

ကြယ်စင်မျှားဝေ

အချစ်တစ်ခု၏ ကမ်းခြေ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒီတာဝန်အရေချင်း

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိကွဲရေး	ဒီအရေး
တိုင်ရင်သားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိကွဲရေး	ဒီအရေး
စာချုပ်အခြေအနေအထား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒီအရေး

ပြည်သူ့အသံအသွယ်

ပြည်ပအားကိုး ပုသိမ်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
 ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်
 ကျင်ကြ၊

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရှုသူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ၊

ဗီယူဆေးဇီအညံ့ဆွတ် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
 စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဗွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်စီမံ ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး၊

ဗီယူဆေးဇီအညံ့ဆွတ် (၄) ရပ်

ခိုက်နှိုးချေမှုန်း ဝိသိဒ္ဓိ ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်စီမံမှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား
 ဗီယူဆေးဇီကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ခေတ်ကွက်ဗီယူဆေးဇီစနစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတားအယှက်နှင့်အရင်အနီးမှူး ဗီတ်ခေါ်၍ ဗီယူဆေးဇီ ဖြိုးတိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး၊

နိုင်ငံတော်၏ဗီယူဆေးဇီတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုပွင့်ဟအာသလည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရင်သားပြည်သူ
တို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး၊

ဗီယူဆေးဇီအညံ့ဆွတ် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဗီတ်ဓာတ်နှင့် အကူအညီတူ ဖြင့်မားရေး၊
 အမျိုးသား ဓာတ်ဂုဏ် ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
 မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်ဗီတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုဗီတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဖြင့်မားရေး၊

ကြယ်စင်မှူးခေ

အချစ်တစ်ခုရဲ့ကမ်းခြေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၈၀၀၁၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၇၀၀၁၁၁

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (၀၃၇၄၈) စိန်သရဖူစာပေ
အမှတ် (၆၆)၊ (၆)လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇)၊ ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်
၂၂၅၊ အခန်း- ၁၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၁၀၀) ကျပ်

၈၉၅၊ ၈၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်တစ်ခုရဲ့ကမ်းခြေ / ကြယ်စင်မှူးဝေ ။ - ရန်ကုန်
စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၆၇ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) အချစ်တစ်ခုရဲ့ကမ်းခြေ

အခန်း (၁)

ပင်လယ်ပိုင်းတွေဆိုတော့ နေရာတိုင်းမှာ လှေနှင့် မော်တော်
နှင့် သွားနေကြရသည်က ရှမ်းပြည်နယ်မှ အင်းလေးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်။
စက်လှေတွေ၊ မော်တော်တွေကလည်း ပေါများလှပါတ်။

မြစ်ကျွန်းပေါ်ဒေသပီပီ ဆရာ... ကျွန်းကဗျာထဲကလို ခရာ
တွေ၊ လတာတွေ၊ ကျူရီးတွေ၊ ခနီတွေကလည်း ပေါများပေါ့။

ဖေဖေခိုင်းသည် ရေလုပ်ငန်းကွက် ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်
ခြောက်ကိစ္စတွေကို လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးလုပ်ကိုင်ပြီး
သည့်အခါ အောင်ရှင်း၏ အပိုဗီဇဝါသနာအရ ပန်းချီကားလေး တစ်
ချပ်၊ နှစ်ချပ်လောက်တော့ ဆွဲဖို့ပြင်မိသည်။

ဖေဖေဆီ ချက်ချင်းကြီးလည်း ပြန်မသွားချင်ပါဘူး။ သူ့
ကုမ္ပဏီမှာ တောက်တိုက်ယှဉ်ရ မယုံလောက်အထိရှိတာ ခေါ်မလား၊ လမ်း
လျှောက်အိမ်ကတော့ ခေါ်မလား။ တစ်ချည်းလျှင် နောက်တစ်ခု ထပ်မံမိ။

နေမှာကို ကြိုသိနေသဖြင့် ဒီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့ကလေးမှာပဲ ၃-၄ ရက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် အောင်ရှင်းနှင့် နေလိုက်ပါဦးမည်။ ဥပဒေလွတ် ကလေးပေါ့။

ယနေ့မနက်လည်း မနေ့ကတည်းက ကြိုတင်ဗျူးရှာပြီးပြီမို့ တည်းခိုသည့် ဦးလေးဇော်လူတို့အိမ်မှ နံနက်စောစောပင် ထွက်ခဲ့ သည်။ သူသွားလေရာပါသည့် ပန်းချီဆွဲပစ္စည်းများကိုလည်း သယ်ယူ ခဲ့လေ၏။ ကင်မရာရယ်၊ ထောက်ခုံရယ်၊ ကင်းဗတ်စရယ်၊ ဆေးစပ် ပြားနှင့် ဆေးဘူးတွေဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာကျော်မည့် ဗန်ဂိုးတို့၊ ဂေါ်ဂင်တို့လောက် မရှားသွပ်ပေ မယ့် ပန်းချီဆွဲခြင်းသည် အောင်ရှင်း၏ ဒုတိယ အသက်သွေးကြော ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ဖေဖေကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လူရှိသေ၊ ရှင်ရှိသေ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဘွဲ့တစ်ခုကိုရယူခဲ့ပြီး ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်လုပ်ပေးနေခဲ့ရပေမယ့်လည်း ပန်းချီဆွဲခြင်းသည် သူ့ဘဝအတွက် ဒုတိယရေသောက်မြစ်၊ ဒုတိယ အသက်ဓာတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ပထမနေရာမှာ မထားနိုင်တာ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ပန်းချီ ဆွဲခြင်းနှင့် ပန်းချီကားများဟာ အောင်ရှင်းရဲ့ ရည်းစားဦးပါပဲ။

အခြေအနေအရ တရားဝင်လက်ထပ်နိုင်သော်ငြား ထိုရည်း စားဦးသည် သူ့အသွေးအသား၊ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ဘယ်တော့မှ

မကွယ်ပျောက်နိုင်။

ဆိုကြပါစို့...။ အောင်ရှင်းဟာ ပန်းချီရှားတစ်ယောက်လို ပါပဲ။ မြစ်ရေများပြည့်နေသည့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၏ မြစ်ကမ်းပါးတစ် နေရာရှိ ကုက္ကိုပင်ရိပ်မှာ အောင်ရှင်း၊ နေရာယူလိုက်သည်။

ရေပြည့်နေသည့် မြစ်နှင့် လှိုင်းများ၊ လှေများ၊ လူသားရဲ့ အားမာန် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှုခင်းတစ်ချပ်ကိုတော့ သူ အမိအရ ဆွဲပစ်မည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကမ္ဘာကျော်တာ၊ မကျော်တာထား...။ လောလောဆယ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့် သူ့အနုပညာတွေကို ထွက်ပေါက်ပေးဖို့ မြစ်ပြင်ရှုခင်းကို အသေးထဲသို့ရှောက်အောင် အောင် ရှင်း ငေးမောစုပ်ယူလိုက်သည်။ သွေးပူလာမှ ဆွဲတော့မည်။

သူ့ ဝီရိယတွေ ပိုကဲနေလို့ပါလား။ သို့မဟုတ် ဆောင်း လယ်ကြီးမို့ နှင်းတွေဝေနေသလားပင် မသိ။ နှင်းတွေဝေနေသည့် မြစ်ပြင်မှာ စက်လှေတွေ၊ လှေကလေးတွေက မှုန်ဝါးဝါးနှင့် ရှုချင် စဖွယ်။

“အလို”

သူ မျက်ခုံးပင့်သွားအောင်ပဲ အောင်ရှင်း၏မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်မှာ ပန်းတွေ ဖွေးနေ၊ ပြည့်နေသည့် ပန်းလှေကလေး တစ်စင်းပင်ဖြစ်သည်။

လှေကလေး၏ ဝမ်းဗိုက်က တိမ်တိမ်လေး။

ခြင်းတောင်းတွေ မမြင်ရဘဲ ပန်းတွေဖို့မောက် ယုက်နွယ် နေပုံက လှေကလေးအား ပန်းလှေကလေး ဖြစ်စေသည်။

တိုက်ပန်းခေါ်မလား၊ ဒီဝေဘာပန်းခေါ်မလား၊ ဖွေးဆွတ် နေသည့် ပန်းမွှေးမွှေးများ၏ နောက်ဘက်ပဲ့ပိုင်းမှာ ကျွမ်းကျင်စွာ လှော်ခတ်လာသည့် မိန်းမပျို၏အသွင်ကလည်း သူ့သတိထားမိ လောက်အောင်ပင် ဝင်းဝင်းပပ။

သနပ်ခါးရေကြ လိမ်းထားရုံနှင့်ပင် ဖြူစင်ဝင်းပသည့် ရွှေ ရုပ်သွင်က ခပ်ထင်းထင်း။ တွေ့ရခဲသည့် ပုစဉ်းခေါင်းတပ် ရင်စေ့ အင်္ကျီလက်စက အနက်ကွက်လေးနှင့် ယောလုံချည်အပြာရင့် ခပ် နွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အောင်ရှင်း ကြည့်နေဆဲမှာပဲ လှေကလေး လူလုံးကွဲလာ၏။ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် သူ ထိုလှေကလေးကို ခွင့်မတောင်းဘဲ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ၃-၄ ကွက်လောက် ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်လေသည်။

နေရောင်နနမှာ ခွန်စိုက်အားစိုက် လှော်ခတ်လာသည့် ထို သူငယ်မကလေးကမူ အောင်ရှင်း၏ပြုမူချက်ကို သိပုံပင်မရ။

သူ့မှာ ကလီကမာစိတ်တွေ မရှိရပေမယ့် ပန်းချီကားတစ် ချပ်သဖွယ် နှစ်သက်စွဲလမ်းမိသွားသည်။ ထိုပန်းလှေကလေးနှင့် ပန်း သည်လေးကို အောင်ရှင်း သဲသဲကွဲကွဲသိချင်မိသည်။ အနည်းငယ်ဖြစ်

ဖြစ် ပိုမိုမှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိချင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဟေး ... ပန်းသည် လာပါဦး”

မြစ်ပြင်သို့ လက်ခုပ်လှမ်းတီးပြီး ဈေးသည်များကို အော် ခေါ်သလို အောင်ရှင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူခေါ်လိုက်လျှင် ပန်း သည်လေးက လှမ်းကြည့်ပြီး သူရှိရာကမ်းဘက်သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ လှေဦးလှည့်လာခဲ့၏။

“ဒါ ဘာပန်းတွေလဲ၊ ဘယ်လိုရောင်းသလဲ”

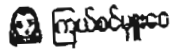
အောင်ရှင်းမေးလျှင် ကောင်မလေးက ယဉ်ကျေးစွာပင် ပြန် ဖြေခဲ့သည်။ အလို ... မိဖုရားဖွားစောတို့လို အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံသည့် တော်ဝင်မိန်းကလေးပေမဲ့၊ အနီးကပ်မြင်ရသည့် မိန်းက လေး၏ ရုပ်ဆင်းရူပကာက ဆွတ်ပျံ့တိမ်းမှုးဖွယ်။

ဖြူဖွေးကြည်စင်သော အသားအရေက နှင်းသောက်ထား သည့် စပယ်နှစ်တွေနယ်။ နောက် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး ထင်းထင်းလှလှ က ယဉ်ကျေးသိပ်မွေ့ပြီး မျက်တောင်ကျောလေးနှင့် နှာတံကလည်း ခပ်လှလှ။

နှုတ်ခမ်းလေး ပန်းရောင်သန်းနေပုံနှင့် မျက်နှာကျက်ကလည်း သာမန်ထက်ထူးခြား ဝင်းပသည့်အလှ။

“ဒီဝေဘာပန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်၊ တစ်စည်းမှ နှစ်ရာတည်း”

ပါ”

ကြယ်စင်များ

ပန်းသည်မလေးက ပန်းတစ်စည်းကို မြှောက်ပြပြီး ဈေးစကားဆို၏။ ကော့ရွှန်းသောမျက်တောင်ခက်ခက်များနှင့် ထူးခြားလှပသည့် မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့များကို အောင်ရှင်း သတိပြုမိပြန်သည်။

“မလျှော့ဘူးလား၊ ဆယ်စည်းလောက်ယူမယ်လေ”

တကယ်က ဒီပန်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင် အောင်ရှင်းမသိပါ။ သို့သော် မွှေးသောပန်းဆိုလျှင် သူ သဘောကျသည်ပါပဲ။ သူ ဈေးဆစ်သည်ကြောင့် ကောင်မလေးက အနည်းငယ်ပြီးပြသည်။

အိုး... ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်တည်း ယောင်ယောင်လေးခွက်ဝင်သွားပုံကလည်း ကဗျာ။ အဲလေ... ပန်းချီ။ အရွယ်လေးကလည်း ၁၇-၁၈ အရွယ်။ အလှဆုံးအရွယ်။

“ကျွန်မ ဖောက်သည်ယူလာရတာပါရှင်၊ ရွာကပန်းခြံတွေမှာ ဖောက်သည်ယူပြီးမှ ပြန်ရောင်းရတာပါ။ မလျှော့နိုင်ပါဘူးရှင်”

ကောင်မလေးနှင့် စကားပြောရတာ စိတ်ချမ်းသာသဖြင့် အောင်ရှင်း လျှာရည်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ဆို သူတို့ရန်ကုန်နှင့်စာလျှင် နယ်မြို့တွေမှာ အားလုံး ဈေးသက်သာတာပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဆယ်စည်းမှ ငွေနှစ်ထောင်။

“ကဲ ကဲ... ဆယ်စည်းယူလိုက်မယ်နော်၊ လှလှလေးတွေပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်... ပန်းတွေ ထုပ်ပေးရဦးမလား”

ရွှေစကားစာပေ

“အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ၊ ဖက်ပါရင်လည်း ထုပ်ပေး၊ မပါရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲပေး”

ကောင်မလေးက ပန်းဆယ်စည်းကို ငှက်ပျောဖက်ညွှန်ဖြင့် ထုပ်ပိုးလိုက်လျှင် ပန်းတွေက အများအပြား။ တန်လိုက်တာနော်။

အောင်ရှင်း မေမေ့ကို သွားသတိရမိ၏။ မေမေသာဆို ဒီလိုပန်းမွှေးမွှေးတွေ တွေ့လိုက်ရင် ဝမ်းသာမှာပဲ။

ဘုရားလည်းတင်၊ သူလည်းပန်နှင့် သိပ်ကိုပျော်ရွှင်သွားပေလိမ့်မည်။

“ရော”

အောင်ရှင်း ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လျှင် ကောင်မလေးမှာ ဗျာပါဆိုက်သွားလေ၏။

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်မကလည်း ခုမှ ဈေးဦးမိက်တာ၊ ငွေသုံးထောင် ပြန်အမ်းစရာ မရှိသေးဘူး”

ဪ... သနားစရာ။ ဖေဖေမှာ အင်းလေ... သူ့မှာတော့ ငွေတွေ ထားစရာမရှိအောင် ပေါများနေပေမယ့် ဒီပန်းသည်လေးကျတော့လည်း ငွေသုံးထောင်ပင် ပြန်အမ်းစရာမရှိပါချေ။ ပေးလိုက်လို့လည်း သူမ ယူမည်မထင်။

သူ ကောင်မလေးကို နောက်ချင်မိ၏။

“ဒါဆို ဒီပန်းတွေ ပြန်ပေးရမှာလား... နှိုင်း မအမ်းနိုင်ဘူး”

ရွှေစကားစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဆိုရင်လေ"

အောင်ရှင်းပြောလျှင် ကောင်မလေး၏မျက်နှာလေး ငယ်သွားလေ၏။ နာတံလေးလှပုံ၊ နှုတ်ခမ်းလေးက ခပ်ဆန်းဆန်းအသည်းပုံဖြစ်နေဟန်တို့ အပြင်ရင်ဘတ်ပေါ် ပို့ထားသည့် ဆံပင်ရှည်၏အလှကိုပါ သူ ထပ်ပြီး မှတ်သားသိမြင်ပြန်လေ၏။

"အဲလိုကျပြန်တော့လည်း ကျွန်မ ဘယ်ဈေးရောင်းလို့ ကောင်းတော့မလဲ၊ ရှာကြည့်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ် ... တစ်ထောင်တန်လေး၊ ဘာလေး တွေ့လိုတွေ့ငြား"

ကောင်မလေး၏စကားကြောင့် အောင်ရှင်း ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငါးထောင်တန်တွေချည်းပါပဲ။ တစ်ထောင်တန် မပါ။ ကောင်မလေးခမျာ ဒုက္ခရောက်နေ၏။

ဆရာကြီးလေသံဖြင့် အောင်ရှင်း ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိုက်၏။

"ကဲ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီပိုက်ဆံကို မင်းယူသွား။ ငါ ဒီကပဲ မင်းအပြန်ကို ပန်းချီဆွဲရင်း စောင့်နေမယ်"

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း မချောက အဆင်မပြေပြန်ချေ။

"ကျွန်မ အားနာတယ်၊ အစ်ကိုကြီး စောင့်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်"

"ကဲကွာ ... ဒါဆိုလည်း မင်းနာမည်နဲ့ ရွာသာပြောခဲ့၊ မင်းနဲ့မတွေ့ခဲ့လို့ရှိရင် မေးစမ်းလိုက်လာခဲ့မယ်လေ"

အောင်ရှင်း ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလျှင် သူကလေး မျက်နှာပျက်လေ၏။

"အဖေ တစ်မျိုးထင်မှာ၊ (ကျွန်မ အကြွေးထားခဲ့ဖို့ကျတော့လည်း အဆင်မပြေ"

သူကလေးအတွက်မူ ဒီငွေသုံးထောင်သည် တော်တော်အရေးကြီးနေပုံရလေ၏။ အောင်ရှင်း ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး သူမကို လွတ်မြောက်ခွင့် ပေးလိုက်ပါတော့၏။

တော်ပြီ ... ဆင်ကြီးကိုစားတာ ဆိတ်ကလေး မခံနိုင်ဖြစ်နေပြီ။

"ကဲ ကဲ ... နာမည်နဲ့ရွာ မပြောချင်လည်း နေပါကွယ်၊ ကိုယ်ကပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒီငွေယူသွားတော့ နောက်ကြိုမှပေး"

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူကလေး မနာခံနိုင်ပြန်ချေ။

"ငါးထောင်ဖိုးပြည့်အောင်ပဲ ပန်းတွေယူလိုက်ပါလားရှင်၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံအပို ယူမသွားချင်ဘူး"

"အောင်မလေး၊ မယ်မင်းကြီးမရယ် ... ပန်းတွေ အစည်းအစိတ်လောက်ကြီး ကိုယ်က ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်ပြန်ရောင်းရမှာလဲ၊ သွားပါ ... ယူသွားပါ၊ ဒါ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ နေထိုင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ တွေ့တဲ့အခါသာ မင်း အကြွေးပြန်ဆပ်ဖို့ မလိုပါနဲ့။"

၁၄ ကြယ်စင်ယုဇာ

ကိုယ်ကတော့ မင်းကို နာမည်တောင်မသိတော့ ကြွေးတောင်းရခက်
မယ်နော်"

အောင်ရှင်းပြောလျှင် လေ့ဖော်မှ သူကလေးက သူမ၏
အမည်ကို အားတင်း၍ ပြောခဲ့၏။ သူကလေး၏အမည်ကြောင့် လေ့
ကလေး ဝေးကွာသွားသည့်တိုင်အောင် အောင်ရှင်းရင်မှာ တုန်ခါ
မြည်ဟည်း ကျန်လေဆဲ။

“မေမြတ်ယျာ” ... တဲ့။

အိမ်မက်ဆိုရအောင်လည်း ကင်မရာထဲမှာရှိနေမည့် စာတ်ပုံ
၃-၄ ကွက်နှင့် ဒီဇင်ဘာပန်းပုံကြီးက သက်သေအဖြစ် ကျန်ခဲ့သည်။

နတ်သမီး ပြုစားခံခဲ့ရသည့် ဘုရင်ကြီးလိုပါပဲ။ ထိုနေ့က
အောင်ရှင်း ပန်းချီ မဆွဲဖြစ်တော့ပါချေ။

အခန်း (၂)

မီးရောင်တွေ ဝိုးတဝါး ပြိုပြက်လင်းနေသည့် ခပ်မှိန်မှိန်
စားတော်ဆက်တစ်ခု။

“မဒီ” ... တဲ့။

ဝေသန္တရာမင်းကြီးရဲ့ မယ်မဒီတော့ မဟုတ်။ အဖျိုကညာ
တွေပေါ်သည့် တောမြိုင်လယ်ရဲ့ အမည်။

စားတော်ဆက်ရဲ့ တစ်ခုသောအခန်းကျယ်ထဲမှာ pink
Dove (ပန်းရောင်ချိုးငှက်လား။ ပန်းနုရောင်အချစ်ငှက်လား) အဖွဲ့
တော်သားတွေ ပြင်ဆင်ခြယ်သနေကြသည်မှာ အသူရကာယ် နတ်
ဘုံနတ်နန်းက နတ်သမီးတွေနယ်။

အင်း ... မာရ်နတ်ရဲ့သမီးဖျိုတွေနဲ့လည်း နှိုင်းကြလိမ့်မည်
ထင်ပါရဲ့။

တဏှာ၊ အာရတီ၊ ဝိရတီ ...။

ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ထားရသေးသည်မို့ အချို့က မျက်နှာ
သုတ်စောင်တွေ ပတ်လို့၊ ဖွေးဥနုထွတ်သော ရင်ဘတ် အဲ... ပခုံး
သားတွေ၊ ဆင်စွယ်လက်မောင်းတွေ ပေါ်လျက်။

ဉာဏ်မရှိင် ဈာန်ယိုင်လျှောလောက်ပါပေရဲ့။ ထိုအထဲမှာ
ထူးထူးခြားခြား ကြွေတစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာသုတ်စောင်ကို
လုံနေအောင် ပတ်ထားသည်။ ဆိုင်ကချပေးသည့်ဝတ်စုံ မဝတ်ရသေး
သည်မို့...။

တကယ်ဆို မိန်းမပျိုလေးတွေရဲ့ ဒီလို အဝတ်လဲခန်း၊ အလှ
ပြင်ခန်းဆိုတာ ဘယ်ပုရိသမှ ဝင်ဖို့မကောင်းပါ။

သို့သော် ယခုကျ ဘယ်လိုကဘယ်လို ဒီအခန်းထဲမှာ
ယောက်ျားတွေ ရှိနေရပါလိမ့်။

တကယ် ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်သည့် ဖောက်သည်အကြီးစား
တွေမို့ ဆိုင်ရှင်ကလည်း ခွင့်ပြုထားသည် ထင်ပါ၏။ ကြွေတို့ အဝတ်လဲ
ခန်းထဲမှာ တကယ် မီလျံနာ၊ ဘီလျံနာကြီးတွေ ရောက်လို့။

Pink Dove အဖွဲ့ဝင်မိန်းမချောလေးတွေအနားမှာ လက်
ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ဆက်သရင်း ထိကပါ။ ရိုက်ပါးနှင့် ဖြားယောင်း
နေကြလေရဲ့။

အင်း... ဖြားယောင်းလို့ ရသွားပြီဆိုရင်တော့ အသားရော၊
အရိုးပါ မကျန်အောင် ဝါးစားလိမ့်မည်ထင်ပါရဲ့။ တွေးရုံနှင့်ပင် ကြက်

သီးထစရာ။

တချို့များဆို အခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ထောင့်နားမှာ ဆိတ်ကွယ်ရာ
ကြိမ်နှုန်းပြီး ရင်ချင်းအပ်ဖို့၊ နှုတ်ခမ်းထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသေး။

ကြွေ...။

အသားလေး ဖွေးဖြူနုပြီး တော်တော်လေးကို ဆွဲဆောင်မှု
ရှိသည့် ကောင်မလေးခမျာရော...။

မီးရောင်ကို ကြောက်လို့ လှည့်ပတ်ရှောင်နေသည့် ဝိုးဖလံ
မလေးပေမယ့် အမှောင်ကရော သူမကို ချမ်းသာပေးပါရဲ့လား။

ကြွေအနားမှာလည်း ပျားပိတုန်းကြီးတစ်ကောင်က တရစ်
ဝဲဝဲ။ နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင်။ ပျားပိတုန်းကြီးက တကယ်တော့လုံနာ အကြီး
စားကြီး။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကြွေကို ကံကောင်းသည်တဲ့၊ ကြွေ
ငါးအကြီးကြီး မိထားသည်ပေါ့။ သို့သော် ကြွေ ဇောချွေးတွေပြန်နေ
ရပါသည်။ ကိုယ်က သူ့ကို မိထားတာမဟုတ်ပါ။ သူကသာ ကိုယ့်ကို
အမိမင်း၊ အမူန့်ချေသွားမည်ဟု သူမ တွေးကြောက်နေပါ၏။

ကြည့်လေ... သည်ပျားပိတုန်းကြီး ဦးဘရှင်းဟာ ကြွေထံ
လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအမျိုးမျိုးနှင့် ဆိုင်ရှင်နှင့်ပါ ညှိနှိုင်းပြေလည်ကာ
ယခုဆို ကြွေရဲ့အဝတ်လဲခန်းထဲထိပါ ဝင်ရောက်ထိုးဖောက်လာခဲ့
လေပြီ။

သူမအနားမှာ ကုလားထိုင်နောက်တစ်လုံး ဆွဲကပ်ထိုင် လာသည်မို့ ဦးဘရှင်းနှင့်ကြွေဟာ နီးနီးကပ်ကပ်။

“ကြွေ... ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ စကားလည်း တစ် ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘူးကွာ၊ ကြွေမှာ အခက်ခဲတွေရှိရင်ပြော”

“ဘာမှမရှိပါဘူးရှင်”

“ဒါဆို ကြွေ ဘာတွေစိတ်ဆင်းရဲနေသလဲ၊ ကြွေမျက်နှာ လေး လန်းဆန်းနေမှ အစ်ကိုကြီးက စိတ်ချမ်းသာတာ၊ တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေနဲ့ပိပြီး ညစ်နေရတဲ့အစ်ကိုကြီးကို အပြုံးလေးနဲ့ ဆီးကြို စမ်းပါ ကြွေရာ”

ဒုက္ခပါပဲ ...။ သူ့စကားတွေက ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ် ပေါက်ကုန်မှန်းတောင် မသိ။ ကြွေ ဘာစကားတွေ ပြန်ပြောရမှန်း မစဉ်းစားတတ်၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေတာပဲ သိတယ်။ ဦးဘရှင်းကို အော်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် သူ့ဟာ ဆိုင်ရဲ့ အမာခံဖောက်သည် တစ်ဦးမို့ ကြွေ အလိုက်သင့်နေပေးနေရသည်။

အလှပြင်ရတာတောင် အလွဲလွဲအချော်ချော်။ သူ့စကား တွေက ကြွေကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။

“ဪ... ကြွေမှာ ဟန်းဖုန်းမရှိသေးဘူးနော်၊ အစ်ကို ကြီးမှာ တစ်ခုရှိနေတယ်၊ ကြွေ ကြိုက်သလိုသုံးပေါ့၊ ဒီဖုန်းလေးဟာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကြွေအတွက် ဖူးစာရေးနတ် အဲ... မြားနတ်မောင်လေး

ပေါ့ကွာ... ရော”

သူ့ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးကို အတင်းထိုးပေးရင်း ကြွေရဲ့ပခုံး ပေါ်က မျက်နှာသုတ်စောင်ကို သူက ပြင်ပတ်ပေးပြန်၏။ လုံနေအောင် ယတ်ထားသည့်စောင်ကို ခွာပြီး ခပ်ဟဟယတ်ပေးရင်း သူ့ လက်တွေက ကြွေလည်တိုင်နှင့် ပခုံးသားဝင်းဝင်းလေးတွေကို ပွတ်သပ်ဆော့ ကစားလျက်။ ဒီလူကြီး ဒါတော့လွန်ပြီ။

“ဦးဘရှင်း... ကြွေ အလှပြင်နေတာ ဒီနေ့ ပြီးမှာမဟုတ် တော့ဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးပါနော်”

သူ့ကို ဟာဒယရွှင်ဆေးတိုက်ကျွေးနေတယ် ထင်သလား မသိ ...။ သူက ခပ်ဟဟရယ်မောရင်း ...

“အစ်ကိုကြီး ကူပြင်ပေးမှာပေါ့ ချစ်ရဲ့၊ မှန်း... ကြွေအသား ဖြူဖြူလေးနဲ့ ဒီအရောင်လေးကို နှုတ်ခမ်းမှာသုံးမယ်”

သူက ကိုယ်တိုင်ပင် မာစီကြီးများလို ကြွေမျက်နှာလေးကို ပင့်မပြီး အရောင်လှလှတစ်ခုနှင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးပေးနေတော့ ကြွေမှာ အငြင်းရခက်နေ၏။

သူပေးတာတွေလည်း ယူမိတာကိုး။ အလိုက်အထိုက်ပေး ရတော့မှာပေါ့။ အင်း... ဒီလိုနှင့်ဘယ်ထိအောင် သူက ဆွဲခေါ်သွား မှာတဲ့လဲ။

ဦးဘရှင်းပေးသည့် ဟန်းဖုန်းက ကြွေအလှပြင်သတ္တုလေး

ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်။ ငါးစာတွေကတော့ တစ်ချပြီး တစ်ချ။ ငါးမလေးက ငါးမျှားချိတ်ကို မဟပ်ဘဲ လှည့်ပတ်စားနေလို့ ဖြစ်မလား။ လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာမှ အလကားမရ။ တန်ရာ တန်ဖိုးတော့ ပြန်ပေးရမှာချည်းပဲ။

အန္တရာယ်ကို ပြေးမြင်ယောင်မိရင်း ကြွေ ကြောက်လန့်နေ မိသည်။ သူမဟာ ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်နေမိပြီလား။

ဦးဘရှင်းက ကြွေလည်တိုင်ရှင်းရှင်းလေးပေါ် ဆွဲကြိုးတစ် ကုံး ပတ်ပေးနေပြန်၏။

“ကြွေက အရမ်းလှတာပဲကွာ၊ အစ်ကိုကြီးတော့ ကြွေကို မတွေ့ရမနေနိုင် ဖြစ်နေပြီ၊ ကြွေနဲ့သာ တစ်နေ့လောက် လျှောက် လည်ခွင့်ရရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူဟာ အစ်ကိုကြီးဖြစ်မှာပဲ”

ကိုယ့်အရွယ်မှ အားမနာ၊ သားတွေမယားတွေရှိနေမည့် လူကြီးက လူပျိုလေးသဖွယ် စကားလုံးတွေနှင့် လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း နေတော့ ကြွေ အထူးစိတ်ပျက်ရသည်။

သို့သော် သူစိတ်ပျက်မသွားရင်အောင်တော့ ပါးချိုင့်လေးပေါ် အောင် ပြုံးပြနေရသေး။ မျက်လုံးလေးကလည်း တစ်ချက်လောက် ဝင့်ကြည့်ရ၏။ ဂရုစိုက်နေသယောင်၊ အရေးသယ်နေရသည်။

စိတ်ကျဉ်းကျပ်လိုက်တာနော်၊ ဦးဘရှင်းပုံစံက ဒီလောက် လူတွေများနေသည့် အခန်းထဲမှာတောင် ကြွေကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်း

မည့်ပုံ။ သူနှင့်များ တစ်နေရာရာ လိုက်သွားမိပါက တည်းခိုခန်း၊ ဆွဲ ခေါ်သွားမှာပဲ။

အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ သူမတို့၏ pink dove အဖွဲ့ဝင်မိန်းမ သား ၁၂ ယောက်မှာ ပျားမလေးတွေသဖွယ် ဆိုင်မှချပေးသည့်ဝတ်စုံ တွေကို လဲလှယ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြ၏။

ဦးဘရှင်းက ကြွေ အဝတ်ဝတ်မှာကို ကိုယ်တိုင်ပင် လဲပေး တော့မတတ်။ စိတ်ပျက်လိုက်တာ၊ တော်တော်အလိုက်မသိတဲ့ လူကြီး ပဲ။ ဦးအားတစ်ထောင်လောက်ရှိမည့် မျက်လုံးကြီးနှင့် ကြွေကို အစွမ်း ကုန်ပြီးပြဲကြည့်လျက်။

ဆိုင်ကပေးသည့်ဝတ်စုံက တိုက်ပိုက်လွန်းသည့် အနက် ရောင်ဝတ်စုံ။ သူမတို့၏ကိုယ်လုံးအလိုကို ပေါ်လှလှ။

“ကြွေရယ် ... လှလိုက်တာကွာ”

တကယ်ပင် သူက ကြွေကို ဆွဲပွေ့ဖက် ရင်ချင်းအပ်လျက် ၅ မိနစ်မျှ မျက်နှာကြီးပြီးကျ ငြိမ်သက်နေတော့ ကြွေ အရှက်တွေနှင့် ရုန်းကန်လိုက်သည်။

“ဦးကလည်း ... ဟိုမှာ လူတွေနဲ့”

“သူတို့လည်း ဘာထူးလဲကွာ ... တို့ထက်တောင် ဆိုး သေး”

ကြွေ မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်တော့ ဦးဘရှင်းကြောသလို

ကျန်တဲ့အတွဲတွေကလည်း ကဲမှကဲ။ ခြောက် ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ။

ဖက်ရှင်အကယ်လေးတွေရဲ့ ဘဝကလည်း လမ်းဘေးချေးသည်နှင့် ဘာထူးသေးလဲ။ ဆိုင်ရှင်ရဲ့အလိုကျ အလိုက်အထိုက် နေပေးလိုက်၊ ကိုယ့်ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေပေးလို့ အလိုက်အထိုက် နေပေးလိုက်။

ဒီလိုနဲ့ ဘဝဟာ တွင်းဆုံးကျရမှာလား။ မြူးကြွတဲ့သီချင်းတွေ၊ တီးလုံးတွေအလိုက် ကခုန်မြူးထူးပြနေရသည့် အသူရကာယ်မလေးတွေ၊ ဂိုးဖလံမလေးတွေ၊ ဖက်ရှင်မယ်လေးတွေ စင်တော်မကောက်ခင်၊ မထင်ပေါ်ခင်။

အင်း... ဒီလိုပုံစံနှင့် ထင်ရောထင်ပေါ်ဦးမှာလား။ စင်မြင့်ပေါ်ရောက်ဖို့ဆိုတာလည်း တကယ်ကျ မလွယ်။

အမေ ငယ်ငယ်ကပြောဖူးသလို ရက်သုံးကြား ငါးတင်၊ တင်တဲ့ငါး ကြောင်စားတဲ့။

သူမတို့ဘဝကလည်း လိုအပ်ချက်တွေက အပြည့်။ သည်လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြရင်းနှင့် ရေစုန်မျောသွားကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေ၊ လေဆန်ရေဆန်မှာ အတောင်ကျိုးသွားကြတဲ့ ငှက်ကလေးတွေ၊ ငါးစာကိုမြင်ပြီး ကျောကွင်းမမြင်ဘဲ ငါးမျှားချီထ် အစားခံလိုက်ရတဲ့ သူတွေ။

“အင်း”

ဦးဘရှင်းက ကြွေလက်ကို ဆွဲယူပြီး လက်စွပ်တစ်ကွင်း စွပ်ပေးရင်း သူမ၏ပါးကို ရှပ်ခနဲ နှမ်းလိုက်တော့ ကြွေ လန့်တုန်သွားရစဉ် ...

“ထွက်ဟေ့ ထွက်ဟေ့ ... သီချင်း အင်ထရီဝင်နေပြီ”

ခေါင်းဆောင်မတူးတူး၏ ဆော်သြသံကြောင့် ကြွေ သူရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ရာ ...

“အရမ်းချစ်တယ် ကြွေရယ်၊ ဒီည အစ်ကိုကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကြွေ နားထင်တွေ ပူတက်သွားပြီး လေးညှို့သံကြားသည့် သမင်မလေးလို စင်ပေါ်ထိပြေးတက်ခဲ့သည်။

ဒီနေ့ သူပေးတာ ဟန်းဖုန်း၊ ဆွဲကြိုး၊ နောက် လက်စွပ်။

ဒီလက်ဆောင်တွေအတွက် အပြင်လိုက်ဖို့ သူခေါ်တော့တာပေါ့။ ကြွေ သူပေးသည့်လက်ဆောင်တွေကို တစ်ခုစီ ပေါက်ခွဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် သူမနောက်မှာ အနှောင်အဖွဲ့တွေက အများအပြား၊ လိုအပ်ချက်တွေက အများအပြား။

Pink Dove မှာ အလုပ်ဝင်တာ ၆ လကျော်ပေမယ့် ကြွေနှလုံးသားတွေဟာ ထုသားပေသားမကျသေး။ ယခုလို အနိဋ္ဌာရုံများနှင့် ကြုံရတိုင်း ကြွေနှလုံးသားသည် နာကျင်ကြေကွဲဆဲ။

ဦးဘရှင်း၏ ယမကာနဲ့သင်းသည့် နှုတ်ခမ်းကြီးနှင့် ထိတွေ့

ခဲ့ရသည့် သူမ၏ပါးနှင့်လည်တိုင်လေးကို လက်ဝါးဖြင့် အသာအုပ်ရင်း
ကြွေ အဖွဲ့နှင့်အတူ အဆင်ပြေစွာ အဖေးအယူမှုစွာ ကခုန်နေရသည်။

ပြီးပြီးပြန်ပြန် မလုံတလုံဝတ်စုံတွေနှင့် ညမီးရောင် တဖျပ်
ဖျပ်မှာ အသူရကာယမလေးတွေလို ကြွေတို့ လွင့်မျောကခုန်နေကြ
ရပါ၏။

ဒါမှ လက်ခုပ်တွေတီးကြ၊ ပန်းကုံးတွေစွပ်ကြ၊ ထိကပါး၊
ရိကပါး ပွတ်သပ်ထိတွေ့မှုတွေနှင့် တောင်းဆိုသံတွေက အလျှံပယ်။
ငှက်မှန်ရင် လေးညှို့သံကြားဖူးရမှာပဲ။ ဒါကို သွေးမပျက်ဖို့
ဆိုတာ ဘယ်လောက်တောင် ခဲယဉ်းလိုက်သလဲ။

ကြိုးတန်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်တာ၊ ခြင်္သေ့ပါးစပ်ထဲ ခေါင်း
ထိုးပြတာ၊ ရဟတ်လိုလည်နေတဲ့ စက်ဝိုင်းပြားပေါ်မှာ ဓားနဲ့အပေါက်ခံ
ပြတာ၊ အဲဒီစတန်ဖျိုးကို ဘယ်လိုမိန်းမသားတွေဟာ တစ်သက်လုံး
လိမ္မာပါးနပ်စွာ အမှားအယွင်းမရှိ လုပ်ပြသွားနိုင်သလဲ။

တစ်ခါတလေကတော့လည်း ကြွေအပေါ် မိုးကောင်းကင်
ကြိုးတစ်ခုလုံးပဲ ဖိကျလာတော့သလိုလို။

ရီတေးယစ်သည့် အသူရကာယ ခန်းမကြီးထဲမှာ အဖွဲ့ လိုက်
လှုပ်ရှားနေရင်းမှပင် ပေါ်ထွက်နေသည့် ကြွေအလှ၊ ကြွေကိုယ်ကာယ
ကိုသာ ကြွေ မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေမိလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

“ငါတို့အဖွဲ့ထဲမှာတော့ “ကြွေရုပ်”က အသန်ရှင်းဆုံးပဲဟေ့၊
ဒါပေမဲ့ ကြွေရေ... ဘယ်လောက်ပဲသန်ရှင်း၊ သန်ရှင်း တို့ဘဝတွေ
ဟာ အဖြူရောင်တော့ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူးနော်”

“ဒါပေါ့ တူးတူးရဲ့... အဖွဲ့နာမည်ကိုက Pink Dove
ဥစ္စာ အမယ်... ဟီ ဟီ... မနေ့က ဦးဘရှင်းကြီးက တို့အဖွဲ့နာမည်
ကို Pink Love လို့ နာမည်ပြောင်းချင်လို့တဲ့ဆရာ၊ သူ ကြွေကို
ခြေချင်တာနဲ့ နာမည်တောင် ပြောင်းတော့မလို့”

ညနေငါးနာရီလောက်ဆိုရင် ကြွေတို့အဖွဲ့တွေ အရေခွံလဲ
ကြရပေပြီ။ မြွေမင်းသမီးလေးတွေပေါ့။ အလမ္မာယ်ဆရာတွေကို ပြန်
ညှို့လို့ ဘာရုပ်ပေါက်သွားမှာတဲ့လဲ။ သို့သော် သူမတို့အဖွဲ့ဝင်တွေ
အားလုံး စိတ်ဝါလက်ဝါ ပြင်ဆင်ခြယ်သနေခဲ့ကြသည်။

ညနေခြောက်နာရီခန့်မှာ ဆိုင်ကကားလာနေကုန်အံ့ ပြင်

ဆင်နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြောက်နာရီဆိုတော့ ဝေးပါသေးတယ်။
ယခုမှ ငါးနာရီပဲ ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်းထောင့်ရှိ ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ လဲလျောင်း၊ ငဲ့စောင်းရင်း
ပင် စကားနည်းသည့် ကြွေမှာ အဖွဲ့ဝင်များအား တစ်ယောက်စီ
လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကြွေလည်း တစ်ခါတုန်းကတော့ ပိဘဆွေမျိုးသားချင်းတို့ရဲ့
ရင်ခွင်မှာ လုံခြုံစွာ စကားတွေမောင်းဖွဲ့၊ ဖားပလုံး ဖိတ်ပွဲမှတော့ပေါ့နော်၊
သို့သော် ယခုလို သိုးဘဝသို့ ရောက်ရှိချိန်မှစပြီး အသံတွေတိတ်ဆိတ်
ကုန်ခဲ့ပါ၏။ အဲဒါ အကြောက်လွန်သွားလို့ပဲလား။ သေချာတာကတော့
ကြွေဟာ ကိုယ်ဖြစ်တည်နေရသည့် ဘဝအပေါ် မယစ်မှူးမိခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

“အမယ် ... ကြွေလည်း ရိုးတယ် ရိုးတယ်နဲ့ မနေ့က ဦး
ဘရှင်းဆီက လက်စွပ်တစ်ကွင်းနဲ့ ဆွဲကြီးတစ်ကုံး ရထားပါတယ်နော်၊
သူလည်း တဖြည်းဖြည်းတော့ လာမှာပါ။”

ပင်စီက မျက်နှာမှာ အောက်ခံမိတ်ကပ်ကို သေချာစွာ ပွတ်
လိမ်းရင်းသတင်းပေးလျှင် အေးဘုံက မျက်နှာပွေးဆွဲရင်းမှ ဆွဲကြီးနှင့်
လက်စွပ်ကိုတောင်းကြည့်လေ၏။

“ဟုတ်လား ... ပြစမ်း ကြွေ၊ ဟယ် ... လှတယ်တော့၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေးဘုံတော့အားပေးတယ်၊ ပေးရင် ယူသာထား။

အမြတ်ချည်းပဲ၊ သူတို့က တို့အလှတွေကို အာရုံခံစားကြသလို တို့က
လည်း သူတို့ဆီက ရသမျှယူရမှာပဲ၊ ဒါ အပေးအယူသဘောပဲဟာ”

အေးဘုံ၏စကားကို ယခုမှ ရေချိုးခန်းမှထွက်လာသည့်
အိမြတ်က လာရောက်ကြိမ်းမောင်းနေပြန်သည်။

“အေး ... ယူ ယူ ... ကြပ်ကြပ်သာယူ သိလား၊ ငါတစ်
သာမြင်ပြီး ကျောကွင်းမမြင်လို့တော့ ဖြစ်မလား အေးဘုံရဲ့၊ ကျွန်းကန်း
တွေတောင်မှ အစာသုတ်ချိုခါနီးရင် အန္တရာယ်ကို ကြည့်တတ်ကြသေး
တာပဲ၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကိုတော့ တွက်ချင့်ရဲသေးတာပေါ့”

အလှပြင်သေတ္တာလေးတွေ ကိုယ်စီဖွင့်လျက် အလှပြင်နေ
ကြသည့် ကြွေတို့အဖွဲ့တွေမှာ အလုပ်ကိုယ်စီရှုပ်လျက်။ မမတူးတူး
ရယ်၊ ပင်စီ၊ အေးဘုံ၊ အိမြတ်၊ နီနီနှင့် ကြွေတို့ ခြောက်ယောက်သည်
pink dove အဖွဲ့ဝင်တွေလည်း ဖြစ်သည်။ ကျန် ၆ ယောက်က
တော့ ဆိုင်ကျမှ ဆုံကြပေမည်။ တူးတူးတို့ ၄ ယောက်မှာ အလုပ်သွားဖို့
အတွက် ပြင်ဆင်နေကြပြီဖြစ်ပေမည်၊ နီနီနှင့်ကြွေမှာ အိပ်ရာမှ မထကြ
သေး။

ပျင်းလို့တော့မဟုတ်ပါ။ သို့သော် နီနီနှင့်ကြွေမှာ ဒီအလုပ်
အပေါ် စိတ်မပါဆုံးမို့ ဖြစ်သည်။ မလွှဲသာလို့ လုပ်နေကြရတာပဲ။
ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တက်ကြွနေရမှာလဲ။ ၅ နာရီခွဲမှ ထပြီး ရေချိုး
ပြီးလိမ်းလိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ။

၂၈ ကြယ်စင်များ

“ဟယ်လို...ဦးလာ။ ဟင်...ခုည မလာဖြစ်ဘူး... ဟုတ်လား။ ဒါဆို ပင်စီတော့ ဦးရဲ့လရောင်နဲ့မှ ပွင့်ရတဲ့ပန်းလေးလိုပါ။ ဒီညတော့ ပင်စီလှုပ်ရှားရမှာ အသက်မပါတော့ဘူး။ တကယ်ပဲကွာ...ဦး ရက်စက်တယ်”

ပင်စီဟန်းဖုန်းမှ ထမည်သည်ကြောင့် အလှပြင်ရင်းတန်းလန်း သူမ စကားပြောနေရ၏။ ကြွေတို့ဘက်သို့ မျက်စိတစ်ဖက်မှိုက်ပြရင်း သူမ ချွဲနေလျှင် ကြွေမှာ ပင်စီအစား ရင်မောနေရပြန်လေ၏။

ပင်စီနှင့်သူဦး စကားတွေဆက်ပြောနေပေမယ့်လည်း ကြွေစိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဇာတ်ထုပ်နှင့်ကိုယ်။ ယခု ဒီမှာစနေကြသည့် ဖိယောက်စလုံးဟာ အပျော်တမ်းလာနေကြရသည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။ အားလုံးမှာ ရင်နှင့်စရာ ဇာတ်လမ်းကိုယ်စီတစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ တချို့က ရောက်ရာဘဝမှာ ပျော်သလို နေလိုက်ကြပြီး ကြွေကတော့ ယခုဘဝမှ အစွန်းအထင်းမရှိ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာချင်သူသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာပေါ့လေ တစ်ချိန်ချိန်မှာပေါ့။

ယခုတော့ သပြေနချိန် မတန်သေးသည်မို့ သားရဲပေါသည် အန္တရာယ်တောမှာ ကြွေလည်း ယိုးဒယားက ကနေရဦးမှာပါပဲ။

“ဟေ့ ကြွေနဲ့ နီနီ ...ထတော့ ပြင်တော့လေ၊ ခွနာရီ

 လှေကားစာပေ

ဒီနံနစ်ဆယ်၊ မိန်းမတွေ တော်ကြာမှ မျက်ခုံးမွေးတစ်ဖက်တည်း ဆွဲမိတာနဲ့ မျက်တောင်တုတ်ဖက်တည်း တပ်မိတာနဲ့ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

တူးတူးက ဆော်သြလျှင် ကြွေနှင့်နီနီမှာ မနေသာတော့ချေ။ လျင်မြန်စွာ အိပ်ရာသိမ်းလိုက်ကြရပြီး ရေချိုးခန်း တန်းစီဝင်လိုက်ကြသည်။ နီနီက ရေချိုးပြန်သူမို့ သူ အရင်ဝင်လိုက်သည်။

မကြာမီ နီနီ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ ရေစက်ရေပေါက်လေးများနှင့် နီနီသည် အရိုင်းအတိုင်းနေလျှင် ပိုလှသည်ဟု ကြွေထင်မိသည်။ မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ၊ အရောင်တွေ ခြယ်သလိုက်လျှင် နီနီမှာ လူစင်စစ်ထက် အရုပ်တစ်ရုပ်နှင့် ပိုတူသွားတတ်လေ့ရှိသည်။

“ချိုး ကြွေ... အအေးလည်းပတ်နေဦးမယ်နော်၊ မိုးအေးနေတယ်”

နီနီအကြင်နာစကားကို ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်ပေါ်အောင် ပြုံးပြရင်း ကြွေ ခေါင်းညိတ်လျှင် နီနီက သူမကို အငေးသားကြည့်လေ၏။

“မိန်းမချင်းပေမယ့် ကြွေ အဲလိုပြုံးပြရင် နီနီအရမ်း ရင်ခုန်တယ်၊ ပါးချိုင့်လေးကလည်း တိုရေရှားရေ တစ်ဖက်တည်းနေနော်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ စတိုင်ပဲ”

“ကဲ ကဲ... သွား နီနီ၊ နီနီက အလှပြင်ကြာတယ်၊ တော်ကြာ မပြီးဘဲနေဦးမယ်”

 လှေကားစာပေ

www.burmeseclassic.com

နီနီကို သူမတွန်းလွှတ်ပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ အပြင်ဘက်မှာ မိုးတွေရွာနေသည်မို့ မိုးအေးနေတာလည်း အမှန်ပါပင်။ သို့သော် သူမတို့ဘဝက မလုံတလုံအဝတ်အစားများနှင့် အအေးပတ်နေရဦးမှာပါပဲ။

အေးလေ ... ဆောင်းပါးတစ်ခု၊ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထဲမှာလည်း တွေ့ဖူးပါရဲ့။

မွန်ရိုးခမျာ အရမ်းချမ်းအေးလှတဲ့ ဆောင်းရာသီတစ်ခုမှာ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ စစ်သားတွေရှေ့ ပေါ်ပေါ်လျော်လျော် ဝတ်စုံလေးနဲ့ ထွက်သွားရတာပဲ မဟုတ်လား။

အိုလေ ... ဘာဆိုလို့လဲ။ ဟိုက ကမ္ဘာကျော် မွန်ရိုး၊ ငါက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကြွေ။ ပြီးတော့ ဟိုက မြင့်မြတ်သန့်ရှင်းတဲ့ စစ်သည်တော်တွေကို ဖျော်ဖြေရတာ။ ငါတို့က ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ယကာသန လူတန်းစား၊ အဆီယစ်တဲ့ လူတန်းစား၊ ရမ္မက်ရှူးတွေကို ဖျော်ဖြေနေရတာ။

အဲလိုတွေ့နေမှဖြင့် ဘဝဆိုတာ ဘယ်မှာနေပျော်စရာ ရှိတော့မှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကြောင့် အလုပ်လုပ်နေရတာဆိုရင်လည်း အဲဒီအဓိပ္ပာယ်၊ အဲဒီပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင်တော့ တို့တွေ လှော်ခတ်သွားကြရမှာပေါ့။

ရေကို လျှင်မြန်စွာချိုးလိုက်ပြီး ကြွေ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ဒီအခန်းမှာ သူမဟာ နောက်အကျဆုံးပါပဲ။ သို့သော် ကြွေသည် သိပ်ပြီးအပြင်အဆင်၊ အခြယ်အသက်ကို ဦးစားပေးတတ်သူမဟုတ်။

အလှပြင်ခြင်းကို ပုံသေနည်းတစ်ခုလိုသာ လျင်မြန်စွာ သူမလုပ်ဆောင်မြဲမို့ သူများထက် အရင်ပြီးမြဲသား။

တန်းစီပြီး အလှပြင်နေကြသူတွေရဲ့နေခန်းမှာ ခပ်အေးအေးပဲ ကြွေ နေရာယူလိုက်သည်။ သူမက ချမ်းတတ်သူမို့ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာကြီးတစ်ထည်ကိုလည်း ဝတ်ဆင်လျက်။

“အလှပြင်ပြီးသွားလုပ်ရင်တော့ ကြွေ ယထာရမှာပဲ။ သူက နောက်ဆုံးမှပြင်ပေမယ့် ကြည့်နေ ... ရှေ့ဆုံးကပြီးမှာပဲ”

အေးဘုံလှမ်းပြောလျှင် ကြွေကို အားလုံးက လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး ကြွေရယ် ... နင်ဟာ နေရာမှားပြီးရောက်လာတဲ့ နတ်သမီးလေးပါပဲ။ နင့်လိုဥပမိရပ်နဲ့ နင့်လို အေးဆေးပုံမျိုးလေးဟာ ငါတို့လိုဘဝကြမ်းနဲ့တောင် မတန်ပါဘူး”

အေးဘုံ၏စကားကို အိမြတ်က ဝင်ပြောပြန်၏။

“နတ်သမီး၊ နတ်သမီးနဲ့ မသုံးစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ငါ အသည်းယားလွန်းလို့၊ နတ်သမီးဆိုတာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က မကောင်းတဲ့မိန်းမကို ခေါ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အေးဘုံပြောတာ ငါလည်း ထောက်ခံတယ်၊ ကြွေနဲ့ ဒီဘဝကြီးဟာ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပါဘူး”

သူငယ်ချင်းတွေ ဤမျှပြောနေလျှင် ကြွေ နှုတ်ဆိတ်နေလို့ မရတော့။ မိတ်ကပ်လိမ်းနေရာမှ ခေတ္တမော့ကြည့်ပြီး အားလုံးကို ဖျောင်းဖျစ်သည်။

“အမယ်... ကြွေလည်း အားလုံးနဲ့ အတူတူပါပဲ။ အခုဒီမှာ ရှိတဲ့ မမတူးတူးကစလို့ အားလုံးဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောကြတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေချည်းပါပဲနော်။ ကြွေတစ်ယောက်တည်းမှ လှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘိန်းစားချင်းအတူတူ တစ်မျိုးပဲပြီး မရူချင်ပါနဲ့ကွယ်။ စိတ်ဝမ်းကွဲမယ့်စကားတွေ ကြွေ မလိုချင်ပါဘူး။ အားလုံးပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိုအပ်သလို ကူညီဖေးမ စောင့်ရှောက်ဖော် ရတာကိုပဲ ကြွေက ကျေးဇူးတင်နေရတာပါ။”

ကြွေစကားကြောင့် အားလုံး ကျေနပ်သွားကြရပါ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ကြွေကို တစ်ဖွဲ့လုံးက ချစ်ခင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်စီတို့ နီနီတို့ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဘဝထက် ကြွေဘဝကို ပိုမိုနက်နဲ နှမြောလေ့ရှိကြပြန်။

ကိုယ် ဘာကြီးပဲ ဖြစ်သွားသွား... ကြွေအလှလေးကိုတော့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းစေလိုပြန်။ ဒါဟာ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်လား။ သန့်ရှင်းသည့် အချစ်ရဲ့ပြယုဂ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အေးဘုံပြောသည့်အတိုင်း ကြွေပင် အရင်ဆုံး အလှပြင်လို့ ပြီးသွားခဲ့သည်ပါပဲ။ ကြွေက မျက်နှာ မျက်တောင်တွေ လှပ သန့်စွမ်း

ဦးသားမို့ မျက်နှာခြယ်ရုံ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးရုံပဲရှိသည်။ အဝတ်အစားပါ တစ်ခါတည်းလဲပြီးလျှင် ကြွေအလုပ်က မျက်နှာသုတ်စောင့်ကြီး တစ်ဆည်ကို အပေါ်မှထပ်ပတ်ထားပြီး သူများလိုတာ လျှောက်ကူညီရုံပဲ ရှိတော့သည်။

“မမတူးတူး ညာဘက်မျက်ခွံက ရှဲဒိုးတင်တာ များနေတယ်၊ ဝင်စီ ဘယ်ဘက်နားထင်ကို ပေါင်ဒါထပ်ဖို့လိုက်ဦး”

တစ်ယောက်ချင်းကို အရုပ်ကလေးတွေလို လျှောက်ကြည့်ပြီး ကြွေ ဝေဖန်သမျှ အားလုံးကလည်း လိုက်နာကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အားလုံးထဲမှာ ကြွေသည် ပန်းချီမျက်စိ အရှိဆုံး၊ အမြင်တတ်ဆုံးမို့လည်း ဖြစ်သည်။

အားလုံး ပြင်ဆင်၊ အဝတ်လဲပြီးသွားလျှင် တူးတူးက မြင့်မြင့်ထွားထွား၊ လုံးကြီးပေါက်လှနှင့် ရခိုင်မလေးတစ်ယောက်လို ချောပြီး၊ ပင်စီက သေးသေးသွယ်သွယ် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ဘိုမလေးတစ်ယောက်လိုလှ၏။

အေးဘုံမှာ ညိုချောလေးဖြစ်ပြီး၊ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် မျက်နှာပြူးလေးက စွဲမက်စဖွယ်။

အိမ်ပြတ်ကတော့ ဆံနွယ်လေးတွေ အိမ်အိမ်ဖပ်ဖပ်နှင့် ကိုယ်လုံးတော်တော်လှသည့်မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နီနီမှာ နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်လို ပေမီဒေါက်မီ ချောလေ၏။

သည်စဉ် အောက်မှာ ကားရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကြွေတို့ အခန်းသို့ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းလေး မြည်လာခဲ့သည်။

ပင်စီက အရင်ဆုံး ၆ လွှာပြတင်းမှ အောက်သို့ပြေးဝှံ ကြည့်ပြီး ထပ်မံအတည်ပြု ကြေညာသည်။

“ကားရောက်ပြီဟေ့ ... သွားကြစို့၊ တော်ကြာ ဦးလူညို ကြီး နာကစ်နေဦးမယ်”

ကျောပိုးဒိတ်လေးတွေကို ကိုယ်စီဆွဲပြီး သူမတို့အဖွဲ့ ဆင်း လာလျှင် ကြွေက နောက်ဆုံးမှ အခန်းတံခါးသော့ကို ပိတ်လေ၏။

သူမတို့ ကားထဲသို့ဝင်ထိုင်ပြီးလျှင် ညနေ ၆ နာရီလည်း ထိုးပါလေတော့၏။

ဘဝဆိုတာ ဘီလူးဆိုင်းတွေချည်းပဲ တီးတတ်လေ့ရှိသလား။ ဒါမှမဟုတ် သာယာသောဂီတသံများဖြင့် ဖြားယောင်းညှို့ငင်ပြီးမှ မင်းသားခေါင်းစွပ်တွေ ခွာချပြီး ဘီလူးဖာတိပြပြီး ဝါးစားတတ်ပါ သလား။

ကြွေကတော့ အခုလို ညစဉ်ညတိုင်းကို စားသောက်ဆိုင် ကြီးသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ရသည်ကို ဘီလူးတွေပေါသည့်တော မှာ သွားရောက် အလွယ်ပြုချင်လေသည်။

အခန်း (၄)

ကြွေတို့အဖွဲ့ စင်ပေါ်မှာ မလုံတလုံ အဝတ်အစားတွေနှင့် ဦးခနဲ၊ ပြက်ခနဲ ကပြကြရသည်မှာ အလုပ်သဘောအရပါ။

မဟာပုရိသတွေကတော့ ယမကာ ကိုယ်စီမှီဝဲရင်း ကြွေ တို့၏အလှတွေကို မြည်းကြသည်၊ မျက်စိအစာကျွေးကြသည်။

တစ်ယောက်စီတက်ပြီး ပန်းကုံးတွေစွပ်ကြသည်။ ရိုးရိုးသား သားနှင့် ပန်းကုံးစွပ်သူကတော့ ခပ်ရှားရှား။ အမြဲလိုလိုလာပြီး သူမ တို့ကို ရင်းနှီးအောင်ကြိုးစား၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေနှင့် မြှူဆွယ် သူတွေက ခပ်များများ။

ပေါင်တံမွှေးမွှေးလေးတွေနှင့် ကပြနေကြရသည့် သူမတို့အဖွဲ့ ကို သူ့လူနှင့်သူ ဆုချ၊ ပန်းကုံးစွပ်ကြတာက အထာနှင့်။

သည်နေ့ည ကြွေကို ဦးဘရှင်း ပန်းကုံးစွပ်ရင်း လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ပြီး စကားတီးတိုးပြောနေလိုက်တာ ရင်တုန်၊ စိတ်ညစ်ညစ်ချင်

စဖွယ်။

“ကြေ... ခုည အစ်ကိုကြီးနဲ့ စတိတ်ရှိုးလိုက်ကြည့်ပါနော်၊ မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ဒီအချိန်ဆို သိပ်စည်တာ၊ အစ်ကိုကြီးစောင့်နေမယ် နော်... နော်”

သူမ၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း ဦးဘရှင်း စင်ပေါ်မှဆင်းသွားတော့ နောက်ထပ် လူငယ်နှစ်ယောက်က ကြွေကို အလှအယက် ပန်းကုံးစွပ်ကြပြန်သည်။

“ညီမလေးက အရမ်းလန်းတာပဲကွာ၊ တကယ့်အသက်ရှည် ဆေးလေး”

“အစ်ကိုတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ရေလျှံပါတယ်၊ လိုတာတွေ အားလုံး ပြည့်စုံသွားရစေမယ်”

ကြွေကတော့ အပြုံးမျက်နှာနှင့် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ နောက် တစ်ယောက်စီ သီချင်းဆိုပြရ၏။ သီချင်းကလည်း တီးလုံးတွေခပ်များများနှင့် အကကို ဦးစားပေးထားသည့်သီချင်း။

တကယ့်ကို စိတ်ကြွစေသည့် အကတွေနှင့် သီချင်းတွေပါ။ စင်ပေါ်မှ ဖြူဆွယ်ဖြားယောင်းနေရသည့် သည်အလုပ်ကို ကြွေ စိတ်ကုန်ပေမယ့် ကိုယ့်နောက်မှာ ထောက်ပံ့ရမည့် မမနှင့် ဖခင်ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကြွေအလှည့်ပြီးတော့ စင်နောက်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်သည့်အခါ ဦးဘရှင်း သူမကို စောင့်နေ၏။ အခန်းက ခပ်မှောင်မှောင်နို့ ဦးဘရှင်း သူမကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲပွေ့လိုက်လျှင် ကြွေ အလန့်တကြား ရုန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဦး... ကြွေကို ဒီလိုအကြမ်းဖက်ပါနဲ့ ကြွေ မကြိုက်ဘူး”

“ကြွေက ရေခဲမင်းသမီးပဲ၊ အစ်ကိုကြီးကို အမြဲ အသည်းယားအောင်လုပ်တယ်”

“ကြွေ ကိုယ့်ဘဝကို မနစ်မွန်းချင်ဘူး၊ လက်ဆောင်တွေလည်း အလကား လျှောက်မပေးပါနဲ့၊ ကြွေ့ဆီကတော့ ဘာမှပြန်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုကြီးက စေတနာနဲ့ပေးတာပါ၊ ကြွေ့ဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြွေ့ကို အစ်ကိုကြီး အရမ်းချစ်တယ်လေ၊ ကြွေ့နဲ့အတူ ဘဝတစ်ခုကို ပျော်ရွှင်စွာ တည်ဆောက်ချင်တယ်”

“ဆောရီးပါ ဦးဘရှင်း၊ ကြွေ ကိုယ့်အလုပ်ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူး”

“ကြွေက အရမ်းကြောက်တတ်တာပဲကွာ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီအလုပ်လုပ်ပြီး ဒီလောက်ရိုးတာ ကြွေတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်”

“ဆောရီးပါ ဦးဘရှင်း၊ ကြွေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကြွေ သူ့အနားမှ ပြေးထွက်ပြီး အဝတ်လဲခန်းသို့ဝင်၏

လုံလုံခြုံခြုံအဝတ်အစားများကို ဝတ်လိုက်သည်။ ချဉ်သားဝမ်းဆက်
ခရမ်းရောင်လေးက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး။

ဦးစာရှင်းတော့ ကြွေကို စိတ်ပျက်သွားမှာပဲ။ ပျက်သွားလည်း
အေးတာပဲ။ အင်းလေ ... သူ့မလာလျှင် ဆိုင်ရှင်က ကြွေကို အပြစ်
တင်ဦးမည်။

သူပေးတာ ယူမိသည်မို့ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေရပေ
မယ့် ကိုယ့်ဘဝ ပျက်စီးမသွားအောင်တော့ ကြွေ အမြဲသတိရှိနေရ
ပေမည်။

အခန်း (၅)

“လာစမ်းပါ ကိုရှင်းရာ၊ ခင်ဗျားကလည်း ရန်ကုန်သားဖြစ်
ပြီး တုံးလိုက်တာလွန်ပါရော၊ Pink Dove ဆိုတာရော ခင်ဗျား
ကြားဖူးရဲ့လား”

“မကြားဖူးဘူး၊ ဘာလဲ ... Pink Dove ဆိုတာ၊ ဘာ
ငှက်လဲ”

အောင်ရှင်းစကားကြောင့် ဇော်ရား စိတ်ပျက်သည့်ပုံစံနှင့်
ကြည့်ရာ သူမခံနိုင်ပါချေ။

“ခုတစ်လော တော်တော်ရေပန်းစားနေတဲ့ Pink Dove
မှ မကြားဖူးဘူးဆိုတော့လည်း ကိုယ့်လူ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ Pink
Dove ဆိုတာ အလန်းစားကောင်မလေး ၁၂ယောက်ရဲ့ အကအဖွဲ့၊
အကအဖွဲ့၊ ကောင်မလေးတွေကလည်း ဘာလန်းသလဲမမေးနဲ့၊ သူတို့
နဲ့သာ တွေ့လိုက်ရရင် ညစ်နေတာတွေ အားလုံးပျောက်သွားမယ်၊

ခင်ဗျား လောကကြီးမှာ အပျော်ဆုံးဖြစ်သွားစေရမယ်”

နယ်မှရောက်လာသည့် သူငယ်ချင်း ကိုထွတ်မြတ်နှင့် သဘောမှ မနေ့တစ်နေ့ကမှဆင်းလာသည့် သူငယ်ချင်း ကိုဇော်ရှား တို့နှင့် တွေ့ဆုံကြသည့်အခါ ထုံစံအတိုင်း အပျော်တွေက လွန်ကဲမြို့

ဒီနှစ်ကောင်ဟာ ကျောင်းတုန်းကတည်းက ပျော်တတ်ကြ သူတွေဖြစ်ကာ ကျောင်းမှာ ဘာပွဲရှိရှိ ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်ဆင်နွှဲတတ် ကြသူတွေလည်း ဖြစ်သည်။

“ရှက်စရာကြီးကွာ၊ ကိုယ်က ရန်ကုန်သားဆိုပေမယ့် သန့် သန့်လေးပါ”

“အဲဒီလို သန့်သန့်လေးတွေပဲ သူများထက်ကဲကြတာ၊ မသိ သေးတော့လည်း ပြောထားဦးပေါ့ကွာ”

“ဟာ... အဲဒီလို ညကလပ်ဆန်ဆန် ကပွဲရုံတွေကို မသွား ချင်ပါဘူး၊ အဲဒီနေရာတွေသွားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံဘူး၊ ဝါသနာ ပါလို့ပဲ သွားသလိုလို ခံစားရတယ်၊ ရှက်စရာကြီး”

အောင်ရှင်း မျက်နှာတွေနီနေလျှင် ထွက်မြတ်နှင့်ဇော်ရှား က အော်ရယ်ပစ်ကြသည်။ အောင်ရှင်း သူတို့နှစ်ကောင်ကို ဘုကြည့် ကြည့်၏။ ဒီနှစ်ကောင်ဟာ ငယ်ကျဉ်းကို မပျောက်ကြဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော်ရှား၏ကားပေါ်သို့ အောင်ရှင်း ပါလာ ခဲ့ပြီမို့ သူပြောသည့် Pink Dove ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

“တောသွားပြော ကိုယ့်လူ၊ ဒီနေရာလေးတွေ သွားရလို့ လည်း ကျုပ်တို့ အသက်ရှည်နေကြတာဗျ၊ ကိုယ်တော့ သဘောက ပြန်ဆင်းလာကတည်းက တစ်မြို့လုံးပတ်ရှာလိုက်တာ Pink Dove နဲ့တွေ့မှပဲ စိတ်တိုင်းကျတော့တယ်၊ နားခိုစရာတွေတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို “ကြွ” နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ကြွကိုသာ မြင်လိုက်ရင် ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်တို့လို တန်းတန်းစွဲသွားမှာပဲ”

“တော်ပါဗျာ... ကျွန်တော် ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ကျွန်တော် ဒီဆိုင်ကို အမြဲလာတာ ကြွကြောင့်ဗျ၊ ကြွ အလှကို ဒီနေ့ထိ အဖြေရှာမရဘူး၊ အရမ်းယစ်မူးမိတယ်ဗျာ”

ဇော်ရှားစကားကြောင့် အောင်ရှင်း ပန်းတွန့်ပြီး ခပ်လှောင် လှောင်ကြည့်၏။

“ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို စွဲလမ်းလို့ ဘာလုပ်မှာလဲဗျာ၊ ရှေ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်ရန်မရှိတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးကြီး၊ ကျွန်တော်တော့ လုံးဝ ပဲ”

“အပြောမကြီးနဲ့ ကိုရှင်း၊ ကျွန်တော်လည်း မနေ့ကထိ ဒီလိုပြောခဲ့တာပဲ၊ ဒီနေ့တော့ ဇော်ရှားကို ခြေသလုံးဖက်နေရပြီ”

“ဘာကြောင့်”

အောင်ရှင်း မျက်ခုံးပင့်ပြီးမေးလျှင် ထွတ်မြတ် ရှက်ရယ် ရယ်လေသည်။

“ကြွေကို ထပ်မြင်ချင်သေးလို့ပေါ့ဗျာ၊ ကိုရှားက ကြွေနဲ့ ရင်းနှီးတယ်လေ၊ ပြောရဲဆိုရဲလည်း ရှိတယ်၊ မဆုံစည်းရသည်ဖြစ် စေ၊ မပြန်ခင် ကြွေနဲ့ စကားတွေပြောချင်သေးတယ်၊ ကြွေကို အိမ်မက် မက်ချင်သေးတယ်ဗျာ”

“ရောဂါက မသေးပါလား၊ ပိုလိုက်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဥစ္စာ ကလည်း မိန်းမ မမြင်ဖူးကြတာ ကျနောတပဲ”

“ပြောထားဦးပေါ့ဗျာ၊ ပြောထားဦးပေါ့”

အောင်ရှင်း ထိုနှစ်ယောက်ကို အပြစ်တင်ရင်းမှ ကိုယ့်အခန်း ထဲရှိ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းလှေလေးနှင့် ပန်းသည်မလေးပုံကို မြင်ယောင် လိုက်ရင်း မလုံမလဲ ဖြစ်သွားရ၏။

သူလည်း နတ်သမီးနှင့်တွေ့သည့်တုရင်ကြီးလို ရူးသွပ်ခဲ့တာ ပဲ မဟုတ်လား။ သူကလေးနှင့်တွေ့ခဲ့သည့် မြို့သို့ နှစ်ကြိမ်တိုင် ရောက်သွားခဲ့သော်လည်း “မေမြတ်ယျာ”ဆိုသည့် နာမည်လေး တစ်ခုသာ သိခဲ့သည့်သူမှာ ပင်လယ်ထဲအပ်ရာရသည်နယ်။

သူ့အခန်းထဲမှာ မေမြတ်ယျာ၏ ပန်းလှေကလေးနှင့်ပုံကို ပန်းချီဆွဲထားမိသလို သူ့နုလုံးသားထဲမှာလည်း မေမြတ်ယျာသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် စွဲထင်ပြီး ဖြစ်လေပြီ။

ဒီတော့ ကိုယ့်ပယောကနှင့်ကိုယ်မှီ အပြင်ပယောကတွေ သူ့ရင် ထဲသို့ မဝင်နိုင်တော့ပေပြီ။

ဒါကြောင့် အောင်ရှင်း ရဲရဲ အာမခံဝံ့သည်ပေါ့။

ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားရပ်လိုက်လျှင် ဧည့်ကြိုကောင်လေး နှစ်ယောက်က သူတို့ကို ကားတံခါးလာဖွင့်ပေးကြသည်။ ဆိုင်ပေါက်ဝ မှာလည်း ဧည့်ကြိုကောင်မလေးတွေ ကိုယ့်အဆက်အသွယ်နှင့်ကိုယ် မျက်မှန်းတန်းမိရာ လာရောက်ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်ပါပဲ။ မင်္ဂလာ ဆောင်ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ ယူဇနာကြိုဆိုသည့် အတိုင်း။

သူတို့ ၃ ယောက်ရောက်သွားချိန်က ည (၈) နာရီလောက်မို့ လူအစည်ကားဆုံးအချိန်။ ဇော်ရှားက ဒီဆိုင်ကို အခေါက်ခေါက် ရောက်ပြီးပြီမို့ ကောင်မလေးတော်တော်များများနှင့် ရင်းနှီးပုံရ၏။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဇော်ရှားလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟေ့... တို့ဝိုင်းကို ကြွေကိုလွှတ်လိုက်၊ ကြွေရော ဘယ် ရောက်နေသလဲ၊ လာသူငယ်ချင်း”

ဇော်ရှား ဖုန်းနှင့် ကြိုတင်ချိတ်ထားခဲ့သည်မို့ သူတို့အဖွဲ့ စတိတ်စင်မြင့်နှင့် ခပ်နီးနီးမှာနေရာရလေသည်။ အစစအရာရာ သူပဲ ဦးဆောင်လှုပ်ရှားနေပြီး အောင်ရှင်းနှင့် ထွတ်မြတ်ကတော့ စားပွဲမှာ သာ အရပ်ကြီးတွေသဖွယ်။

စင်ပေါ်မှာလည်း ကောင်မလေးတွေ သိချင်းဆိုနေကြပေပြီ။ မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့ကြောင့် သူတို့ရောက်ရှိနေတာ အိမ်မက်တုံတန်နေပုံနဲ့ တာမှလည်း ဝီဝီပြင်ပြင် မမြင်ရ။ အရာရာသည် ဝိုးတဝါး။

ဒါနဲ့များ ကောင်မလေးတွေ တကယ်လှ၊ မလှ ဇော်ရှား ဘယ်လိုခွဲခြားသလဲ။ အေးလေ ... သူကတော့ ကမ္ဘာပတ်လာသူပီပီ အင်တာနေရှင်နယ်မျက်စိ ရှိမှာပေါ့။

စားပွဲပေါ်ရောက်ရှိလာသည့် ယမကာနှင့်အစားအသောက် များကို မကြည့်ဘဲစားနေမိသည်က စင်ပေါ်မှ ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်နေရလို့ပါ။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့နော် ... ရောက်တုန်း ရောက်နိက် ကြည့်မိကြည့်ရာ။

“ဟေ့ ကိုရှင်း ... အောက်ကိုကြည့်ဦး မင်းကလည်း ကြွေ ကိုတောင် မမြင်ရသေးဘူး၊ ဈာန်မလျော့နဲ့ဦး ဒါတွေက အသေးအဖွဲ့ အပရိကတွေ၊ တကယ့်အနှစ်က ကြွေ”

ဇော်ရှားစကားကြောင့် အောင်ရှင်း ဘုကြည့်ပြန်ကြည့်၏။

“ဟေ့ကောင် ... ဘီယာတစ်ခွက်နဲ့ အမြည်းလေး နှစ်ပွဲ သုံးပွဲများ မျက်စိမှိတ်စားလည်း ပြောင်တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ... မင်း ဒီလောက်ညွှန်းနေတဲ့ ကြွေ၊ ပြ ... မြန်မြန်ပြ၊ နားငြီးတယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ကြမယ်”

အောင်ရှင်း စိတ်တိုနေတော့ ဇော်ရှားရော၊ ထွတ်မြတ်ပါ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းချော့မော့ကြရသည်။ ပွဲကတောင် မစရသေးဘူး မဟုတ် ပါလား။

“ကိုရှားကလည်းကွာ စိတ်တိုတတ်လိုက်တာ၊ အစားအ

သောက်မှာ ချိုးခြံရတာက ပန်းကုံးဖိုးတွေ ရှိသေးလို့ပါ။ ဒီအဆိုတော် တွေကိုလည်း အားနာပါးနာ ပန်းကုံးစွပ်ရမယ်၊ နောက်ဆုံး ကြွေတို့ အလှည့်ကျရင်လည်း ပန်းကုံးစွပ်ရမယ်လေ၊ အေးမေးသောက်စမ်း ပါကွာ၊ နောက်က ကျားလိုက်လာတာ ကျနေတာပဲ၊ ဒီလိုဆိုင်မျိုး တွေဆိုတာ ဖိမ်ယူရတာ၊ ဖိမ်ခံရတာမျိုးကွ၊ ကြွေတို့ Pink Dove က ဆယ်နာရီလောက်မှ စရမှာ”

ဇော်ရှားစကားကြောင့် သူတို့သုံးယောက် ဒီစားပွဲမှာ ညဝက် လောက်နေရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် အောင်ရှင်း စိတ်ကို ဖြေလျှော့လိုက် ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကြုံတုန်းဆုံတုန်း အလို လိုက်ရပါဦးမည်လေ။

“ဟော ... ဟိုမှာ ကြွေ”

ဇော်ရှား၏ ဝမ်းခေါင်သံကြီးကြောင့် အောင်ရှား လှမ်းကြည့် မိလျှင် ...

“ဟင်”

သူဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်မှာ သူ့ခေါင်း ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ရိုက်ချခြင်းခံလိုက်ရသည်နယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ သူမ၏အမည်က ပဲ့တက်ပြည်ဟည်းလျက် အသံ တိတ်ပေါက်ကွဲခဲ့လေ၏။

ကြေဆိုသည့် ဇော်ရှားတို့၏ မိန်းမလှလေးသည် သူ့ရင်ထဲမှ
“မေမြတ်ယျာ”။

ယခုတော့ သူမက သူတို့ပိုင်းမှာ ဆာ့လုပ်လျက်။ တကယ်
ပါပဲ... နေရာမှားပြီး ရောက်နေသည့်နယ်။ အိမ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်
လိုက်ပါတော့။ သူမနှင့် ဒီအလုပ်သည် ဘယ်လိုမှ မအပ်မစပ်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။

အောင်ရှင်း သူမကိုကြည့်ပြီး ရင်ထုမနာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရ
သည်။ ကြွေဟာ မေမြတ်ယျာလား။

“ကြွေ”

သည်နာမည် အသစ်ကို အောင်ရှင်း တီးတိုးရေခွတ်ကြည့်
နေပါတယ်။ အစတုန်းက ခါးခါးသီးအောင် ငြင်းဆိုခဲ့သူကြီးက ယခုလို
ပျက်တောင်မခတ်၊ ဘာမခတ်နှင့် အငေးကြီးငေးနေလျှင် ဇော်ရှား
နှင့် ထွတ်မြတ်က အောင်ရှင်းကို လှောင်ပြုံးပြီးနေခဲ့ကြသည်။

တကယ်က အောင်ရှင်း ငေးနေသည်မဟုတ်ပါ။ တွေးနေ
ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြွေဟာ မေမြတ်ယျာလား။ ရုတ်တရက် တော်
တော်တူသည်။ သို့သော် ဘဝချင်းက ဘယ်လိုမှ မထင်ရက်အောင်

ဘခြားစီ။ အောင်ရှင်း ဘယ်လိုမှ ဟာစပ်လို့မရ။

မေမြတ်ယျာဆိုတာက ရေဆန်လေဆန်မှာ အားမာန်အပြည့်
ဖြင့် ကိုယ့်လှေကိုယ်ပဲ့ကိုင်ပြီး ရာသီပေါ်ပန်းကလေးများကို ဖောက်
သည်ယူ ရောင်းချတတ်သူ။ သူတစ်ပါး၏ပိုက်ဆံကို အပိုတစ်ပြား
ဘစ်ချပ်မှ အလကားမယူချင်သူ။ တကယ့်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှသည့်
တော၏အမျိုးသမီးပျိုလေး။

ကြွေကရော...။

အခြားမိန်းကလေးတွေလို ဖြူဆွယ်သည့် အကြည့်၊ တိတိ
တာတာစကားလုံးတွေ မသုံးနှုန်းတတ်ဘဲ အဖြူထည်ရှက်ကလေးနှင့်။

ကြွေကို အောင်ရှင်း တစ်စစီ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်နေမိ
ပြန်သည်။ လေ့လာသောအကြည့်ထဲမှာ မေမြတ်ယျာလားဟူသော
အတွေးက ရာနှုန်းများကာ သေချာလာသောအခါ သူ့ရင်မှာ ဂြာစစ်စစ်
နာကျင် ကြေကွဲခဲ့လေ၏။

“ကိုရှင်း... သတိထား။ သတိလေးလည်းထား”

ဇော်ရှားက ပခုံးပုတ်ပြီး ရယ်ဟာနနှင့် သတိပေးလျှင် သူ
လက်ကို အောင်ရှင်း ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထွတ်မြတ်ကတော့
ဘီယာမူး မူးပြီး၊ ဘီယာရယ် ရယ်နေတော့လေသည်။

ကြွေကတော့ ရှက်ပြီးလေးဖြင့် မနီတရို ကြည့်လျက်။

“ဟာ”

ကြွေမှာလည်း ပါးချိုတစ်ဖက်ပဲပါလား။ အောင်ရှင်း ခေါင်း
တွေပိုမှူးသွားပြီး ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် မနိုင်ချင်တော့ဘဲ ခေါင်းကို ခါယမ်း
နေမိသည်။

“ကိုရှင်း... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

ထွတ်မြတ်က တအံ့တဩ ဖြစ်နေသလို ဇော်ရှားကတော့
ကျေနပ်နေလေ၏။

“ကိုယ်မပြောဘူးလားဗျာ... ကြွေနဲ့တွေ့ဖူးသူတိုင်း ရှားသွပ်
ကြပါတယ်လို့ ကြွေဟာ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိတဲ့ ရောဂါလေးပဲဗျ”

“ဦးဇော်ရှားကလည်း ပိုလိုက်တာရှင်း ရှင်ပြောသလိုဆို ကြွေ
ကပဲ ရောဂါဖြစ်ဖြူးသူလိုလို့ စိတ်ချပါရှင်... ကြွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ
မဖမ်းစားတတ်ပါဘူး”

အသံတိုးတိုးလေးနှင့် ကြွေ ခိုမလေး ညည်းတွားလျှင် ဇော်
ရှားက တစ်ဆင့်တက်လေ၏။

“ကြွေက မဖမ်းစားပေမယ့် အစ်ကိုတို့က ကြွေနေကြတာ
ကြွေမှမသိတဲ့ကွာ ကြွေကြောင့် အသည်းနှလုံးတွေဟာ ဆီးသီးတွေလို
တဖုတ်ဖုတ်ကြွေနေကြတဲ့ကောင်တွေ ဒီဆိုင်ထဲမှာ ပြည့်လှုံလို့”

ဇော်ရှားပြောပုံကြောင့် ကြွေ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားပုံမှာ
သိသိသာသာ။ သည်စဉ် တစ်ဖက်ပိုင်းမှ ကြွေကို ပွဲတောင်းနေကြ
ပြန်လေသည်။

ကြွေကတော့ အကယ်၍ အဆိုမယ့်အခါ မက... ဆိုမိမှာ
ခဏခဏပေါ်နေရသည့်အခါ။

“ဇော်ရှင်း ဦးဇော်ရှား၊ နောက်မှတွေ့ကြတာပေါ့၊ ကြွေကို
ခွင့်ပြုပါဦးရှင်း”

ကြွေ သူတို့ဦးပုခွာမည်ပြင်လျှင် အောင်ရှားမှာ မိသားစုနတ်
ခံနေရသလိုမှ ရုတ်တရက် အသံကိပ်စက်လာခဲ့သည့်။

“ကြွေ... ကိုယ် မင်းကို တွေ့ချင်တာမယ်”

“ရှင်း”

ကြွေ အံ့သြသွားသလို ဇော်ရှားနှင့်ထွတ်မြတ်ပြန်လေသည်။ အံ့အား
သင့်သွားရလေ၏။ မြစ်မြစ်ချင်း အောက်နံ့ထွေစီး။ ကိုယ့်လူကတော့
အားမရ ဆီးမရ မြစ်သွားပြီထင်သည့်။ အခါက မျှော်စင်လေ့လာ
သည့်အခါ မကတော့ဘဲ ချက်ချင်း ဝစ်ရောက်မှူးသံစဉ်နေချေပြီ။

“ကျွန်မကို တွေ့ချင်ရင် ဒီဆိုမိမှာ ညှိတ်ခိုင်းရမိပါလား”

ကြွေက အလုပ်မကားမပင် ပြောလေ၏။ အောင်ရှင်းကို သူမ
မှတ်မိပုံမရ။ အောင်ရှင်းရင်ထဲ သူမအတွက် ခံစားနေရတာ ကြွေ
လုံးဝသိမည့် မဟုတ်ချေ။

“မဟုတ်ဘူး... အပြစ်မှာ အေးအေးအေးအေး၊ တွေ့ချင်
တာ၊ ခုလို အလင်းမပီတဲ့ ညဦးရောင်အောက်မှာ မဟုတ်တဲ့ ကြည့်
လင်သန့်ရှင်းတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ ဆိုချင်တာမယ်”

အောင်ရှင်း၏စကားတွေက အချက်ပြစကားလုံးတွေလား။ သင်္ကေတနိမိတ်ပုံတွေလား။ ကြွေ မစဉ်းစားချင်။ ဒီလိုနေရာမျိုးသို့ ရောက်ရှိလာသည့် ပုရိသအားလုံးဟာ ကြွေတို့လိုကောင်မလေးမျိုးကို အထင်သေး။ အမြင်သေးနှင့် ဝါးစားဖို့ ကြိုးစားကြမည်သာ။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင် ... ကြွေ ဘယ်သူနဲ့မှ အပြင်မှာ ဆက်ဆံဆုံတွေ့လေ့ မရှိပါဘူး။”

ကြွေသည် ယခုတိုင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာနေ သည့် ကြွေ။ ပန်းရောင်လဲ့လဲ့လေးသာ သန်းသည့် ကြွေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် မင်းကိုတွေ့ရမှဖြစ်မယ် ကြွေ၊ မနက် ဖြန် ကိုယ် မင်းကို ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်မှာဆုံခွင့်ရမလဲ”

အောင်ရှင်း၏ပြောပေါက်ကြောင့် ဇော်ရှားနှင့်ထွတ်မြတ်မှာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လျက်။ မိန်းမတွေကို ဘီလူးဆိုင်းတီးပြီး ဘီလူးထွက် ထွက်နေသည့် အောင်ရှင်းပါပဲ။

သို့သော် ကြွေကလည်း အံ့သြစရာ။ ခါတိုင်းနှင့်မတူတော့ဘဲ အောင်ရှင်းကိုတော့ အလျှော့ပေးသည်လေ။

“ဦးအောင်ရှင်းက တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း ကျွန်မ ဇောတော့တွေ့ခွင့်ပေးပါ့မယ်၊ မနက်ဖြန်နေ့လယ် ၁ နာရီ လောက်မှာ ဒီလမ်းထိပ်က “မေ” စားသောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့ပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ကြွေ၊ ကိုယ် ဒီလိုမှ နေလို့ထိုင်လို့ ရမယ်”

ကြွေက အောင်ရှင်းကို ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက် ခွက်အောင်ပြီး ပြုံး ဦးညွတ်ရင်းပင် ညင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ရှည်လျား ဆာဆံနွယ်များက သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖြန့်ကြက်ဖုံးအုပ်လျက်။

တင်ပါးအုပ်သည်အထိ ရှည်လျားသည့် ဆံနွယ်များက ပိ တုန်းရောင်၊ ပိုးသားမျှင်လေးတွေနယ်။ ဒါဟာပဲ အလှတစ်ပါး ဖြစ် သည်။

ကြွေထွက်သွားလျှင် ဇော်ရှားနှင့်ထွတ်မြတ်မှာ အောင်ရှင်းကို အထင်တကြီး ကြည့်ကြလေ၏။

“ကိုရှင်းကို အံ့သြတယ်ဗျာ၊ ကြွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ အခွင့် အရေးပေးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒီလောကမှာ သူ့နာမည်က အဖြူသက်သက်ကပဲ၊ လေး စားတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာဆွဲဆောင်မှုတွေ ရှိတယ်မသိဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းနဲ့ကျွန်တော် ြ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပဟေဠိအကြည့်များကို အောင်ရှင်း ဒီထက်ပိုရှင်းပြလို့ မရ။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေရတာ အဆမတန်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မေမြတ်ယျာရယ်”

မင်းဘဝလေးကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သလိုပါပဲလား။ ဝေ သ ချာပါသည်။ ကြွေနှင့် မေမြတ်ယျာဟာ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

ကြွေတို့ PINK Dove စင်ပေါ်မှာ ကပြကြတော့ အောင်
ရှင်း ကြွေကို ပန်းကံတွေ တစ်ကံပြီးတစ်ကံပွပ်ရင်း၊ အသံညှိုးတွေကို
မှ၊ ယစ်ကြွေမြည့်နဲ့ရသည့်။

အခန်း (၆)

“ကိုယ့်ကို အကြွေးသုံးထောင် ပြန်ဆပ်ပါတော့ မေ”

နှစ်ယောက်သား ထောင့်ကျကျစားပွဲတစ်ခုမှာ နေရာယူပြီး
လျှင် အောင်ရှင်း စတင်ပြောလိုက်သည်။ ကြွေက ညင်သာစွာပင်
ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး ငြင်းပယ်ခဲ့၏။

“ဦးအောင်ရှင်းပြောတာတွေ ကြွေ နားမလည်ပါဘူး”

ညပျော်ပွဲစားရုံမှ ဖက်ရှင်ကကြိုးမယ်လေးမို့ ညအခါ အလုပ်
နှင့်သင့်လျော်အောင် ပေါ်ရ၊ ဖော်ရ၊ ဝတ်စားဆင်ပြင်ရပေမယ့်...

ယခုလိုကတော့ သူမ ဝတ်ဆင်ထားပုံသည် ယဉ်ကျေး သိမ်
မွေ့လှပေစွာ။ လှပသောဆံနွယ်များကို ကလပ်ကြိုးကြိုးတစ်ခုဖြင့် ဖမ်း
နှိပ်ထားသဖြင့် သူမ၏ကျောပေါ်မှာ ဖြောင့်စင်းအိမ်သော ဆံနွယ်
များက တစ်ကျောလုံး လင်းပြာလျက်။

အိမ်သည့် ပြန်ဟဝက်ရုံ၊ ပန်းဖျော့ရောင်လေးက သူမ၏

မြန်မာအမျိုးသမီးလေးအသွင်ဖြင့် မြင့်မြတ်လှပစေခဲ့သည်။

လှပကြည်လင်သော အသားအရေနှင့် သည်မျက်လုံး၊ သည်နာတံ၊ သည်နှုတ်ခမ်းလေးတွေဟာ မေမြတ်ယျာမှ မေမြတ်ယျာ။

လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှားဆိုပေမယ့် ဒီလောက်ကြီးတော့ ဘယ်သူမှ မတူနိုင်ဘူး။ ဖိုးချိုင့်လေး တစ်ဖက်တည်းကအစ။

ကြွေက နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေလျှင် အောင်ရှင်း အမိအရပင် စွပ်စွဲလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်ချိန်းတာ မင်္ဂလာလိုလာသလဲ၊ ဘာအကြောင်းရှိလို့ လက်ခံရတာလဲ”

နေလယ် ၁ နာရီနို့ နို့ဥတုပင်ဖြစ်လင့်ကစား နေက အတော်ပူလေ၏။ ကြွေ နာသီးဖျားလေးမှာ ချွေးအနည်းငယ်စို့လာတာ ရာသီဥတုကြောင့်လား၊ စိတ်ကြောင့်လားပင် မသိချေ။

“ဖြေလေ မေ၊ ရော့... ချွေးလေးဘာလေးလည်း သုတ်လိုက်ပါဦး၊ စိတ်အိုက်ရင် လူလည်းအိုက်တယ်မေ၊ ကိုယ်တော့ မေ့အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ မေ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုဘဝကို ရောက်သွားရတာလဲ၊ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ မေ့ဓာတ်ပုံနဲ့ မေ့ပန်းချီကားရှိတယ်၊ တစ်နေ့နေ့မှာ မေ့ကို ကိုယ့်အိမ်ခေါ်သွားပြီး ပြရဦးမယ်”

အောင်ရှင်းအသွင်က သူ့ခိုးမင်းသည့်နယ်၊ သူ့စိတ်ပါလက်ပါ

ပြောနေပုံက အားပါးတရ၊ မျက်ဝန်းများ တောက်ပြောင်အရည်ရွန်းနေပုံက သူ့ရဲ့ပန်းလှေပေါ်ကကောင်မလေးကို စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်လွန်းလို့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုပြန်တွေ့ရတာ ရင်နှင့်နာကျင်ရပေမယ့် ဝမ်းသာစရာပင် မဟုတ်ပါလား။

အောင်ရှင်းစကားများအပေါ် ကြွေရဲ့ဝံ့ပြန်ချက်ကမူ တစ်မျိုး၊ နားမလည်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းကြီးများဖြင့် သူ့ကိုငေးကြည့်ပြပေမယ့် ထိုအကြည့်က အသက်မပါ။ သူမအသွင်က ပဟေဠိကောင်နေသလိုနယ်။

“ဦးအောင်ရှင်းပြောတာတွေ ကျွန်မ တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မ မေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ကြွေအဖြစ်နဲ့ပဲ ရှင် ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ်”

မေက ပြောချင်ရာပြောသလို သူကလည်း ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ ပြောနေခဲ့သည်။

“ကိုယ် မေ့နေ့တွေ့ခဲ့တဲ့ မြစ်ကမ်းပါးနဲ့ အဲဒီမြို့၊ အဲဒီဈေးထဲကို နှစ်ခေါက်ထပ်ရောက်သေးတယ် မေ၊ မေမြတ်ယျာဆိုတဲ့ နာမည်လေးတစ်လုံးကလွဲလို့ ဘာမှမသိရတဲ့ ကိုယ့်အတွက် မေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရှာလို့ တွေ့တော့မလဲ၊ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ကိုယ့်ရဲ့မေက မထင်မှတ်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ၊ မေ ဒီဘဝကိုရွေးချယ်လိုက်တာကြီးမားတဲ့အခက်အခဲတစ်ခု၊ အကြောင်းတစ်ခုရှိမယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုပြောပြပါလား မေ... ကိုယ် မေ့ကို ဒီဘဝတွေက

ဆွဲထုတ်ချင်တယ်၊ ကိုယ် ကူညီပါရစေ။”

အောင်ရှင်းစကားတွေက ကာရားရေလွှတ်။ ရင်ထဲမှာ မှေအ
ပေါ် စေတနာတွေက ခိုးလိုရွာသွန်းပြီးလျက်။ မျက်ဝန်းမှာ အချစ်တွေ
ဖိတ်လျှံကျနေရင်း၊ မေအား စီးဝိုင်းကြည့်ပြီး အကြင်နာမေတ္တာတွေ
ဖြန့်ဝေနေလိုက်တာ တကယ့်ကို ညွတ်နူးအရည်ပျော်လိုက်ချင်စရာ။

သို့သော် မေကတော့ မျက်စိမှိတ် ငြင်းပယ်မြဲ။

“ဦးအောင်ရှင်း... ဒီစကားတွေပဲ ဇွတ်ပြောနေမယ်ဆိုရင်
ကျွန်မ ပြန်ပါရစေတော့၊ ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်ရေးပျက်ရတဲ့ ကျွန်မတို့လို
ကောင်မလေးတွေအတွက် ဒီအချိန်ဟာ အိပ်ချိန်ပါ၊ ဦးအောင်ရှင်းကို
လေးစားလို့ ကျွန်မ လာတွေ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မကူညီနိုင်တာ
ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ကြွေပါ။ ဦးအောင်ရှင်းပြောတဲ့ မေ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါတော့၊ နောက် ကျွန်မကိုတွေ့
ချင်ရင် အဲဒီဆိုင်မှာပဲ တွေ့လို့ရပါတယ်။”

သူမက နေရာမှာ ညင်သာစွာထလိုက်လျှင် အောင်ရှင်း
လည်း ငွေရှင်းပြီး ထလိုက်ခဲ့သည်။ စားပွဲပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် ကျယ်
ဝန်းလှသည့် “မေ” စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲမှ သူတို့ဖြတ်ထွက်စဉ်
သူက မှေကို တောင်းဆို၏။

“မှေကို ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မတို့နေတဲ့နေရာကို ဘယ်သူမှ သိလို့

မဖြစ်ဘူး”

“အကဲမကိုင်ပါနဲ့ မေ၊ မေမပြောလည်း၊ မှေနောက်က ကိုယ့်
ကားနဲ့လျှောက်လိုက်ရင် သိတာပါပဲ၊ ကားပေါ်တက်ပါမေ”

အောင်ရှင်း အကျပ်ကိုင်လျှင် မှေအသွင်မှာ ထိတ်လန့်စိုး
ရိမ်လျက်။ မေသည် တောကျွန်းသည့်မှဆိုး မဟုတ်သေး။ သန့်ရှင်း
စင်ကြယ်မှုတွေ ရာနှုန်းတော်တော်များသေးသည့် သမင်မငယ်လေး
သာ။

“ကျွန်မကို ဇွတ်တရွတ်လုပ်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့
ဒီလောက်ခေါင်းမာနေရတာလဲရှင်”

“မေက ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြတ်ချချင်ရတာလဲ၊ ကိုယ့်
သံယောဇဉ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ အသိအမှတ် မပြုချင်ရတာလဲ”

“ရှင် အဲဒီလို ကြွေကို မေလို့ခေါ်နေသမျှ မှားနေသမျှ
ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်၊ ကျွန်မဘဝနဲ့ကျွန်မတောင် လေးလံဖိစီး
နေရတဲ့ကြားထဲ ပြဿနာမရှာပါနဲ့ ဦးအောင်ရှင်းရယ်၊ ကျွန်မ ယောက်ျား
တွေအားလုံးကို ကြောက်ပါတယ်”

သူ့ကားနားမှာ မေ ညည်းတွားနေပုံက ဆယ်တန်းကျောင်း
သူလေး စာမဖြေနိုင်လို့ အခက်တွေ့နေသည့်နှယ်၊ တကယ့်ကို ကြင်နာ
သနားစဖွယ်။

အောင်ရှင်း ကြွေကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ညင်သာစွာဆို

စေခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူလည်း တစ်ဖက်မှ ဝင်ထိုင်ပါ၏။ ကားကို ညှင်သာကျွန်းကျင်စွာ မောင်းရင်းပင် မှေ့ကို စကားတွေဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ်ကို ဝန်ခံပါတော့မေ၊ မေဟာ မေမြတ်ယျာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့မေပါ။ ကိုယ့်နဲ့လုံးသားထဲကကို နားလည်ခံစားနေရပါတယ်။ အလိုလို သိနေတယ်မေ၊ မေ့တာဝကို ကိုယ် ကယ်တင်ချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ် မှေ့ကို ဟိုးအရင်တွေ့စကတည်းက ချစ်သွားလို့ပါပဲ”

ကားလေးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေပဲ ကြီးစိုးလျက်။ မေ့အသွင်က မထုံတက်တေး ကျောက်ဆစ်ရပ်လေးနယ်။ သို့သော် သူမ၏မျက်ဝန်းတွေ စိစွတ်အရည်ပျော်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။ သူမကလေး တစ်ချက်မျှက်ညည်းသံက မသက်မသာ။

“ကျွန်မကို ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောကြတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ တစ်ညကို ဆယ်ယောက်ထက် မနည်းပါဘူးဦးအောင်ရှင်။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မေ ဘာလို့ ငိုချင်နေတာလဲ၊ ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက်ပါမေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သိထားလိုက်နော် ... မှေ့ကို ပြောပြကြတဲ့ယောက်ျားတွေက အရက်မူးနေတဲ့ အမူးသမား၊ အမူးစကားတွေ ပါ၊ အားလုံးကို ရောထွေးလုံးချပစ်ပါနဲ့၊ ထပ်ပြောမယ် မေ ... မှေ့ကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်၊ လက်ထပ်နိုင်အောင်ထိ ကြိုးစားမယ်”

ယခုအခါ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားလေး တစ်စီးရပ်ပြေးနေ

လျှင် ဘယ်နေရာတွေသွားနေသလဲလို့ ကြွေမစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ အမြဲတမ်း ကျိုးလန့်စာစား ထိတ်လန့်နေခဲ့ရသမျှ သူ့တစ်ယောက်ကိုတော့ ကြွေ ယုံကြည်ချင်မိသည်။

ဒါမှမဟုတ် ယခုလောလောဆယ် ကြွေ မလှုပ်နိုင်သေးတာလည်း ပါမည်။ သူ အကြံပေးသလိုပဲ အားရပါးရ ငိုချပစ်ချင်လိုက်တော့သည်။

သို့သော် သူက ဝိုဦးအထင်မှားသွားမှာပေါ့။ ကောက်ရိုးပုံကြိုးလို ရှုပ်ထွေးနေရသည့်ကြားထဲ အမှိုက်ပုံကြီးက လာမရောယှက်ချင်ပါနဲ့ကွယ်။

မျက်ဝန်းကမ်းပါးတွေ လျှံမြိုကျမလာအောင် တောင့်တင်းသိမ်းဆည်းရတာလည်း ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းပါတယ်။ ကြာတော့ ကြွေကိုယ်လေး တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်လာရသည်။

“ကျွန်မကို အဲဒီလိုချစ်ကယ်၊ လက်ထပ်မယ် ပြောကြတိုင်း ကျွန်မ ငိုချင်တယ်ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မတန်မရာ၊ ငိုချင်စရာကြီး မဟုတ်လား၊ ကျွန်မဟာ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ”

ညည်းတွားသံလေး မပို့တပ်မှာ နေသက်ဆုံး နစ်ဝင်သွားခဲ့ပြီး သူမ ငိုနှိုက်မိနေခဲ့သည်။ ကြွေ နှလုံးသားတွေဟာ ပျော့ညံ့နုနယ်လွန်းလှပါတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် ကြွေဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့အမှန်အကန်

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုအဖြစ် ပျောက်ကွယ်သွားလွှဲမှာပါပဲ။

အတန်ကြာ သူမ ငိုမျှက်စွပ်ရာမှ ကားလေးရပ်တန့်သွား၊ သဖြင့် အလန့်တကြားကြည့်မိလျှင် ကြည်လင်သော ကန်ရေပြင်နှင့် သစ်ရိပ်တို့ကို တွေ့လိုက်ရမိ၏။ ဖါ နိုင်ငံကျော် အင်းလျားလား။

“မေ ကိုယ့်ကိုယ့်တယ်မဟုတ်လား ဟင်၊ ခဏလောက် ဆင်းပါ။ စကားပြောရအောင် ... နော်”

မျက်ရည်များနှင့်စိုစွတ်နေသည့် မေညာဘက်ပါးလေးကို ညင်သာစွာလှမ်းတို့ရင်း အောင်ရှင်း သူကလေးကို ကားပေါ်မှ ဆင်း စေခဲ့သည်။ သစ်ရိပ်တစ်ခုမှာ အတူထိုင်မိကြတော့ မေ အငိုစဲလေပြီ။

“ကျွန်မမှာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး ဦးအောင်ရှင်း။ အခု သုံးနာရီလောက် ငိုပြီထင်တယ်၊ ညနေ ၆ နာရီအထိ ၅ နာရီလောက်က ပြင်ရဆင်ရတယ်”

“မေ့ဘဝကလည်း မီးရောင်အောက်မှာ ကခုန်ပျံသန်းနေ ရတဲ့ ပိုးဖလံလိုပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ဦးအောင်ရှင်း ပြောစရာရှိတာ တွေပြောပါ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်မ သည်းခံနားထောင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“နောက်ဆုံးအကြိမ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... နောက် ဦးအောင်ရှင်းခေါ်လည်း ကျွန်မ

မလောစတာ့အားလေ”

ကန်ရေပြင်ကိုခေါ်ရင်း၊ မေ့အသွင်လေးက ဆွေးဆွေးလှလှ ဟု အေးအေးရမ်းရမ်း၊ မြိုင်နေရမိ၏။ မဟာဥပဌကိပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်။ မမီးဟာ မေမှ မေအစ်မပါ။

ဒူ့လို အပျက်စရာပါးကမ်းသည့် အမျိုးကောင်းလေး၊ အစ် မယောက်အနေဖြင့် မေ့ဆိုမိမျိုးကို ညှစ်ညှစ်တိုင်း မသွားလိုပါ။ ဒို့ဒေသ မေ့ ဝန်မခံသေးသမျှ မှောက်ကယ်ထုတ်သွားလို့ မရသေး၊ သမျှ ဒူ့သွားနေစဉ်မှာပါပဲ။

သစ်ပင်ကိုမို့၊ ရေပြင်ကို သူ ခင်ငေးငေးကြည့်နေမိသည့်၊ မို့မှ သူ့အား၊ သူ့အသွင်အေးလိုက်၏။

“ကိုယ့်အသက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီမေ၊ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့် အားကိုးကိုးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ကိုယ့်အစကိုလည်း ကိုယ်ပိုင် ပါတယ်၊ မေ့ အားမြှင့်လို့ ကိုယ့်အသက်ကို လက်မခံနိုင်ရတာလဲဟင်”

ဒူ့မကားကို မေ့က အဆင်သင့်ပင် တွဲပြန်ခဲ့၏။

“ကျွန်မဟာ ကြွယ်ဝ၊ ဦးအောင်ရှင်းရဲ့ မေ့မှ မဟုတ်ဘူး၊ မျောက်အေးဒူ့ ရှာရင်ပေမယ့် ဦးအောင်ရှင်းရဲ့ မေ့ကို တက္ကသိုလ် ဧည့်၊ ကောလိပ်တွေမှာ သွားရှာပါလားရှင်၊ ကျွန်မတို့လို အနိမ့်ဆုံး အဆင့်က ကောလိပ်တွေမှာ ရှာမယ့်အစား အိမ်နားရပ်တွေမှာ သွားရှာတာကမှ ဆီလျော်ပါပြီမယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟင့်အင်း... ကိုယ့်ကို မညာပါနဲ့မေ၊ မေဟာ မေပါ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲကမေ”

စကားပြောရင်းမှ အောင်ရှင်း မေ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူ လိုက်လျှင် သူမ ညင်သာစွာ ပြုံးလိုက်ပါတ်။

“ကဲ... ကျွန်မတို့ရဲ့ မုန့်လုံးစက္ကူကပ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလည်း ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ ပြန်ပါ ရစေတော့၊ အကောင်းဆုံးက ဦးအောင်ရှင်း ကြွေကို မေ့လိုက်ပါတော့ ရှင်”

“အလုပ်သင်္ဘောနဲ့တောင် မဆွဲဆောင်တော့ဘူးလား မေ”

“ဟင့်အင်း... ရှင်တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်မ မဆွဲဆောင် လိုတော့ပါဘူး။ ပူလောင်ပြာလဲ့တဲ့ ရမ္မက်မီးလျှံတွေကြားမှာ ကျွန်မ ရှင့်ကိုမတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့သီကို လာတဲ့ ယောက်ျား တွေဟာ ငွေပေါတဲ့ အနှစ်မရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေလို့ပဲ ကျွန်မမယူ ထားလို့ပါ’

သူမ၏ စကားကြောင့် အောင်ရှင်း ငေးခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် မေ့ကို မမြင်မတွေ့ရဘဲ သူ ဘယ်လိုနေနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဝန်ခံ လိုက်ပါတော့ မေရယ်။ မေ့အတွက် ကိုယ် မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ပစ်လိုက်ပါရစေ။

အောင်ရှင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရပါတ်။ မေက ကား၊

ပေါ်သို့ပင် ရောက်နေခဲ့ပေပြီ။ မေ့ကို သူပြန်ပို့ရုံပဲ ရှိတော့သည်။

ပျော်သည်ဖြစ်စေ၊ မပျော်သည်ဖြစ်စေ... မေဟာ ပိုးဖလံပါ ပဲ။ မီးရောင်ကိုမှ ပျော်မွေ့သူ၊ သူ ကယ်ထုတ်မယ့်လက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖုတ်ထုတ်နေပါလိမ့်။

ကေန္တ မေဟာ ခဲမှန်မှာကြောက်နေသည့် စာသူငယ်လို အရာရာကို တစ်ဆုံးတွေ့ကာ ကြောက်နေတာပဲ ဖြစ်မည်။

ခက်လိုက်တာ မေရယ်...။

အခန်း (၈)

ဦးအာရှင်း ထိုးပေးနေသည့်အခါကို ယူရမှာလား။ မယူသလို
အားလုံးက ဟူသောအတွေးဖြင့် ကြုံ ခြေမပြုနိုင်တော့။ ဦးအာရှင်းသည်
မရွံ့မနပ်။ လက်ရံကန်ရံကလည်း ရှိလွန်းသည့်။ ကြွေက လက်မပစ်
နဲ့အောင် လူကို မွေ့လိုက်၊ ဟက်လိုက်၊ နှစ်လိုက်နဲ့။

ကြွေကို ဆုံးလိုချေ ခေလိုနေကန်မည့်သူ။ ကြွေ ဦးအာရှင်း
ကို ကြောက်ပါသည်။ အိုလေ ... ယောက်ျားတွေအားလုံးကို ကြောက်
တာပါ။

သူတို့လောက်မှာတော့ မိလိပ်ပါ။ ရောင်းဝယ်ဖလှယ်လေးများ
အားလုံးမှာ မိလိပ် လက်အောက်မည့်သူ။ လာအိုလောက်ကလေးဟာ
ပလုပ္ပူနေတာလဲ။

ဒီအောက် ကြွေကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကောင်းလို့ ဆိုတာများ
အပေါ် အာဇာနည်အလေးနဲ့။

“ယူပါ ကြွေရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက ကြွေကို စေတနာရှိလို့ပေး
တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွေနဲ့တွေ့မှ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သွေ့ခြောက်နေတဲ့
ဘဝဟာ လန်းသွားရတာပါ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကိန်းဂဏန်းတွေ၊ စီး
ပွားရေးတွေနဲ့ လုံးထွေးနေရလို့ လူက စက်ရုပ်ဖြစ်နေရတာ။ အစ်ကို
ကြီးပေးတဲ့ အင်္ကျီတွေကို ဝတ်ပါ ကြွေ၊ ကြွေကို အစ်ကိုကြီးက
လှလှပပလေး မြင်ချင်တာပါ ...”

ဟန်းဖုန်းယူပါဆိုတော့လည်း ကြွေက မယူဘူး။ ကြွေဟာ
အရာရာမှာ သိပ်တွေဝေတာပဲကွာ။ ဒါထက် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ချောင်းသာ
အတူသွားဖို့ကစရာ စဉ်းစားပြီးပြီလား။ နေ့တိုင်း အလုပ်လုပ်နေရတာ
ပင်ပန်းလှရောပေါ့ ကြွေလေးရယ်၊ ချောင်းသာမသွားချင်လည်း ငွေ
ဆောင်၊ ငပလီ ... ကြွေကြိုက်တဲ့ တစ်နေရာရာကို သွားကြမယ်လေ။

အရမ်းပျော်ဖို့ ကောင်းမှာကြွေရဲ့၊ ၄-၅ ရက်လောက် သွား
လိုက်ရရင် ဘဝအမောတွေ ပြေသွားမှာပဲ ကြွေလိုက်ရင် ကြွေအတွက်
အစ်ကိုကြီးက မုန့်ဖိုးပေးမှာပေါ့။ (၅) သိန်းလောက်ဆို နည်းလား
ကြွေရယ်၊ ဒီမှာ တစ်လလုံး အလုပ်လုပ်တာတောင် ဘယ်လောက်ရ
လို့လဲ၊ လိုက်ခဲ့ ကြွေရယ် ... နော်”

လူနာ အမဲခြောက်တောင်းသလို၊ ကျားပိန်တွယ် တွယ်နေ
သည့် ဦးဘရင်၏မျက်ဝန်းများက မျှော်လင့်တကြီး။ တဖိတ်ဖိတ်
တောက်နေသည့် မျက်လုံးများက ခိုအား (၁၅၀၀)။

ကြွေ သူ့ကို ရဲရဲပင် မကြည့်ဝံ့။

အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ဒီလိုပဲ ဦးဘရှင်းလို အပေးအကမ်းရက် ရောသည့် သိပ်ပိုင်သည့်လူကြီးတွေ ၄-၅ ယောက်မက။ သူတို့လည်း သူတို့ကောင်မလေးတွေအနားမှာ ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ်။ ပိုင်သွားကြပြီလား။ ယခုမှ ပိုင်အောင် နားလည်မှုတွေ ယူနေကြတုန်း လား။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကြွေ စက်ဆုပ်ရွံရှာမိပေမယ့် ဦးဘရှင်းကို အလိုက်အထိုက် ပြောနေရပြန်ပါသည်။

“ဦးနဲ့ ချောင်းသာသွားဖို့ကိစ္စကို ကြွေ အချိန်မပေးနိုင်ပါဘူး ရှင်၊ ဆိုင်မှာ ရောင်းအားနည်းနည်းကျချင်နေတုန်း ကြွေ ခရီးထွက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။”

မိုးကြိုးပစ်မှာစိုးလို့ ထန်းလက်နဲ့ကာလိုက်တာပါ။ ဦးဘရှင်း ကလည်း လူပါး။

“ဒီအတွက်ဆိုရင် ဆိုင်ရှင်နဲ့ အစ်ကိုကြီး ညှိလိုက်မယ်... ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟင့်အင်း... ကြွေကိုယ်တိုင်လည်း မလိုက်ချင်ဘူး။ ကြောက်တယ်”

ကြွေ တဲ့ပဲ ငြင်းရသည်။ အားနာနေလို့ မဖြစ်။

“ကြွေအခက်အခဲတွေအားလုံး အစ်ကိုကြီး ရှင်းပေးပါမယ်

ဆိုမှကွာ၊ ငါ့သိန်းနည်းရင် ဘယ်လောက်ယူမလဲ... ပြော၊ ကြွေက သိပ်ခက်တာပဲကွာ၊ အရမ်းရိုးတာပဲ”

ကျွဲဘဝရောက်နေတာတောင် ရွံ့မလူးတတ်သူလို ဦးဘရှင်း ဆိုလိုချင်တာဖြစ်မည်။ ကြွေ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနှင့်ပင် တည်ငြိမ်စွာ ချင်းလင်းပြောပြမိပါသည်။

“ကြွေမှာ အခက်အခဲတွေရှိပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာရှင်းသွား ချင်ပါတယ်၊ ကြွေ လောဘမကြီးတော့ဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြူဖြူစင် စင် နေချင်ပါတယ်၊ ဦးရဲ့လက်ဆောင်ဘိတ်ကို ပြန်ယူသွားပါ၊ ကြွေကို ပေးမယ့်အစား တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက်တာကမှ ဦး အကျိုးရှိလိမ့်မယ်၊ ကြွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သည်မျှပြောလာတော့ ကြွေအတွက် ဦးဘရှင်း သက်ပြင်း ချရသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့တဲ့ ကြောင်ချေးလား။ ပေးသလောက်မယူတတ်ဘဲ အကြောက်လွန်နေတာလား။

အဲလေ... သူတို့လို ပုရိသတွေကလည်း ကိုယ့်စိတ်နှလုံး တဖက်ပျော်ရွှင်ရေးအတွက် ငွေကို တံတားခင်းကာ ကောင်မလေးတွေ ကို ပစ်ပေါက်ဆော့ကစားနေကြတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း ဦးသွားမှာပဲလေ။ ကြွေကို သူ စိတ်ပျက်ခြင်းတစ်ဝက်၊ မျှော်လင့်ခြင်း တစ်ဝက်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

ဒီဘဝရောက်နေမှတော့ ကြွေဟာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့

တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်ရဲ့ သိမ်းသွင်းစည်းရုံးခြင်းကို ခံရမှာ ပါပဲ။ ဦးဘရှင်းက အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ဘဝကို သူများထက် ဦးချင်သူဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ လက်လျှော့ရတော့မလိုလို။

“ကြွေအတွက် ရည်စူးပြီး ဝယ်လာတာပဲကွာ... ကြွေယူဖို့ ချောင်းသာသွားဖို့ကိစ္စလည်း ထပ်စဉ်းစားပေးပါဦး။ ကြွေရဲ့အခက်အခဲ တွေ ပြေလည်သွားရမှာလည်း ထည့်စဉ်းစားပါ။ ကဲ... ဒီညတော့ အစ်ကိုကြီး ကိစ္စရှိလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ခါတိုင်းလို ကြွေတို့ ကပ္ပဲပြီးဆုံးသည်ထိပင် ဦးဘရှင်း မနေ တော့၊ ကြွေကို စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ သူမတို့စကားများကို ကြား နေရသည့် ပင်စီက ကြွေကို သတိပေး၏။

“ကြွေက အရမ်းလေးလေးနက်နက် တွေးနေတာကိုး တကယ်ဆို ဒါ ဖောက်သည်ကောင်းတစ်ဦးလေ၊ အခုတော့ တစ် ယောက်လွတ်သွားပြီပေါ့၊ ဒီလိုလူစားတွေကို ခပ်လွယ်လွယ် ကတိပေး ပြီး ခပ်လွယ်လွယ်ဆက်ဆံ၊ ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ သူတို့ပေးသမျှ၊ ကျွေး သမျှ ယူလိုက်ရမှာ၊ အလိုက်အထိုက်ပေါ့၊ ကြွေရယ်”

“အင်္ဂါလေ... ခုည ကြွေကို ပန်းကုံးစွပ်မယ့်သူ တစ် ယောက် လျော့သွားပြီပေါ့”

“လျော့ခါမှလျော့ရော ပင်စီရယ်၊ သူ့အလိုတော့ မလိုက်နိုင် ဘူးလေ”

ပင်စီပြောပေမယ့် ကြွေ ဝမ်းမနည်းပါ။ ဦးဘရှင်းတစ်ယောက် လျော့သွားသည့်အတွက် ကြွေ စိတ်ထဲပင် လွတ်လပ်သွားသလို။

သို့ပေမယ့် သူမတို့ဆိုင်သို့ အောင်ရှင်းရောက်မလာသည့် အတွက်တော့ ကြွေမှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။

သူ ကြွေကို တကယ်ပဲ လက်လျှော့လိုက်ပြီးလား။ စိတ်ပျက် သွားပြီလားကွယ်။

အခန်း (၈)

“ကြွေရေ ဖုန်းမှားဝင်လာတယ်၊ ကြွေကို တွေ့ပါရစေတဲ့ ရော့ ... ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရင်း”

အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ဟန်းဖုန်းထိုးပေးပြီး ပြန်လည်အိပ်ပျော် သွားသည့် ပင်စီအသွင်ကိုကြည့်ရင်း ကြွေပြီးမိသည်။ မွန်းလွဲတော့မှာ ပေမယ့်လည်း သူတို့မှာ အိပ်ရေးမဝနိုင်သေး။ ညဘက်မှာ တော် တော်ညှဉ်နက်သည့်အထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်မို့ နေ့ဘက်မှာ အစား ထိုးအိပ်ကြရပါသည်။

ကြွေကတော့ အားလုံးအတွက် ထမင်းတစ်အိုးတည်ပေး ပြီးပေပြီ။ ပေါင်းအိုးနှင့်ချက်တာမို့ ပင်ပန်းသည်ဟုလည်း မထင်။ ဟင်းကတော့ ကြိုသလိုဝယ်စားကြရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါရှင် ... ကြွေပါ”

သူမတို့အဖွဲ့မှာ ဖုန်းမရှိတာဆိုလို့ ကြွေတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါ

သည်။ ကျန်သူများမှာ အငှားဖုန်းကိုယ်စီး၊ ဟန်းဖုန်းကိုယ်စီး။ သူတို့ ဦးတွေက ပေးထားသည့်မို့ ဦးဖုန်းလို့လည်း ခေါ်ပေရဲ့။

“မေ ... ကိုယ် အခု မေ့အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်၊ မေ့ ကို ပြောစရာရှိလို့ အခုဆင်းခဲ့ပါနော်”

ဦးအောင်ရှင်းအသံကြောင့် ကြွေ ထိတ်လန့်သွားရ၏။ သူ စိတ်မပျက်သေးဘူးလား။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာမိပေမယ့် ကြွေ သူ့ကို ငြင်းပယ် ချင်ပါသည်။ ဒုက္ခမပေးချင်ပါ။

“ဦးအောင်ရှင်း ... ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်း၊ ကျွန်မ မဆင်းခဲ့ နိုင်ပါဘူး။ အလုပ်ချိန်ကလွဲပြီး ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ လက်ခံမတွေ့ဆုံ နိုင်ပါဘူး”

“မေ”

သူ့အသံက အလန့်တကြား။ ကြွေကလည်း ဖုန်းကိုချမှပစ် နိုင်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆံတင်းနေမိသလား။

“မေ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ဆင်းလာခဲ့ပါ၊ ကိုယ် အပေါ်တက် လာခဲ့မှာနော်”

သူ့အသံက တကယ်ပင် အပေါ်တက်လာမည်ပုံ။

“ကျွန်မကို မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ ဦးအောင်ရှင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင် သိပ်တက်လာခဲ့ချင်ရင်လည်း တက်လာခဲ့လေ၊ ကျွန်မတို့ဘက်ကို

ရှင် အရင်းအတိုင်း မြင်သွားရမှာပေါ့၊ ရှင် နားလည်စာနာသွားနိုင်တာ ပေါ့။

ဖုန်းပြောရင်း ကြွေ အခန်းထဲကို ဖျက်လုံးဝေကြည့်မိသည်။
၅ ယောက်လုံး ဖျာခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်တွေပေါ်မှာ အတုံးအရှုန်း၊
ခြင်ထောင် ၅ လုံးက တန်းစီလျက်။ ရင်နှင့်တတ်မည်ဆိုလျှင်တော့
နှင့်စရာပါပဲ။

ဘာပရိဘောဂမှ မရှိသည့် တိုက်ခန်းအကြမ်းရဲ့ ကြမ်းပြင်
ပေါ်မှာ ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစားနေကြရသည့်တဝက ရှေးက ဇာတ်
သမားတွေလိုပါပဲ။ ဇာတ်ရုံထဲက မြေကြီးပေါ်မှာ မအိပ်ရရုံတမယ်။

ကခုန်နေကြတုန်းက လှပစွာ ဝတ်စားထားကြပေမယ့် အတု
အယောင် ပကာသနတွေပါ။

တကယ့်ဘဝအစစ်က မလှမပ။ ပရိယေသနဝမ်းစာနှင့်
ထောက်ပံ့ရမည့်မိသားစု ရှိကြတာကြောင့် ငွေကို ရသလိုရှာဖွေနေ
ကြရသူတွေ။

ဖုန်းထဲမှ အောင်ရှင်အသံက ဆက်လက်တောင်းပန်နေလေ
ဆဲ။

“ကိုယ့်ကို မရက်စက်ပါနဲ့ မေ၊ ကိုယ် မေ ဆင်းမလာမချင်း
စောင့်နေမယ်”

“စောင့်ချင်လည်း စောင့်ပါ၊ ကျွန်မ ဆင်းမလာဘူး”

“မေ မရက်စက်နိုင်ပါဘူးလေ၊ ကိုယ် စောင့်နေမယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဟန်းဖုန်းကိုပိတ်ပြီး မှန်ပြတင်းနားသို့
ကြွေ တိုးကပ်ပြီး အောက်သို့ချောင်းငုံကြည့်မိသည်။ တကယ်ပါပဲ
... ကားကိုဖို့ပြီး ကျောက်စာတိုင်တစ်တိုင်လို ရပ်နေသည့် သူ့အသွင်
ကြောင့် ကြွေရင်ထဲ နာကျင်သွားမိသလို ...။

အတန်ကြာသည်အထိ ကြွေ တင်းခံနေလိုက်၊ သူ့ကို ချောင်း
ကြည့်လိုက်၊ နာရီဝက်ပင်မက။ ဇွဲကြီးလှပါလား ဦးအောင်ရှင်းရယ်။
နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကိုဆင်းတွေ့ဖို့ ကြွေ ဆုံးဖြတ်လိုက်
ရပါသည်။

“မေ”

လှေကားမှဆင်းလာသည့် ကြွေကိုမြင်လျှင် ဝင်းလက်ရွှန်းပ
သွားသည့် သူ့အသွင်က ကြွေနှောင်တတွေကို ချေဖျက်၏။

အောင်ရှင်းမှာလည်း လျှပ်တစ်ပြက်တွေ့လိုက်ရသည့် မေ
အလှအပေါ် ကျေနပ်ကြည်နူးသွားခဲ့သည်။ သနပ်ခါးရေကြလေးနှင့်
တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး၊ ရင်စေ့အင်္ကျီလက်စက အနက်ကွက်လေးနှင့်
ယောလုံချည်အပြာ၊ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းလှပါဘိ။ သို့သော် မေက

တော့ သတိထားမိမည် မထင်။

ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ (၇) လလောက်က ပန်းရောင်းခဲ့သည့် ဝတ်စုံ
လေး မဟုတ်ပါလား။ အောင်ရှင်း မှေ့ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဦးအောင်ရှင်းကို ဆင်းတွေ့ရုံတွေ့တာပါ။ ပြော
စရာရှိရင် ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မ အချိန်မရဘူး”

“ခဏလေး တက်ပါမေ၊ ကိုယ် မှေ့ကို ပြစရာလေးတစ်ခု
ရှိလို့ပါ။ ခဏလေးလိုက်ခဲ့ပါနော်၊ ကိုယ်က လူကြီးလူကောင်းတစ်
ယောက်ပါ မေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ မှေ့ကို
ကိုယ် လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

ကြွေ သက်ပြင်းချရသည်။ တယ်ခက်ပါလား ဦးအောင်ရှင်း
ရယ်။

“ကျွန်မပုံစံလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေ
တာပဲ၊ ဦးအောင်ရှင်းကို ကျွန်မ အားနာပါတယ်၊ ပြောစရာရှိတာပဲ
ပြောပါရှင်၊ မပြောချင်လည်းနေပါ၊ ရှင် ကြွေနေမှန်း မှားနေသမျှ ကျွန်မ
စိတ်ညစ်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေ၊ ဒီပုံစံကို ကိုယ်က ပိုကြိုက်သေးတယ်၊
ပြောနေတာကမှ ကြာပါဦးမယ် မေရယ်၊ တက်ပါ... ပြစရာရှိတာလေး
ပြပြီးရင် ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

ဦးအောင်ရှင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ကြွေကလည်း ဘာတွေ

ယုံကြည်နေမိမှန်း မသိ။ ပြီး သူစိတ်ဆင်းရဲအောင်လည်း သူမ မလုပ်
ချင်။

သည်တော့လည်း ဦးအောင်ရှင်း၏ကားနောက်သို့ ကြွေ ပါ
သွားခဲ့ရသည်သာ။

ကြွေပါလာသည့်အတွက် သူ့အသွင်က ကျေနပ်စိတ်တို့ဖြင့်
လေးနက်နေခဲ့သည်။ ကားကို မှန်မှန်မောင်းရင်း သူငြိမ်သက်နေခဲ့
လျှင် ကြွေ သူ့မိဘများကို လှည့်လည်ယောင်လိုက်မိပြီး အရမ်း ထိတ်လန့်
သွားခဲ့သည်။ ငါ လိုက်လာတာ မှားပြီ။

သူတို့က သူ့ဌေးတွေပဲ။ သူတို့ရဲ့သားကို ငါလို ကလေးကချေ
တစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီး တွေ့ချင်မှာမဟုတ်။ နှိမ့်ချသောအကြည့်၊ နှိမ့်
ချသော အပြောတွေကို သူမ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်။

“ဦးအောင်ရှင်း... ရပ် ရပ်ပါရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေ”

“ရှင် အခု ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ကိုယ့်အိမ်ကိုလေ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ မှေ့ကို ပြစရာတွေရှိတယ်၊
မေ လုံးဝငြင်းလို့မရမယ့် သက်သေတွေ၊ သာကေတွေရှိတယ်”

“ကျွန်မ ဦးအောင်ရှင်းအိမ် မလိုက်ရဲဘူး၊ ကျွန်မကို ပြန်ပို့
ပါရှင်”

“ဟာကွာ မေကလည်း... ခဏလေးပါ”

၇၆ ကြယ်စင်များလေ

“ဦးအောင်ရှင်းရဲ့မိဘတွေကို ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ဘယ်
မိဘကမှ ကိုယ့်သားအဖိုးတန်တစ်ယောက်ကို ကျွန်မလို မိန်းကလေး
မျိုးနဲ့ တွဲပြီးတွေ့ချင်၊ မြင်ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“မေက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကျွန်မက ဖက်ရှင်အကမယ်လေ၊ စားသောက်ဆိုင်က ဧည့်
ကြိုမိန်းကလေး”

“ဒါပေမဲ့ ပျက်စီးနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်
တာဘဲကွာ၊ ကိုယ့်မိဘတွေကလည်း မေ မပြောဘဲနဲ့ မေ့ကို အဲဒီလိုမျိုး
မိန်းကလေးမှန်း မသိပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စိတ်မလုံပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကို ပြန်ပို့
ပေးပါနော်”

“အစိုးရိမ်မကြီးစမ်းပါနဲ့ မေရယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက သဘော
ကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့က အရမ်းအလုပ်များတာ၊ အိမ်မှာ
ရှိချင်လည်းရှိမယ်၊ မရှိချင်လည်း မရှိဘူး”

“ရှင် ဒါ ဒါဆိုအိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးပေါ့၊ ဦးအောင်ရှင်း
တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဪကွာ ... မေ့ကို စကားပြောရတာ ခက်လိုက်တာ၊
သဘောကို ပြောတာပါ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ရော ကိုယ်
က မေ့ကို ဝါးစားမှာမို့လား၊ နင်းချေဖျက်ဆီးမယ့်လူမို့လား၊ စကား

မရှည်နဲ့တော့ကွာ၊ ကိုယ် မေ့ကို စိတ်မဆိုးချင်ဘူး”

အောင်ရှင်း ခင်တင်းတင်းပြောလိုက်တော့ ကြွေ မျက်နှာငယ်
လေးနှင့် ပါသွားရသည်။

အောင်ရှင်းတို့အိမ်က အင်းယားလမ်းသွယ်ဘဲမှာ။ ခေတ်မီ
လှပသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့် ခြံနှင့်ဝန်းနှင့်၊ ခြံကလည်း မြက်ခင်း
တွေ၊ အလှပန်းပင်တွေနှင့်။

သူက ခြံတံခါးကို ချိန်နှင့်လှမ်းဖွင့်ပြီး ကားကို မောင်းဝင်လိုက်
တော့ အိမ်ထဲမှာ သူ့မိဘတွေမရှိမှန်း ကြွေ သိလိုက်ရသည်။ ဘယ်သူမှ
မရှိလို့သာ ခြံတံခါးကို သူပိတ်လာခဲ့တာပါ။

ကြွေရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ။ ဦးအောင်ရှင်းကို သံသယအကြည့်
နှင့် မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူက ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး မေ့ကို လက်
တွဲကာ ဆင်းစေသည်။

“ဦးအောင်ရှင်း”

“ဘာမှ အတွေးတွေခေါင်မနေနဲ့၊ အိမ်မှာ လူမရှိတော့ မေ
ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်မနေရတော့ဘူးပေါ့၊ ပိုတောင်ကောင်းသေး
တယ် ... လာ”

သူက အိမ်တံခါးကိုလည်း သူ့ဘာသာ သော့နှိပ်ဖွင့်ဝင်သည်။
ကြွေ့မျော သူ့နောက်သို့မလိုက်ရဲ၊ သူမအဖြစ်က ခြင်္သေ့ဂုထဝင်မယ့်
သမင်မလေးလား။

ယောက်ျားတွေအများစုဟာ ဘယ်လောက်ပဲတည်ကြည်၊ တည်ကြည် ကြွေတို့လိုမိန်းကလေးမျိုးအပေါ်မှာ တန်ဖိုးမထား ဆက် ဆံတတ်ကြပြီ။

ခြေဆေးအိုးထဲက ရေညို ခြေဆေးကြမှာမလွဲ။

ကြွေ မျက်ရည်ဝဲလာရသည်။ သူမ ဖြစ်တည်နေရသည့် ဘဝက ဣန္ဒြေသိက္ခာမရှိပေမယ့် ကြွေဟာ ကိုယ့်ဘဝကို အလွန် တန်ဖိုးထားသူပါ။

သူကတော့ ရှေ့မှလျှောက်သွားရင်း ကြွေဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို မသိ။

“ထိုင်ဦးနော် မေ၊ ကိုယ် စားစရာတစ်ခုခု သွားယူခဲ့မယ်၊ အဲ... ကိုယ် နေ့လယ်စာမစားရသေးဘူး။ မေလည်း ဘာမှစားရပုံ မပေါ်သေးဘူး။ ထမင်းစားကြမယ်နော် ... လာ”

ယခုချိန်အထိ သူ့အသွင်က ရိုးသားသန့်စင်နေဆဲ။ ကြွေ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ကြွေမှာ အာစေးထည့်ခံထားရသူနယ်။ အတွေးနှင့် စိန်ကြောက်နေမိ ပြီမို့ ကြွေ ကောင်းကောင်းမလှုပ်ရဲ။

ထမင်းစားခန်းကလည်း သာမန်အိမ်တစ်ဆောင်နယ်။ ခမ်း၊ ခမ်းနားနားနှင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း။ မီးဆိုင်းတွေ၊ ပန်းဆိုင်းတွေနှင့် လှလှပပ၊ ပီတိပီတိတောက်နေတာကတော့ တစ်အိမ်လုံးပင်။

ထမင်းစားစားပွဲက ဘဲဥပုံနှစ်ထပ်စားပွဲ။ ဆုံလည်စားပွဲ။ ကုလားထိုင်လေးများက ဆိုဖာအနီးလေးတွေနှင့်။

“ထိုင် မေ... ကိုယ် ထမင်းပွဲပြင်ပေးမယ်၊ ကိုယ်က သား တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အားလုံးတတ်တယ်လေ၊ အိမ်မှာ အိမ် ဖော်က တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ပဲ ထားတာ၊ လောလောဆယ် တစ်ယောက်ပဲရှိပြီး မနက်က အိမ်ခဏပြန်သွားတယ်”

ရှင်းချက်ထုတ်နေသည့် သူ့အသွင်က ပကတိရိုးစင်းလျက်။ ကြွေ ကူပြင်ပေးချင်ပေမယ့် လူက လှုပ်လို့မရ။ သူများအိမ်မှာ ဒီလို ပုံစံတွေလည်း သူမ လုပ်မပေးတတ်။

သည်တော့ သူလုပ်နေတာတွေသာ ထိုင်ကြည့်နေရသည်။ သူကတော့ တက်ကြွစွာနှင့်ပင် ထမင်းပွဲပြင်နေခဲ့သည်။ ထမင်းအုပ်နှင့် ထမင်းပန်းကန်တွေလာချလိုက်၊ ဟင်းပန်းကန်တွေ လာတင်လိုက်။

သူဌေးအိမ်မို့ ဟင်းတွေက ၄-၅ မျိုး။ ကြွေ ကိုယ့်သူငယ် ချင်းတွေကို သွားပြီးသတိရမိလိုက်သည်။

သူတို့နီးလာရင်တော့ ကြွေချက်ထားခဲ့သည့် ထမင်းနှင့် အောက်ထပ်မှာ အသုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟင်းဖြစ်ဖြစ် လမ်းဘေးဆိုင်လေး များမှာ သွားဝယ်စားကြပါလိမ့်မည်။

မကြာမီ အောင်ရှင်း ထမင်းစားပွဲသို့ လာထိုင်ခဲ့သည်။

“စားစို့မေ ... မီးဟင်းတွေ မေ့ ကြိုက်ရဲ့လား။ ဒါတော့

ကြက်သား အချိုချက်၊ ဒါက ဆိတ်သားခါးပတ်၊ ဒါက ငါးပေါင်း၊
ဒါက အစိမ်းကြော်၊ နောက် ဟလချောင်ကြော်နဲ့ ဒါက ဆလတ်ရွက်
ကြော်လေ၊ အရည်သောက်မပါဘူး ဖြစ်နေတယ်... မေ စားလို့ဖြစ်ပါ
မလား”

သူက စေတနာနှင့် ခိုးခိုင်းစွာပြောနေပေမယ့် ကြွေ မလုံမလဲ
ဖြစ်ရသည်။ တမင်ငေါ့ပြောနေတာလား။

“ကြွေတို့က အသုပ်လေးတစ်ပွဲနဲ့တောင် ထမင်းစားရတဲ့
လူတန်းစားပါ ဦးအောင်ရှင်း”

“ဟာ... ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ် စေတနာနဲ့ပြောမိတာပါ၊
မေမေက မန္တလေးသွားနေတော့ အိမ်မှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမရှိလို့ ပြော
မိတာပါကွာ၊ ကဲ... စားကြစို့နော်၊ ဘာမှတွေးမနေနဲ့... ဟုတ်
လား”

ကြွေအတွက် ဟင်းတွေတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပန်းကန်ထဲ
ထည့်ပေးရင်း သူလည်း အားပါးတရစားသည်။

ကိုရီးယားကားထဲက မင်းသားမင်းသမီးတွေလိုပါပဲ။ ကြွေ
တွေ့မိသည်။ မြန်မာဇာတ်ကားတွေထဲက မင်းသားမင်းသမီးတွေ
ထမင်းစားခန်းပါလျှင် မလှုပ်မယှက်နှင့် မစားချင်စားချင်ပုံစံတွေ။

ကိုရီးယားဇာတ်ကားတွေထဲမှ မင်းသမီး၊ မင်းသားတွေက
တော့ ခေါက်ဆွဲစားစား၊ ထမင်းစားစား... အားရပါရ။

ယခု ဦးအောင်ရှင်းလည်း ထမင်းစားတာ သပ်ရပ်ပေမယ့်
အားပါးတရစားပါသည်။ ကြွေကိုလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်။
သူ့လိုစားဖို့ တိုက်တွန်းနေသေး၏။

“စားနော် မေ... ပြီးမှ ပန်းချီခန်းထဲ သွားမယ်”

ကြွေလည်း တကယ်ဆာနေသည်ဖို့ အစပ်အဟပ်တည့်တည့်
သူ့ထမင်းဟင်းများကို သူ့လိုပင် စားပစ်လိုက်မိသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ
နံနံယောက်တည်းရှိရသည့် အဖြစ်ကိုတောင် မေ့လျော့လို့။

ထမင်းစားပြီးတော့ သူက အချို့ပွဲထပ်ကျွေးပြန်၏။ အလှူ
အိမ်မှာ စားရတာကျနေတာပဲ။ အချို့ပွဲက သစ်သီးများ၊ လိမ္မော်သီးနှင့်
နန်းသီး။

လိမ္မော်သီးနှင့်ပန်းသီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အခွံသင်ကာ ပန်း
စာနံလေးထဲသို့ လှလှပပ ပြင်ကျွေးခဲ့သည်။ ကြွေမှာ ကြည်နူးရမှန်း
ပင် မသိ။ အကြောက်လွန်နေတာပဲ သိနေသည်။ သူ မရိပ်မိအောင်
ကြောက်နေရ၏။

“ဦးအောင်ရှင်း ကြွေကို ပြစ်ရာရှိတယ်ဆို... ပြလေ၊ ကြွေ
ပြန်ချင်ပြီ အချိန်တွေ မနည်းတော့ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း တစ်မျိုး
ဆင်နေလိမ့်မယ်”

“ပြမှာပါ မေရယ်... ပြချင်လို့ ခေါ်လာတာပဲ၊ စားပါဦး
... ဒါလေးကုန်အောင် စားပါဦးနော်”

သူ့စေတနာ ဗရဟ္မကြောင့် ကြွေ အချို့ပွဲကို ဆက်စားရပြန်သည်။ ပြီးမှ သူက သူ့ပန်းချီခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

ပန်းချီခန်းထဲမှာ သူဆွဲထားသည့် လက်ရာပန်းချီကားများကို ကြွေ ငေးကြည့်နေမိစဉ် သူက အဝတ်အုပ်ထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ဆီသို့ ခေါ်သွား၏။

အောင်ရှင်းဖွင့်ပြသည့် ပန်းချီကားကြီးကို ကြည့်ပြီး ကြွေမှာ ကြက်သေ သေလျက်။ ပန်းလှေကလေးက ဖွေးမြဲကြွရွှနေသလို လှေလှော်နေသည့် မိန်းမပျိုလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှပါဘိ။

ပန်းချီကားကြီးကို ကြည့်နေရင်း ကြွေ မျက်ရည်ပိုင်းလာခဲ့သည်။ ဖြူစင်လိုက်တာ...။ ပန်းလှေကလေးနှင့် ပန်းသည်မလေး၏အသွင်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဖြူစင်အတောက်ပဆုံး ပြယုဂ်တစ်ခုနယ်။

“ဒီမှာလည်း ကြည့်ဦးမေ၊ ကိုယ် မေ့ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ရိုက်ထားမိတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ”

လှပသည့် ဓာတ်ပုံလေးများမှာ မြစ်ပြင်၊ လှိုင်း၊ လေ၊ နေအရုဏ်တို့နှင့် ပန်ရလှပါ၏။ ကြွေမှာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသည့်နှယ် ငေးမောကြည့်ရှုနေခဲ့သည်။

“အဲဒီပုံလေးတွေရဲ့ ထူးခြားချက်ကို မေသတိထားမိသလား”

သူမ စကားပြန်မပြောခဲ့နိုင်။ ရင်ထဲမှာ ဆိုလိုက်တုန့်ခါနီး

ခုကလည်း ထိန်းသိမ်းရန်ခက်ခဲလှပါဘိ။

“မေ မငြင်းနဲ့တော့နော်၊ အဲဒီတုန်းက ဝတ်စုံလေးဟာ အခု မေ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ခါမြင်ရပြန်ပြီလေ၊ ကိုယ့်အတွက်ကတော့ သေချာပြီးသားပါ။ မေ့ကို ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့နိုင်ခဲ့ဘူး။ မေ့ရဲ့ ပါးချိုင့်လေး တစ်ဖက်တည်းကအစ”

အောင်ရှင်းအသံက တီးတိုးညင်သာလှပေမယ့် တိကျခိုင်မာနေခဲ့သည်။ ကြွေ ဘယ်လိုမှ တင်းမထားနိုင်တော့ပြီမို့ ပန်းချီကားလေးရှေ့မှာ ခူးတွေခွေညွတ်ပျော့ကျရင်း သူမ ငိုကြွေးမိခဲ့၏။

သူမဟာ တစ်ခါတုန်းက ရိုးသားဖြူစင်ခဲ့တဲ့ လုံမပျိုလေးတစ်ဦးပါ။ ကိုယ်တိုင်ခြံစိုက်၊ သစ်သီးခူး၊ ပန်းရောင်းခဲ့တဲ့ မိန်းမပျိုပါ။ ခုတော့ ကံကြမ္မာကပဲ ရက်စက်လေသလား၊ သူမကပဲ ခြေထောက်တွေ မခိုင်မာခဲ့တာလား။

ကြေကွဲစွာ မျက်ရည်ကျနေမိသည့် ကြွေအနားသို့ အောင်ရှင်း ညင်သာစွာ တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ မေရယ်... မိန်းကလေးတွေ အများစု ဒုက္ခကြုံရတာဟာ ငွေကြေးကြောင့်ပါ။ ကိုယ်လေ “မေမြတ်ယျာ” ဆိုတဲ့ မေ့ကို ဘယ်လောက်တောင် စွဲလမ်းမြတ်နိုးခဲ့ရတယ် မှတ်သလဲ၊ ဖယုံသေးဘူးလား၊ မေရယ်... ကိုယ့်ကို မေ့အကြောင်းတွေ ပြောပြမိတော့နော်”

သူက မေ့ကို ညင်သာစွာတွဲထူပြီး ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်စေသည်။ ယခု မေတို့ရောက်နေတာ အောင်ရှင်း၏ ပန်းချီဆွဲခန်း ဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံး အထူးတိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်ကလည်း လူတစ်ယောက်မျှ မရှိသည့်နယ်။ သို့သော် မေ သူ့ကို ယုံကြည်နေမိတာပါပဲ။

မေ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လျှင် အောင်ရှင်းမှာလည်း ငိုထားသည့်ကြားမှပင် ရွှန်းရွှန်းစက်စက် လှရက်နိုင်အားသည့် မေ့ကို ကြင်နာစွာ ပြန်၍ကြည့်ခဲ့သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး ရှင်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို လူတစ်ယောက်အပေါ် တင်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်မလွယ်တဲ့အလုပ်ပါပဲ ဟုတ်ပါတယ်... ကြွေဟာ မေမြတ်ယျာပါ။ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအလုပ်က တစ်လကို အနည်းဆုံး တစ်သိန်းလောက်၊ နှစ်သိန်းလောက်တော့ ဝင်တာပဲမဟုတ်လား”

မေ့စကားကို အောင်ရှင်း သေချာစွာ ဖြေရှင်းရပြန်သည့် အယူလွဲနေသည့် ကောင်မလေးအား ကြင်နာစွာ ဖျောင်းဖျရပါ၏။

“မဟုတ်ဘူး မေ... မေ့ရဲ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဟာ ကိုယ့်အတွက် ကျတော့ အသေးအဖွဲ့ပဲ ဖြစ်တယ်။ မေ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို ကိုယ် ဖြေရှင်းပေးပါရစေ”

“မေ့နဲ့ ဦးအောင်ရှင်းက သူစိမ်းတွေလေ”

“မှားတယ်... ကိုယ်နဲ့မဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရင်းနှီးဆုံး ချစ်သူတွေ၊ ဇနီးမောင်နှံတွေ ဖြစ်လာကြမှာပေါ့”

အောင်ရှင်း တက်ကြွနေသမျှ မေကတော့ ညင်သာစွာ ခေါင်းကိုခါယမ်းခဲ့သည်။

“စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ပါနဲ့ရှင်၊ ဦးအောင်ရှင်းကိုလည်း မေ နောင်တမရစေချင်ပါဘူး။ ကျွန်မဒုက္ခနဲ့ ကျွန်မ”

“တော်ပြီ မေ... ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ မဟာ ဒီဘဝကို သိပ်ပြီးမြတ်နိုးခုံမင်တယ် ထင်တယ်၊ ကဲ ထ... ဧည့်ခန်းထဲသွားရအောင်”

အောင်ရှင်း ရှေ့မှထွက်သွားလျှင် မေလည်း နောက်မှလိုက်ရပါ၏။ ခမ်းနားလှပသော နှစ်ထပ်တိုက်က ပုံပြင်ထဲမှ ရဲတိုက်တစ်ခုနယ်။ သူကတော့ ရွှေမင်းသားပေါ့။ သို့ပေမယ့် ဘဝသည် စိတ်ကူးယဉ်နေလို့မဖြစ်၊ နတ်သမီးပုံပြင်များကို မျှော်လင့်နေလို့ မဖြစ်။

ဒီဘဝကို မနှစ်မြို့ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အထောက်အပံ့ကို ခံယူပြီး ဒီဘဝမှ ရုန်းထွက်မည်ဆိုတာကလည်း မှန်ကန်သော ထွက်ပေါက်မဟုတ်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူမတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ခမ်းနားလှပသည့်ဧည့်ခန်းမှာ ကော်ဇောအကောင်းစားကြီးတွေ

၈၆ ကြယ်စင်များလေ

ထားပြီး အဲကွန်းလွတ်ထားသဖြင့် အေးအေးမြမြ။

ဆိုဟအစိမ်းရင့်ရောင်များကလည်း ခန့်ထည်လှပနေပြန်၏။

“ထိုင်ပါ မေ ... အိမ်မှာ မေဖေလည်း မော်လမြိုင်သွားတယ်။ မေမေက မန္တလေးက သူညီမကိစ္စအတွက် သွားတယ်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်နေစရာ၊ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ အိမ်မှာ ကိုယ်တို့ပဲ ခိုလ်”

သူညွှန်ပြသည့် နေရာမှာ ကြွေထိုင်လိုက်သည်။ မေ့ဘဝကို မသိရမချင်း သူက ပြန်လွတ်မည့်ပုံ မမြင်။ မေ ကိုယ့်ဘဝကို လှစ်ဟပြရပါတော့မည်။ သူ့ အထင်လွဲနေတာတော့ မခံစားနိုင်။

မေ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် စိတ်ကိုတင်းပြီး ကိုယ့်ဘဝ၏ နှလုံးသွေးစက်များကို ပြောပြရပါတာ။

“ဟိုးတုန်းကတော့ မေတို့မိသားစုဘဝလေးဟာ အရမ်းကို သာယာချမ်းမြေ့ခဲ့တယ်။ အဖေရယ် အမေရယ် မမနဲ့ မေပေါ့။ မိသားစု ၄ ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ အဖေက ခြံလုပ်တယ်၊ လယ်လုပ်တယ်၊ အမေကလည်း ဒိုးတူပေါင်ဖက် တက်ညီလက်ညီ အလုပ်ကြိုးစားခဲ့ကြတဲ့ အတွက် အိမ်မှာ ပြေလည်ခဲ့ကြတယ်။ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေတောင် စုမိခဲ့ကြတယ် ...”

နောက် မေမေက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး ၃ ဘာသာနဲ့ အောင်ခဲ့တော့လည်း တစ်မိသားစုလုံး ဝမ်းသာလိုက်ရတာ၊ ဆေးတက္က

သိုလ်တက်ခွင့်ရခဲ့တာမို့ မမကို ဆေးတက္ကသိုလ်ထားခဲ့ကြတယ်”

“ဪ... ဆေးကျောင်းသားစရိတ်က နည်းတာမှမဟုတ်တာ”

“မေတို့ ထားနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဖေနဲ့အမေက အလုပ်တွေ ပိုကြိုးစားခဲ့ကြတယ်လေ။ အနာဂတ်ဆိုတာ မျှော်မှန်းလို့ မရဘူးနော်။ မမ ဆေးကျောင်းမပြီးခင်မှပဲ အမေက ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားခဲ့တယ်”

“ဟယ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မေရယ်”

မေ့အသံလေးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတို့ဖြင့် နစ်ဝင်လျက်။ တုန်ယင်နေခဲ့သည်။

“နောက် အမေ့အသက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆွဲဆန့်ကုသကြတဲ့အခါ မေတို့ခြံကြီးကို ပေါင်လိုက်ရတယ်။ မမကလည်း မကျွေးဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်ရင်းတန်းလန်း”

မေတို့ ဒုက္ခများကို နားထောင်နေရင်း အောင်ရှင်းမှာ ကိုယ်တိုင်ပင်ခံစားနေရသလို မွန်းကျပ်လာခဲ့သည်။

“နောက်ဆုံး အမေဆုံးသွားပြီး အဖေနဲ့မေတို့ ညီအစ်မတွေ သောကပင်လယ်ဝေကျန်ခဲ့တဲ့အခါ ဖြတ်လမ်းနည်းက ဒါပဲ ရှိတော့တယ်။ အဖေနဲ့မမကတော့ မေ ဒီလိုတွေလုပ်နေတာ ဘယ်သိမလဲ။ ရိုးရိုးသားသားအလုပ်တွေပဲ လုပ်နေတယ်ထင်မှာပေါ့”

“မေ့ကို ဒီအလုပ်ရောက်အောင် ဘယ်သူက ဆရာကြီးရခဲ”

လိုက်တာလဲ”

အောင်ရှင်း မကျေနပ်စွာ မေးလိုက်တော့ မေ ရင်နာစွာပင် ဖြေရှင်းရပါသည်။

“ရန်ကုန်မှာ မေ အလုပ်ရှာနေတော့ တည်းတဲ့အိမ်ရဲ့ ဘေး ဘက်က အစ်မနဲ့ဆက်မိတာ၊ တကယ်တော့ မေ အလုပ်မရွေးပါဘူး ဦးအောင်ရှင်းရယ်၊ အိမ်ဖော်အလုပ်၊ ကလေးထိန်းအလုပ်တောင် လုပ် မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလုပ်တွေက တစ်လကို သုံးလေးသောင်း လောက်ရပြီး စိတ်မချရတဲ့ အိမ်ဆိုရင်လည်း မေ ဘဝပျက်ရမှာပဲလေ”

မေပြောတာမှန်နေသဖြင့် အောင်ရှင်း ရင်မောစွာနှင့် နား ထောင်နေရသည်။ မေ ဒီဘဝရောက်ရတာ အပြစ်မတင်ရက်တော့။

“အထည်ချုပ်တွေ၊ စက်ရုံတွေမှာ လုပ်တော့လည်း စားပြီး သောက်ပြီး တစ်လကို ၂ သောင်းလောက်ပဲ ကျန်မှာဆိုတော့ ငွေများ များရမယ့် ဒီအလုပ်ကိုပဲ မေ ဇွတ်မှိတ်လုပ်ရတော့တာပေါ့။ ဒါမှ မမ ကိုလည်း ကျောင်းပြီးအောင် ဆက်ထားနိုင်မယ်၊ ခြံလည်း မကြာခင် ပြန်ရွှေးနိုင်မယ်ပေါ့လေ”

“ခက်လိုက်တာ မေရယ် ... အခု မေ့အဖေရော ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ”

“လူမှာ စိတ်ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ မိန်းမလည်း ဆုံး၊ ခြံ လည်း သူများလက်ထဲရောက်နေတော့ အဖေလည်း အရူးတစ်ပိုင်းပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဖေ အလကားမနေပါဘူး၊ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ သူရင်းငှားသဘော မျိုး ဝင်လုပ်နေတယ်၊ မေ အမေ့အတွက် အရမ်းရင်နာတာပဲ”

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မေ ညည်းတွားလျှင် အောင်ရှင်းက ဆက်လက်မေးမြန်းခဲ့သည်။

“မေတို့ခြံက ဘယ်လောက်ရရင် ရွေးလို့ရမှာလဲ၊ မေ့အစ်မ ကိုရော ဘယ်လောက်ထောက်ပံ့ရသလဲ၊ မေရော ဘယ်အတန်းထိ ကျောင်းနေဖူးသလဲ”

သူ့မေးခွန်းတွေက တရစပ်။ သူ မေ့ဘဝကို ကိုယ့်ဘဝလို့ ခံယူစိတ်ဝင်စားမိသည်။

“ခြံက လေးသိန်းနဲ့ ပေါင်ထားရတယ်၊ အတိုးတွေနဲ့ဆို ၆ သိန်း၊ ၇ သိန်းလောက် ဖြစ်နေရောပေါ့၊ မမကတော့ တစ်လ ရှစ် သောင်းလောက်ပဲ ပို့ရပါတယ်၊ မမက မေ့ထက် သုံးနှစ်ကြီးတယ်၊ အခု သူ ဆေးကျောင်းတက်နေတာ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ မမကျောင်း ပြီးရင် မေ ဒီအလုပ်ကထွက်မယ်၊ မမနဲ့ပဲ အေးအေးလေးနေမယ်ပေါ့”

အနာဂတ်ကိုမျှော်ကြည့်ရင်း မေ့မျက်နှာလေး ပြုံးနေတော့ အောင်ရှင်း ငေးကြည့်မိသည်။ မေ့ရဲ့ ငိုရုပ်ကလေးက ထင်လင်း ဝင်းပလျက်။ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးပါပဲ။ သို့သော် သူမ စိတ်ကူးယဉ်သလိုတော့ လောကကြီးက မျက်နှာသာပေးလို့မ ဖည် မထင်။

“နောက်ထပ် ၄-၅ နှစ်အတွင်း မေ့ဘဝ စုတ်ပြတ်သွားရင် မေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင့်အင်း... မေ ကြိုးစားမှာပေါ့”

“လောကမှာ ကြိုးစားလို့ရတာ၊ မရတာရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိ တယ် မေ၊ ဒီလောက် ကျားရဲပေါ့တဲ့တောမှာ မေ ဘယ်လောက် ရှောင်တိမ်းနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ဒီမှာ... မေ ဘာမှ ဆင်ခြေတွေထူမနေနဲ့ တော့၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း မေ့ပြဿနာတွေကို ကိုယ်ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ မေ့ကို ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ တစ်နေ့တစ်ရက်၊ တစ်နာရီတောင် ကိုယ် မမြင် ချင်ဘူးဆိုတာ သိထားပါ။ ဒါပေမဲ့ မေလိုအပ်တဲ့ငွေတွေကို ချက်ချင်း ရမှာ မဟုတ်သေးလို့ ကြည့်နေရတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အခုပဲ မေ့ကိုလက် ထပ်ပြီး ဟိုး... လူသူမရှိတဲ့ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ကို ခေါ်သွားလိုက် ချင်တယ်”

မေ့ရှိရာ ဆိုဖာဆီသို့ ရောက်လာပြီး အောင်ရှင်းက မေ့ကို ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်ထားခဲ့သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ လပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးခဲ့သည့် သူ့ချစ်ရေစင်လေး ပြန်လည်ပျောက်ဆုံးသွားမှာ စိုးသည့်နှယ် သူ့လက်များ ပိုမိုတင်းကျပ်လာခဲ့သည်။

မေ့မှာတော့ မျက်ရည်ပူများသာ စီးကျပြီ။ တရားရဲ့လား ကွယ်၊ လူကဲ့သို့၊ လူ့အဖိုးတန်လေးတစ်ယောက်နဲ့ သူမလို ဂျစ်ပစီ သာသာ ဖက်ရှင်အကမယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ ဆုံစည်းသင့်ရဲ့လား။

လက်ထပ်သင့်ရဲ့လား။ အေးလေ... သူလည်း ဆန္ဒရှိလို့သာ ပြော နေတာပါ။ လောကကြီးက ဒီလောက် သဘောမကောင်းနိုင်ပါဘူး။ သူ့မှာ ဖေဖေရှိတယ်၊ မေမေရှိတယ်၊ သူ ထင်ရာစွတ်လုပ်လို့ ဘယ်ရ နိုင်မလဲ။

မေ စိတ်ကို တင်းရမည်။ သူ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ။

“ဦးအောင်ရှင်း... ဒီလိုစကားတွေနဲ့ မေ့ကို မဖြားယောင်း ပါနဲ့၊ ရှင့်စကားတွေကို ယုံလည်းမယုံဘူး၊ ကဲ... ရှင် ကျွန်မကို ပြန်မပို့ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မဘာသာ ပြန်တော့မယ်”

မေ ဗြတ်နီးစွာ ပွေ့ဖက်ထားသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထာဝရ နေလိုချင်ပေမယ့် စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်ကာ ရုန်းထပစ်လိုက်သည်။ သူကတော့ အံ့သြလျက်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မေရယ်... ကိုယ်ချစ်တာ မထုံလို့လား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်... မယုံဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ် ယောက်တည်းရှိတာ၊ ကျွန်မရင်ထဲ မိုင်းငုံ့ပေါက်ကွဲတော့မလို ခံစား နေရတယ်”

“ဟာကွာ... မေ မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ယောက်ျားတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မနှိုင်းယှဉ်နဲ့၊ ကိုယ် တဏှာရှူးမဟုတ်ဘူး”

“ကျားကတော့ ကျားစိတ်ရှိမှာပဲလေ၊ သက်သတ်လူစိတ်စား

တဲ့ ကျားရယ်လို့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကို မေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲရှင်”

ပြောပြီး မေ ညှော်ခန်းထဲမှ အပြေးထွက်လာတော့ အောင်ရှင် နောက်မှ အပြေးထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။ မေ ဘယ်လိုပင်ပြောပြော သူ စိတ်မနာနိုင်။ သူ့ကို မေ တမင်နစ်နာအောင် ပြောနေတာပါ။

မေ့ကို သူ ခြံပေါက်ဝမရောက်ခင် မိသွားခဲ့သည်။ မေ့လက်ကလေးကို သူလှမ်းဆွဲတော့ မေ့ကိုယ်လုံးလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြုလဲကျလာ၏။ မြက်ခင်းပြင်ပေးမှာ နှစ်ယောက်သား အလဲလဲအပြုပြု။

“မေရယ် ... ဒီအလုပ်ကို လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့တော့ကွာ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ် ပေးပါမယ်”

သူ့စကားကို တုံ့ပြန်ချင်ပေမယ့် မေ့မမျှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပင့်ကူအိမ်မိသည့် ယင်ကောင်လေးပမာ မလူးသာမလွန့်သာ။

မေ့ကို ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားရင်း မြက်ခင်းပြင်မှာ သူ့အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းလာခဲ့သည်။

အချစ်မုန်တိုင်းက ရွာရန်ရာနှုန်းပြည့်။ မဆင်ဘဲ ရွာသည့်မှီကြောင့် မေ့ဘဝလေး စုတ်ပြတ်သတ်သွားရတော့မှာလား။

မေ ဆိုတာလည်း ကျားရဲတွေပေါ်သည့် တောမှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရသူမို့ ဘယ်တော့မှ အငိုက်မိမခံ။

မေ အချစ်တွေနှင့် ယစ်မှူးမေ့မှူးနေသည့် အောင်ရှင်း၏

လက်များကြားမှ အတင်းပင် ရှန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်း နာကျင်အောင် ထုရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“လူယုတ်မာ၊ အခွင့်ရေးသမား၊ ရှင်ကို မေမုန်းတယ် ... အရမ်းမုန်းတယ်”

ဖရိုးရဲဖြစ်နေသည့် အဝတ်အစားများကို ပြန်လည်ပြုပြင်ရင်း မေ မျက်ရည်များနှင့် ဝင်းဝင်းတောက်နေတော့ အောင်ရှင်း ခေါင်းထဲ ခိုက်ခနဲဖြစ်ရသည်။

ငါ့အပေါ် နားလည်မှုတွေ လွဲသွားပြီလား။ အဲဒါ အချစ်တွေပါ မေရယ် ... ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်ထုထည်တွေပါ။

မေ နေရာမှ ဒဿိဒယိုင် ထရပ်လိုက်ရင်း နီရဲသွားသည့် သူမ၏နှုတ်ခမ်းလေးကို အထပ်ထပ်ပွတ်ပစ်နေပြီး ခြံတံခါးကို ဖွင့်ခိုင်း၏။ သူ့ဌေးအိမ်မို့ အလုံပိတ်ထားသည့်ခြံထဲမှ သူ ခွင့်မပြုလျှင် သူမ ထွက်လို့မရ။

“ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးပါတော့၊ ဒီလောက် နှိပ်စက်ရရင် ကျေနပ်ပါတော့ ဦးအောင်ရှင်”

“မဖွင့်ဘူးကွာ၊ မေ ကိုယ့်အပေါ် အထင်လွဲနေသမျှ ကိုယ့်အချစ်တွေပေါ် အထင်မှားနေသမျှ မေ့ကို ကိုယ်ပြန်မလွှတ်ဘူး”

မေ စိတ်တိုစွာနှင့် ကိုယ့်နာရီလေးကို ကြည့်မိသည်။ အို ... ညနေ (၄) နာရီ၊ အချိန်တွေ လင့်လှပါပကော။ သူငယ်ချင်းတွေ

www.burmeseclassic.com

လည်း မျှော်နေကြမည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ရှင်တို့လို အထက်တန်းစားလူတွေမှာ အသည်းနှလုံးရော ရှိရဲ့လား။ ကျွန်မတို့ဘဝတွေက အစွန်းအထင်း မရှိအောင် နာမည်ပျက်မရှိအောင် နေနိုင်မှ တန်ခါကျတာပါ။ အခုလို ရှင်က တစ်နေ့ခင်းလုံးခေါ်ထုတ်လာတော့ လူတွေက တစ်မျိုးထင်ပြီး ကျွန်မကို အမဲလိုက်သလို လိုက်ကြတော့မှာပေါ့။”

“အဲဒီလို မဖြစ်အောင် ကိုယ် ပုံစံချပေးနေတာပဲ၊ မေ ကိုယ့် ကိုလက်ထပ်လိုက်ဖို့”

“ရှင်ပြောပုံက လွယ်လိုက်တာ၊ ကျွန်မက လမ်းဘေးပန်း တစ်ပွင့် ဆိုပေမယ့်”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး မေ၊ ကိုယ် မေ့ကို အရမ်းတန်ဖိုးထား ပါတယ်၊ ကိုယ့်စေတနာတွေ အရမ်းများနေတယ် မေ၊ သဘောပေါက် မလွဲလိုက်နဲ့နော်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်ဖို့ ဒီလောက်တောင် ခဲယဉ်းနေသလား မေရယ်၊ ဒီဘဝကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဒီလောက်တောင် ခဲယဉ်းနေသလား ... ဟင်”

“ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲလှပါပြီ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ ကိုယ့်တောင်းဆိုချက် ကို အသေအချာ စဉ်းစားပါ၊ မေ သဘောတူတဲ့စေ့မှာ မေ့ကို ကိုယ် ချက်ချင်း ခိုးပြေးမယ်”

နောက်ဆုံး သူ မေ့ကို ပြန်ပို့ခဲ့သည်။ မေ တိုက်ခန်းသို့ပြန် ရောက်တော့ ညနေ(၄) နာရီခွဲ။ သူငယ်ချင်းများမှာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးလျက်။ သူတို့အားလုံး ရေခိုးချိုးပြီးလို့ ပြင်ဆင် ခြယ်သ နေကြပေပြီ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းမေးကြသည်မှာ စိုးရိမ် လွန်းလို့ပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကြွေရယ် ... အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ၊ တို့တောင် မသိလိုက်ရပါလား”

ပင်စီစကားကို ကြွေ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။ နီနီကတော့ ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးနှင့်ဖိလျက် ...

“ကြွေ ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့သေးလဲဟင်၊ ယူလိုက်သွားတာ တစ်နေ့ခင်းလုံးနော်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်မှာ ဆေးရှိတယ်၊ အရေး ပေါ်သောက်ရတဲ့ဆေး၊ ကိုယ်ဝန်တွေ ဘာတွေ မရှိအောင်ပေါ့”

နီနီက စေတနာနှင့်ပြောပေမယ့် ကြွေမှာ အရှက်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲတွတ်သွားရ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နီနီရယ် ... သူက အဲဒီလိုလူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဘရှင်းတို့လို မဟုတ်ဘူး”

“ယောက်ျားတွေ တို့ကိုတွေ့ချင်ကြတာ အလှူကြည့်ရုံသက် သက်မှ မဟုတ်ဘဲ ကြွေရယ်၊ သူတို့ဧည့်သည်အဖြစ် အသုံးချချင်လို့ ဒီလိုလက်ဆောင်တွေ ပေးကြ၊ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းကြတာတွေ”

မမတူးတူး၏စကားကိုလည်း ကြွ ခေါင်းခါငြင်းပယ်နိုင်ခဲ့သည်။

“သူက ကြွကို တကယ်ချစ်တာပါ မမ၊ တစ်နေ့ခင်းလုံး အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ပေမယ့် ထမင်းစားကြ၊ စကားတွေပြောကြရုံပါ။ သူက မေ့ကို ဒီအလုပ်က ချက်ချင်းထွက်စေချင်တယ်၊ မေ့ကို သူ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ လက်ထပ်ယူမယ်တဲ့”

“အောင်မယ်လေး ကြွရယ် ... တို့ကိုလည်း ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပဲ စိကာပတ်ကုံး၊ နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောကြတာပဲလေ၊ ပင်စီတို့တော့ အရေထူသွားပြီ၊ အစကတော့ သူတို့စကားတွေကို ယုံမိတာပေါ့၊ ယုံလို့လိုက်သွားမိတော့ ဘဝအညွန့်ကျိုးသွားတာပဲလေ၊ အခုတော့ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော မယုံတော့တူ၊ သူတို့လည်း ကြုံသလို ပြော၊ ကိုယ်လည်း လည်သလို စားမစ်လိုက်တာပဲ”

“မရှားချင်စမ်းပါနဲ့ ကြွရယ် ... ဒီလိုပြောပြီး အမှည့်ခြွေခြွေသွားကြမှာကွ၊ ကဲ ... အခု ကြွဘာမှ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူးနော်၊ အထိနာမလာခဲ့တာ သေချာလား”

“သေချာပါတယ် မမတူးတူးရယ်၊ ကြွ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“အေး ... အဲဒါ ပထမအခေါက်ဖို့ ယုံကြည်အောင် လွှတ်ပေးလိုက်တာ၊ နောက်အခေါက်တွေ လိုက်သွားကြည့်ပါလား၊ အနီးပါ

ကျွန်အောင် ဝါးစားလိမ့်မယ်”

ကြွ သူတို့စကားများကို နားထောင်ရင်း အောင်ရှင်း၏ အချစ်တွေကို သံသယဖြစ်ရမလို့။

သို့သော် သူမ၏ရင်ဘတ်တစ်နေရာမှာ သူ့ကို ယုံကြည်အပ်တာတော့ မေ့လည်းမတတ်နိုင်ပါ။

လောလောဆယ်တော့ မီးရောင်အောက်မှာ ကခုန်၊ ပုရိသတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့အတွက် ရေအမြန်ဆုံးချိုးပြီး အမြန်ဆုံး အလှပြင်ချိတ်ရပါသည်။

အခန်း (၉)

ကိုယ် ဝင်ပေါ်တက်အလှည့်မရောက်ခင် ကြွေတို့အဖွဲ့ ဆို
မှာကူပြီး ညှော်ပေးနေရပါသည်။ သည်ဆိုင်မျိုး လာကြတာကလည်း
ယောက်ျားတွေသာ။ အများအားဖြင့် စီးပွားရေးကောင်းသည့် သတ်
လတ်အရွယ်တွေ။

ဦးဘရင်းတစ်ယောက်တော့ ပေါ်မလာတော့ပါ။ ဆိုင်ရှင်
ဦးလူညိုကြီးက ကြွေကို အပြစ်ပြောချင်ချင်။

“နင်တို့ကိုယ်နင်တို့ တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်းက တစ်ပင်တိုင် မ
သမီးတွေများ မှတ်နေကြသလား။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ဖော်
ရွေရွေ ရှိကြဦးမှပေါ့။ တကတဲ တရားစခန်းဝင်တဲ့ ရုပ်တွေနဲ့ ...

မိကြွေ ... နင်ကိုယ်နင်များ ဘုရင်ကတော်၊ ဗိုလ်ချုပ်
တော်ထိ မှန်းထားသလား။ သူကပဲ လူတွေကို မတူသလို မတန်သ
နဲ့၊ အဲဒီယောက်ျားတွေလာနေလို့ နင်တို့တွေ အလုပ်ဖြစ်နေရတာ

သည်း သိထားဦး... ရုပ်ကိုက၊ ဟဲ့... ဒီလောကထဲ ရောက်လာမှ
တော့ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း တန်ချင်မနေနဲ့၊ လူးစရာရှိလူး၊
ဆုတ်စရာရှိ လုပ်ပစ်လိုက်”

ကိုယ့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာမို့လို့ ကြွေ ဆိုင်လာသည့်ဖောက်
သည်တွေကို ဒီည အထူးဖော်ရွေပေးနေရပါ၏။ ကြွေကို ဟိုဝိုင်းက
ဆီ၊ ဒီဝိုင်းကခေါ်နှင့်။ ပင်စီတို့၊ နီနီတို့၊ တူးတူးတို့ကတော့ ဝါရင့်
သမ္ဘာရင့်တွေပီပီ ဖောက်သည်တွေနှင့် ရယ်ရယ်မောမော။

“ကြွေ... ဒီဘက်လာပါဦး၊ လေမီးတွေတိုက်လှချည်လား၊
နီယံက ဦးဘရင်းလောက် မထောပေမယ့် ကိုယ်လည်း အပေးအ
ဆန်း ရက်ရောပါတယ်”

ဘေးဝိုင်းမှ အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက်က ကြွေလက်ကိုဆွဲ
ပြီး သူ့အနားမှာ ထိုင်ခိုင်းတော့ ကြွေ လန့်ပြီးရုန်းမိသေး၏။ နောက်မှ
ဘောင်တာမှာထိုင်နေသည့် ဦးလူညိုကြီး၏မျက်နှာကြီးကို လှမ်းမြင်ပြီး
အန်ကယ်ကြီးနားမှာ ထိုင်လိုက်ရ၏။

သူဟာလည်း ဒီဆိုင်ကို ခဏခဏလာနေတဲ့ လာနေကျ
တစ်ယောက်ပါပင်။ ဦးကျော်မျိုးသူ။

“ကိုယ့်ကိုပြုစုပါဦး၊ ကလေးရယ်၊ မုန့်ဖိုးများများပေးမှာပေါ့
... နော်”

ကြွေ အသက်မပါသည့် အပြုံးလေးနှင့် ဦးကျော်မျိုးသူကို

အရက်ငွေပေး အမြည်းခွဲပေးရသည်။ ဦးကျော်မျိုးသူက အရက်ခွက်မှ
မျက်စိမရှိဘဲ ကြွေမျက်နှာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။
ကြွေ ကြက်သီးထရပါသည်။ အကြည့်ကြီးက လူကို အရင်
ဖျော်သောက်တော့မယ့်ပုံပဲ။

“အရမ်းချစ်တယ်ကလေးရယ်၊ ဦးနဲ့တစ်ခါလောက် လိုက်
ခဲ့ပါလားဟင်။ ဦးက ရက်ရောပါတယ် ကလေးရဲ့။ တစ်ခါတည်း
လိုတာတွေ ပြည့်စုံသွားရစေမယ်”

ကြွေနားနားကိုကပ်ပြီး တီးတိုးပြောနေလျှင် ကြွေ နေရာ
ထပြေးချင်မိ၏။ ဒီနေ့မှ ဒီအလုပ်ကို ကြွေအရမ်းစိတ်ကုန်နေမိသည်။
ငါတို့ဘဝဟာ ငဲ့သားတွေလိုပါပဲ။ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျား

တွေအတွက် ဘာဖြစ်လို့ ကစားစရာ၊ ဆော့စရာလို့ အမြင်ခံနေရပါလိမ့်။

“နော် ကလေး... ဦးတို့ ပြင်ဦးလွင်ကို သွားရအောင်
အရမ်းသာယာတယ် ကလေးရဲ့၊ အဲဒီမှာ ဦးရဲ့အိမ်တစ်လုံး ရှိတယ်
ကလေး၊ စိတ်ပါမယ်ဆို အဲဒီအိမ်မှာ ထားမယ်၊ တစ်လ ၃ သိန်း
လောက်ဆို ကလေး၊ လုံလောက်မှာပေါ့”

ဓားပြတစ်ယောက်ကတော့ ကျောချနေပြန်ပြီ။ ကြွေ ဦး
ညိုကြီး၏မျက်နှာကို မကြည့်တော့။ အရမ်းကို ဖြူဆွယ်သောင်းကျန်း
နေသည့် ဦးကျော်မျိုးသူ၏ဘေးမှ ကြွေ ရုတ်ခနဲ ထပြေးရ၏။
ဘယ်ထိအောင် ပြေးနေမှန်းမသိ ဖြစ်နေရစဉ် အစွန်

မှာင်ရိပ်ရှိ ဝိုင်းတစ်ခုမှတစ်ယောက်က သူမ၏လက်ကောက်ဝတ်
လေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထားလေ၏။

“လွတ်... လွတ်ပါရှင်”

“မင်း ဒီဘဝကို အရမ်းသာယာမက်မောနေတာ မဟုတ်
ဘူး၊ ဘာလို့ထွက်ပြေးနေရသေးလဲ”

“ဦးအောင်ရှင်း”

“ဟုတ်တယ်... ထိုင်ပါဦး၊ ငါ့ကိုလည်း အရက်တစ်ခွက်
လောက် ငွေပေးပါဦး၊ ငါလည်း မင်းကို မုန့်ဖိုးပေးမှာပေါ့ကွာ”

အောင်ရှင်းစကားကြောင့် ကြွေ ငိုမိတော့မတတ်။ သူ့ကို
မလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့်မတွေ့ချင်။

“ရှင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖျက်ဆီးတော့မလို့လား၊ ပြန်ပါရှင်၊
သွားပါတော့နော်၊ ကျွန်မ ရှင်ရှေ့မှာ မကရဲလို့ပါ”

“ဟား ဟား ဟား... ဦးလူညိုကြီးကြားလို့ မင်း သိပ်
ဆက်မောတဲ့ ဒီအလုပ်ကနေ ပြုတ်သွားပါဦးမယ်ကွာ၊ အေးပေါ့လေ

...မင်းက ယောက်ျားတွေကို အရက်ငွေပေး၊ အမြည်းခွဲပေးရတဲ့ဘဝ
မို့ အရမ်းသာယာတာကိုး၊ ဒီအလုပ်ကို ဘယ်ထွက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ တစ်ခု

တော့ သတိထားဦးနော်”

“တော် တော်ပါတော့ရှင်... ကျွန်မကို ဒီထက်ပိုပြီး မစွပ်စွဲ
နိုင်စက်ချင်ပါနဲ့တော့၊ ရှင်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ဘဝကို ကြွေလို့ ဘာမဟုတ်

တဲမိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အနပ်မွန်းမခံပါနဲ့ရှင်၊ ပြန်ပါတော့နော်”
 ကြွေ မျက်နှာရည်များနှင့် တောင်းပန်လျှင် သူက ကြွေထဲ
 ထားရသည့် ရင်ပြတ်အင်္ကျီအနက်အောက်မှ ဝင်းဝင်းစက်စက်၊ ဖွေးဖွေး
 လက်လက်ပေါ်နေသည့် ကြွေရင်ဘတ်ကို နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်
 ၏။ သူ့ပုံပဲက စက်ဆုပ်ရွံရှာနေသလို သူ တော်တော်မှူးနေပုံရပါ၏။
 “မင်းတောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မနုဗြောတာ၊ ငါကရော ဘာ
 ဖြစ်လို့ နှမြောရမှာလဲ”

ပြောရင်းမှ အောင်ရှင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလျှင် ကြွေ
 ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ချေ။ သူ တစ်ယောက်တည်း လာတာလား
 ဒုက္ခပါပဲ... ဒီလောက်မှူးနေလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်
 မလဲ။

အချိန်ကလည်း လင့်လာပြီမို့ သူ့ကို နောက်ဆံတင်ငင်နှံ
 ထားခဲ့ရပြီး ကြွေ ကိုယ့်တာဝန်အတိုင်း စင်ပေါ်သို့ တက်ရပါသည်။
 စင်ပေါ်မှာ မီးရောင်မှိန်မှိန် တဖျပ်ဖျပ်ကြားမှာ ထုံးစံအတိုင်း
 သူမတို့ လှုပ်ရှားကပြကြရပြန်၏။ စားပွဲမှာ မှောက်နေသည့် အောင်
 ရှင်းကို စင်ပေါ်မှမြင်နေရသည်မို့ သူမ၏ရင်ထဲ နှင့်နေအောင် ခံစားရ
 သည်။

သူမ သူ့ကို ချစ်မိသွားပြီလားမသိ။ ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျား
 တစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်ခံစားနေရတာလဲ။

ပန်းကုံးတွေစွပ်ကြ၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၊ မုန့်ဖိုးတွေပေး
 ကြ။ ဒါဟာ သမားရိုးကျအလုပ်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့ ကြွေ ဖက်ရှင်
 အကမယ်ဘဝကို အလွန်ပင် စက်ဆုပ်ရွံရှာနေမိ၏။

လူမဖြစ်ရတာကမှ ကောင်းဦးမယ်။
 လူဖြစ်ပြီး ဒီလိုငွေရှာရတဲ့အလုပ်ဟာ စက်ဆုပ်မုန်းတီးဖို့
 ကောင်းလိုက်တာ။

ဒီညလည်း ၁၂ နာရီလောက်ကျမှ သူမတို့တာဝန် ပြီးဆုံး
 သွား၏။ ပြန်သူတွေပြန်ကြပေမယ့် အောင်ရှင်းကတော့ သူ့စားပွဲမှာ
 မှောက်နေဆဲ။

ကြွေ ကိုယ့်အဖွဲ့တွေကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံးပဲ
 ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသူတွေနှင့်၊ ကိုယ့်အတွဲနှင့်ကိုယ် စကားပြောနေ
 ကြသူတွေနှင့်။

တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့၏ ဦးတွေကားနှင့်
 ပါသွားကြသည်။

ကြွေ တော်တော် အကျပ်ရိုက်နေရသည်။ အောင်ရှင်းကို
 ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီဆိုင်ဟာ မိုးအလင်းဖွင့်သည့်ဆိုင် မဟုတ်။

အောင်ရှင်းအပြောအရ သူ့အိမ်မှာ သူ့မိဘတွေလည်း မရှိ၊
 ရှိလည်း ဖုန်းနံပါတ်မသိ။ ကြွေ ကိုယ့်အခက်အခဲကို ဘယ်လိုဖြေရှင်း
 ရမှန်းမသိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် ကမ္ဘာပျက်နေမိသည်။

နောက်ဆုံး သူ မမတူးတူးကိုပဲ အကူအညီတောင်းမိသည်။

“မမတူးတူး... ဟိုစားပွဲမှာ ကြွေရဲ့လူ မှောက်နေတယ်၊ ကြွေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ကြွေလူ... ဟုတ်လား”

“ကြွေလူဆိုတာ သူက ကြွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတဲ့ လူစို့ ပြောတာပါ”

“ကြွေက သူ့ကို ဘာလုပ်ပေးချင်သလဲ”

“သူ အရမ်းမူးနေတယ်၊ အမူးပြေအောင် ဘာလုပ်ပေးရ သလဲဟင်၊ ဦးလူညိုကြီး သူ့ကို ငြိငြင်မှာလည်း စိုးတယ်၊ ကြွေကို စည်းပျက်သွားပြီဆိုပြီ အထင်လွဲမှာလည်း စိုးတယ်”

“ကဲ... ခုမှတော့ ဒါတွေ တွေးပူမနေနဲ့တော့၊ လာ... မမ တူးတူးပါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ သံပုရာရည်လေးတစ်ခွက်လောက် ယူခဲ့”

ကြွေ သံပုရာရည်တစ်ခွက်ယူခဲ့ပြီး မမတူးတူးနှင့်အတူ အောင်ရှင်းမှောက်နေသည့်စားပွဲသို့ သွားရသည်။ စားပွဲမှာ ဝိတ်တာ များက သူ့ကိုနှိုးကြတော့ အင်း အဲနဲ့။

“ဒီလူက လာနေကျမဟုတ်တော့ ဘယ်ကိုအကြောင်းကြား ရမှန်းမသိဘူး... ခက်တာပဲ”

အောင်ရှင်းမှာ ဒီဆိုင်သို့ တစ်ခါနှစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးသဖြင့် ဝိတ်တာများက မသိ။ ကြွေ သူ့ကို အတင်းလှုပ်နှိုးရသည်။

“ဦးအောင်ရှင်း ဦးအောင်ရှင်း... ထ ထတော့၊ ဆိုင်သိမ်း ပြီ”

“မေ... မေလား... မေ မစိမ်းကားကြီးရဲ့”

အောင်ရှင်းအသံက အမူးသံ။ လက်က ကိုးရီးကားယား။ တူးတူးနှင့်ကြွေတို့ သူ့ကိုချုပ်ပြီး သံပုရာရည်ချဉ်ချဉ်ကို တိုက်ကြ၊ အမူးပြေအောင် ရေခဲရေနှင့် ဝိတ်တာတစ်ယောက်က သူ့ခေါင်းကို လောင်းချတော့ သူ့အတွက် ကြွေရင်နှင့်ရသည်။

အမျိုးကောင်းသားလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူမလို မိန်းက လေးတစ်ယောက်အတွက် ယခုလို ဖြစ်ပျက်နေရတာ။ သူ့မိဘများ သာသိရင် ရင်ထုမနာဖြစ်မှာမလွဲ။

ရေခဲရေလောင်းတာက အရေးမကြီး။ ဆောင်းတွင်းကြီးမှာ သူ့အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိ။ ခေါင်းရေစိုကြီးနှင့် အိပ်ပျော်သွားလျှင် သူ ဖျားမှာပဲ။

ဝိတ်တာများ ရဲ့သွားပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက်လုပ်၊ ဆိုင် ကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေကြစဉ် အောင်ရှင်း ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် နိုး လာ၏။

မကြာမီ အခြေအနေတွေကို ရိပ်စားမိသွားပြီး သူ အိမ်ပြန်ဖို့ ဒဿိဒယိုင်ထရပ်လိုက်သည်။ သူက ကြွေကိုမြင်သွားပြီး သူ့လက်က နှိပ် ကမ်းလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို လိုက်ဖို့ပါမေး ကိုယ် မူးနေသေးတယ်”

ကြွေကို မေလို့တော့ သူသိသေးသားပဲ။ ကြွေမှာ ချီတုံချတုံ။ သူ့ကို စိတ်မချတာလည်း အမှန်။ သို့သော် သူ့ကို စေတနာနဲ့ လိုက်ဖို့ လျှင်ရော... ကြွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးတွေက အများအပြား။

ကြွေ နာမည်ပျက်စာရင်းဝင်သွားမှာပေါ့။ အညှီရှိသွားပြီမို့ ယင်ကောင်တွေ အုံလာကြတော့မှာပေါ့။ နောက်ပြီး သူ့အိမ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတာမို့ သူမ နေ့လယ်ကလို အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာနိုင်ပါဦးမလား။

“နော် မေ... ကိုယ် သေရင်တောင်မေနဲ့အတူ သေပါရစေ”

သူ့စကားက ကြွေကို ဟတ်ထိသွားစေလျှင် ကြွေ မငြင်းရက်တော့ဘဲ ကိုယ့်ကမ္ဘာကြီးကို သူ့အတွက် အတိမ်းစောင်းခံပစ်လိုက်တော့၏။

ရှင်ခြွေရက်လျှင် ခြွေပါတော့ ချစ်သူ။ ဟန်ဆောင်ရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီ။

“မမတူးတူး... ကြွေ သူ့ကို လိုက်ဖို့လိုက်တော့မယ်”

“ကြွေ”

မမတူးတူး၏ နှမြောတသစွာ ရေရွတ်သံ၏အဆုံးတွင် မေ သူ့ကိုတွဲကာ သူ့ကားဆီသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့တော့သည်။

အားလုံး၏ မျက်ဝန်းဘာသာစကားများကို သူမ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ မဖတ်ချင်တော့ပါ။

အချစ်ဆိုတာ လူကို ရူးသွပ်စေသလားကွယ်။

အခန်း (၁၀)

“ရှင် ကားမောင်းလို့ဖြစ်ရဲ့လားဟင်”

ညတစ်နာရီရှိပေပြီ။ သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်ဘူး ဆိုပေမယ့် လောကကြီးကတော့ နှင်းများနှင့် ပိန်းပိတ်လှလှ။ ကားမီးရောင်ထိုးရင် သူက ဖြည်းဖြည်းစွာ ကားကိုမောင်းနေခဲ့သည်။

“ကိုယ့် အမူးသမားကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ အခုလောက် စိတ်မညစ်ဖူးဘူး၊ သီချင်းထဲကလိုပေါ့ ... စိတ်ညစ်လို့ အရက်သောက်တာ”

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါရှင်”

“မေရယ် ... ကိုယ့်နဲ့အတူ မသေရဲဘူးလားကွာ”

“အို ... အဲဒီလိုစကားမျိုး မပြောပါနဲ့ရှင်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ပျော်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“မရှိဘူး ... လုံးဝမရှိဘူး”

သူက အမူးမပြေသေးသူမို့ မေ သူနှင့်တူပြိုင်ပြီး စကား နိုင်လှမနေတော့။ သူ့အနားမှ ဘုရားတရင်း လိုက်နေရသည်။

ခေါင်းမှ ရေခဲရေတွေ တစက်စက်ကျနေသည်မို့ သူ့အသွင်က ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်လို၊ သို့သော် ချောနေတာပါပဲ။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံလှလှနှင့်မို့ သူဟာ မင်းသားတစ်ယောက်လို ချောနေသည်။

မေကလည်း သူ့အတွက် သောကတွေများခဲ့ရသည်မို့ အနက်ရောင်ရင်ပြတ်အင်္ကျီကို လဲပင်မလဲခဲ့ရသေး။ ဆောင်းညမို့ ချမ်းနေလိုက်တာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်။

ဆောင်းလေက အေးသည်မို့ သူ့ အမူးတွေပြေကုန်ပြီလား တော့မသိ။ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်း နှင်နေခဲ့သည်။

အောင်ရှင်းကိုကြည့်ပြီး မေ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် တွေးမူလာခဲ့၏။ လူအများရှေ့မှာ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့မိပြီမို့ မေ့ကို အထင်မှားကြမှာ မလွဲ။

သူမတို့လောကကလည်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကိုပဲ လက်ခုပ်တီးစောင့်ကြိုနေသူတွေက အများအပြား။

ငါ့စေတနာတွေ သူ့အပေါ် များသွားဟယ်၊ သူ့ကို မိမိနဲ့နှိုင်း

တာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရိုက်ချိုးမိလိုက်ပြီ။

မကြာမီ ကားက သူ့ခြေရှေ့သို့ရောက်သွားပြီး သူက ခြံတံခါးကို ရိုက်တုတ်နှင့် ဖွင့်ဝင်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ မောင်းဝင်ပြီး တိုက်ရှေ့မှာရပ်လိုက်သည်။

ကားဂိုဒေါင်ရှိပေမယ့် သူ ဂိုဒေါင်ထဲထိ မသွင်း။ ကားပေါ်မှ သူ အရင်ဆင်းပြီး မေ့ကိုလည်း တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သေး၏။ အမူးသမားပေမယ့် အားလုံးကို သူသိနေပါလား။

“လာ မေ ... မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် လူဆိုးကြီး၊ အရက်သမားကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

ကွဲဖြစ်မှတော့ ရွံ့ကိုမကြောက်နဲ့တဲ့၊ ယခု သူမ ကွဲဖြစ်နေပြီလား။

ဟင့်အင်း ... သူ့ကို စိတ်မချလို့ လိုက်မှီတာပါ။ သဘာဝတရားနှင့် လွဲချော်နေပေမယ့် မေ သဘာဝကို အံ့တုလိုပါသေးသည်။

အောင်ရှင်းက မေ့လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်တံခါးကိုဖွင့်၏။ ပြီးတော့ မေ့ကို အိမ်ထဲသွင်း၊ တံခါးကို ပြန်ပိတ်၏။

“လာ ... သွားစို့ မေ”

ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ။ သူက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် တွေးလိုက်တာလဲ။ ကိုယ့်ပုံစံကလည်း မလုံမခြုံ။

ကြွေ သူ့လက်ကို မဆွဲဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

နောက် ဆိုဖာမှာဖုံးထားသည့် တက်တင်းစကို ဆွဲယူပြီး သူမ၏ပခုံးကို လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။

“မေ မချမ်းဘူးလား”

“ချမ်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဒီနေရာမှာပဲနေမယ်၊ ရှင်သွားတော့၊ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်သွားပြီး အိပ်တော့၊ ခေါင်းကိုလည်း ရေသုတ်လိုက်ဦး၊ အဝတ်လည်း လဲလိုက်”

ကြွေ ဆိုဖာပေါ်မှာ ကျောက်ချသလိုထိုင်နေပြီး သူ့ကို အမိန့်တွေ ခပ်တင်းတင်းပေးနေလျှင် အောင်ရှင်း သူမရှေ့ဆိုဖာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်၏။

“မေ့ကို ကိုယ်ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ- မေ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်တောင်းဆိုချက်တွေကို လိုက်လျောမှာမို့ ဒီကိုလိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

စောစောက အသည်းအသန်မှူးနေပေမယ့် ယခုကျ အောင်ရှင်းအသွင်က အဖတ်ဆည်လို့ရနေခဲ့ပါလား။

ခေါင်းကို ရေခဲရေလောင်း၊ သံပုရာရည်တစ်ခွက်သောက်ပြီး ဆောင်းညချမ်းမှာ ကားမောင်းပြန်ခဲ့ရလို့ထင် ...။ သူ့ပုံကြည့်ရတာ အမူးပြေနေသလို။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်မှာတုန်းက ရှင် အရမ်းမှူးပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေလို့ ... ရှင်ကို စိတ်မချတဲ့အတွက် လိုက်မှီတာ”

“အဲဒီလို ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် သူများတွေက ဘယ်လို ကောက်ချက်ဆွဲကြမလဲ၊ မင်းမသိဘူးလား။”

“သိတယ်... ဒါပေမဲ့ ရှင် မူးပြီးကားမောင်းရင်း တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ ပိုပြီးစိုးရိမ်လို့ ခုလိုလိုက်ဖို့တာ”

“အဲဒီလောက်စိုးရိမ်တာ မေ ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ညာမနေပါနဲ့တော့ မေရယ်... မေ့ကို ကိုယ် ခိုးလာတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ကြစို့နော်”

သူက မေ့ကို ပွေ့ဖက်ဆွဲထူရင်း ညွတ်နှူးပျော်ဝင်နေပေမယ့် မေ သူ့ကိုတောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“ဦးအောင်ရှင်းရယ်... ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် မိန်းမသားဘက်မှာ အရမ်းနစ် နာပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့စေတနာတွေကို အလွဲသုံးစားမလုပ်လိုက်ပါနဲ့ရှင်၊ ကဲ... ဦးအောင်ရှင်း၊ မူးနေသေးတယ်၊ နောက်နေ့မှ စကားဆက် ပြောပါ၊ မေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မေ တည်ငြိမ်စွာပြောဆိုတောင်းပန်လိုက်တော့သည်။ အောင် ရှင်း တွေဝေနေခဲ့သည်။ မေက စိတ်မပါဘဲ သူ အကြမ်းမဖက်လို့။ သူလည်း မူးနေသေးတာအမှန်။

စိတ်ဆင်ရိုင်းတွေကို သူ နိုင်အောင် ချွန်းအုပ်လိုက်သည်။ မေ သူ့အပေါ် အထင်မလွဲစေရ။

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ မေ၊ မေ့ရဲ့စေတနာကို ကိုယ် လေးစားတန်ဖိုးထားပြီး လိုက်နာပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေကတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ဆုံးတွေးလိုက်ကြမှာပဲနော်”

“အဲဒါ သူတို့အပိုင်းပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ လိပ်ပြာသန့်ချင်ပါ တယ်”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း မေ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ သွားအိပ်ပါ၊ ကိုယ် ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့အခန်းမှာ သွားအိပ်လိုက်မယ်၊ အခန်းတံခါး သေချာပိတ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ နားလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးအောင်ရှင်းလည်း အဝတ်တွေ လဲလိုက်ပါဦး။ ခေါင်းလည်း ရေသုတ်ဦး”

အောင်ရှင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပန်းတွန့်ကာ လက်ခါပြလိုက် သည်။

အထိမခံ ကြွေပန်းကန်မလေးရေ... အပေါ်ယံစေတနာ တွေ ထားမနေပါနဲ့၊ ငါ့ကို မင်းမယုံကြည်သေးတာတော့ ငါ တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြသည်မို့ တော်သေးသည်။ အောင် ရှင်း မေ့ကို ကိုယ့်အခန်းသို့ လိုက်ဖို့လိုက်ပြီး သူကတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ၏အခန်းထဲမှာ ဝင်အိပ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၁)

မနက် (၉) နာရီလောက်ထိ အိမ်ထဲမှာ ဘာသံမှမကြားရသေးချေ။ မေ သူ့လူပျိုအိပ်ရာထက်မှာ နွေးထွေးစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ ယခုမှ နိုးသွားခြင်းပါပေ။

ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းတွေးနေလျှင် တစ်စက်မှ စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိသည်မို့ မေ တွေးမနေချင်တော့။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပါပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်မသိ။

မွေ့ရာက ထူထူ၊ အပေါ်မှ အကောင်းစားစောင်တွေ၊ ငွမ်းကပ်တွေနှင့် အိပ်ရာသည်မို့ ဆောင်းည ဘယ်လောက်အေးတယ်ဆိုတာ မသိရတော့။

သူ့အိပ်ရာထဲမှာ သူ့ကိုယ်နဲ့တွေ့ ငွန်းထင်းနေသည်မို့ မေ ရင်ခွန်လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။

သည်စဉ် တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် မေ ကမန်းက

တန်း အိပ်ရာမှထလိုက်ရ၏။ သူ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးသေးဘဲ အိပ်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းရှိသည့် ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ မေ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးတစ်ထည် ဆွဲကာ ကိုယ့်ရင် ပြတ်အင်္ကျီပေါ်သို့ လွှားမြှူ၏။ နောက်ထပ်တံခါးခေါက်သံ ထွက်လာပြန်သဖြင့် မေ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလျှင် သူ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

"ကိုယ် မျက်နှာသစ်မလို့ ရေချိုးမလို့ ကိုယ်က ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေပဲ သုံးတတ်တယ်လေ၊ မေမေတို့ပစ္စည်းတောင် မသုံးတတ်ဘူး"

ရှင်းချက်ထုတ်ပြီး သူ့ရေချိုးဖို့ အဝတ်လဲနေလျှင် မေ သူ့အခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း အပြင်သို့ ပြေးထွက်ဖို့ပြင်၏။

သူက လူပါး။

"ဟေ့... အပြင်ထွက်မသွားနဲ့ဦး၊ ကိုယ့်ကို အဝတ်တစ်စုံလောက် ထုတ်ပေးနဲ့ဦး၊ ပြီးမှ ဘရိတ်ဖတ်(စ်) လုပ်စားကြတာပေါ့"

သူ့စကားအတိုင်း မေ အဝတ်တစ်စုံ ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးက ကျယ်ဝန်းပေမယ့် မနေ့က တစ်ခေါက် ရောက်ပြီးပြီမို့ မီးဖိုခန်း၊ ထမင်းစားခန်းသို့ မေ သွားတတ်သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လျှောက်ကြည့်လိုက်ပြီး မေ ရေခွေးဘိုး အရင်တည်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အသင့်တွေ့ရသည့် ဗီဒီယိုလေးထဲမှ ပေါင်မုန့်၊ ကြက်ဥတို့ကို ထုတ်ယူပြီး ကြက်ဥကြော်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်တို့ကို

ပြုလုပ်လေ၏။

သည်စဉ် ရေမိုးချိုးပြီး၊ အဝတ်လဲပြီး ရှင်းသန့်မွှေးကြိုင် နေသည့် အောင်ရှင်း မီးဖိုထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူမထုတ်ပေးထားသည့် အညိုနုရောင် စတိုင်ဘောင်းဘီ ရှည်၊ စပိုရှပ်အနက်တိုဖြင့် သူ့အသွင်က ဝင်းပရှင်းသန့်နေခဲ့သည်။

“မေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲကွာ၊ ကိုယ်လုပ်ပေး မှာပေါ့၊ အပူတွေဘာတွေ လောင်နေပါ့မယ်”

“မေ လုပ်တတ်ပါတယ်ရှင်”

သူမ၊ အတူကူညီပြီး နံနက်စာပြင်ဆင်ကြသည်။ ခမ်းနား သည့် ထမင်းစားပွဲမှာ သူနှင့်မေနှစ်ယောက် အတူစားသောက်ကြ သည်။

မေမှာ ဘယ်လိုတွေ ရင်ဆိုင်ရဦးမည်မသိသဖြင့် သူမအသွင် က ငေးငေးငူငူ။

“စားလေ မေ၊ ဘာမှတွေ့မနေပါနဲ့ မေရယ် ... ကိုယ် တစ်ယောက်လုံး မေ့ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ် ရှိနေမှာပါ၊ ဒီနေ့ မေ နဲ့ကိုယ် နေ့လယ်စာအတူချက်စားကြမယ်၊ မေ အဲဒီအလုပ်က ထွက် လိုက်ပါတော့နော်”

အောင်ရှင်းစကားတွေက ကပေါက်တိကပေါက်ချာ။ သူ့ အပေါ် မေ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ယုံကြည်ရမှာလဲ။ မည်သို့

ပင်ဖြစ်စေ ... မေ သူပြောသည့်အတိုင်း နေ့လယ်စာချက်ပြုတ် စားရပေဦးမည်။

သူဟာ ခေါင်းမာသူမို့ မေပြန်ချင်လည်း သူမို့မှ ပြန်ရမည်။ မေ ဘာစကားမှ တုံ့ပြန်ခြင်းဆိုမနေတော့ဘဲ အရပ်တစ်ရပ်လို ငေးမိ ငေးရာ ငေးနေမိခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ချက်ပြုတ်ကြတော့လည်း သူ တော်တော်ချက်ပြုတ်ပါသည်။ သားငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ကတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသင့်။

“ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ငယ်ငယ်က တည်းက မေမေ့ကိုကူရင်း အားလုံးချက်ပြုတ်တတ်နေတယ်၊ အဟဲ ... မေ့အတူနေကြရင်လည်း ကိုယ် အားရင် ကူချက်ပေးမယ်နော်”

နံနက် (၁၁) နာရီလောက်မှာ အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးစီးသွား ခဲ့သည်။ သူက ရေတစ်ခါထပ်ချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး မေ့ကိုလည်း ရေချိုးစေ သည်။

“မေ့မှာ အဝတ်မပါဘူးလေ၊ အိမ်ပြန်ရောက်မှပဲ ချိုးတော့ မယ်”

မေ့အသွင်က ရင်ဖြတ်အင်္ကျီပေါ်မှာ ယခုထိ မျက်နှာသုတ် စောင်ကြီး ပတ်ထားဆဲ။

“ကိုယ့်အဝတ်တစ်စုံလောက် ယူဝတ်လေ၊ မေ အိမ်ပြန်ရ

တော့ပါဘူးဆိုမှကွာ၊ အိမ်ပြန်ဖို့ပဲ ပြောနေတယ်”

“ဘဝဆိုတာ ရှင်ပြောသလောက်တော့ မလွယ်ပါဘူးရှင်”

“လွယ်တာ၊မလွယ်တာ နောက်မှဆွေးနွေး လောလောဆယ် ရေချိုး၊ ကိုယ့်အဝတ်တစ်စုံ ယူဝတ်၊ သွား... မေပြီးမှ ကိုယ်ချိုးမယ်”

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြသည့်ဖို့ ဘယ်သူ့မှ ကြောက်စရာ မလိုတာ အမှန်။

မေ သူပြောသည့်အတိုင်း သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ အဝတ် တစ်စုံထုတ်ယူရသည်။ စဉ့်ရှပ်တစ်ထည်နှင့် ကွာတားဘောင်းဘီ တစ်ထည်။ ဘောင်းဘီက သူနှင့် ဒူးအုပ်လောက်ပေမယ့် မေနဲ့တော့ ခြေသလုံးရောက်နေ၏။

မေ ရေခန်းဖွင့်ပြီး ရေချိုးချလိုက်သည်။ ညစ်ညူးနေသည့် စိတ်များက ပျောက်မသွား။ သူ ချိုးဆိုလို့သာ ချိုးရတော့သည်။

ရေချိုးပြီးထွက်လာတော့ သူက အခန်းကဲ့မှာ ထိုင်စောင့်နေ လေ၏။

“အာ ဦးအောင်ရှင်း... နေဦးလေ၊ မေပြီးမှ ဝင်ပါ၊ မေ ရှက်တယ်”

“ဪ... ကိုယ်က မေ အဝတ်လဲနေတုန်း အမြန်ချိုးလိုက် မလို့ပါ၊ တလွဲမတွေးပါနဲ့ မမြင်းရယ်... ခိုလ်အောင်ဒင် ခြင်ထောင် ထောင်တာ ခြင်ကိုက်လို့ပါ”

မေ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ နေရာမှ ရပ်နေရင်းမှ သူ့ကို ကြည့်မိသည်။ သူပြောသလိုပါပင်။ သူ့မှာ ရေချိုးရန်အသင့်။

အပေါ်ပိုင်းမှာ မျက်နှာသုတ်စောင်ပတ်ထားပြီး အောက် ပိုင်းကတော့ ပုဆိုးတိုတိုနှင့်။

“ဒါဆိုလည်း သွားလေ”

မေ့ခွင့်ပြုချက်ရမှ အောင်ရှင်း ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ သူ ဝင်သွားသည်နှင့် မေ အမြန်ဆုံး အဝတ်လဲရသည်။ သည်စဉ် ရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့်လာပြီး သူက ခေါင်းထွက်ပြောလေသည်။

“မေ ထမင်းပွဲပြင်မထားနဲ့ဦး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့အခန်းထဲ မှာ သနပ်ခါးသွားလိမ်းလိုက်ဦး”

သူပဲ ကြိုကြိုဖန်ဖန်၊ သူဌေးတွေရဲ့ အခန်းထဲကိုများ တံခါးမရှိ စားမရှိ လျှောက်ဝင်လို့ ဖြစ်မလား။ မေ ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

နောက် စောစောက အတူချက်ပြုတ်ထားသည့် ဟင်းများနှင့် ထမင်းပွဲပြင်လိုက်သည်။

အင်း... ခုနေ့များ သူ့မိဘတွေတစ်ယောက်ယောက် ပြန် လာခဲ့ရင် မိုးမီးလောင်သွားမှာပဲ၊ ငါတို့အဖြစ်ကရော၊ မိန်းမနိုးလာတဲ့ပုံစံ မဟုတ်ဘူး။

သူ့ကို ငါ မနစ်မွန်းစေချင်ပါဘူးလေ... ခက်တာမလွယ်ဘူး။

သည်စဉ်... အောင်ရှင်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘာမှလိမ်းမထားဘဲနှင့် ဝင်းပနေသည့် မေ့ကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်ရင်း...။

“မေ့ကို မေမေတို့အခန်း သွားကြည့်သေးတယ်၊ သနပ်ခါး ဘာလို့မလူးတာလဲ၊ ထမင်းပွဲ အတူပြင်မှာပေါ့ကွာ၊ ခုတော့ မေတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေပြီ”

မေ မသိပြင်သည့်အပြီးလေးနှင့်သာ သူ့ကိုပြုံးပြမိ၏။ မေ့ရင်ထဲမှာ မီးလောင်နေရတာ ရှင် မသိပါဘူးကွယ်၊

“ကဲ လာ... စားကြစို့၊ ကိုယ်တော့ ဆာနေပြီ”

နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ကြပြီး သူက မေ့ကို ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေး၏။

“စား မေ... ကိုယ်တော့ အရမ်းပျော်နေတယ်၊ မေ့အတူ ဒီလိုသာ အမြဲနေရရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ့်လောက်စိတ်ချမ်းသာတဲ့လူရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

မေ သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ တိုက်နန်း ဆိတ်ကနန်း စားနေမိသည်။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ နေ့လယ် (၁) နာရီ။

“ဦးအောင်ရှင်း... ကျွန်မကို ပြန်ဖို့ပါတော့”

သူမတောင်းဆိုပေမယ့် သူက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေ

ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။

သည်စဉ် သူ့ကုမ္ပဏီမှ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် အရေးတကြီး ကိစ္စအတွက် သူ အပြင်သို့ သွားဖို့ ချက်ချင်းပြင်ရသည်။

“မေ ခဏစောင့်နေ၊ ကိုယ် မကြာဘူး... ပြန်လာခဲ့မယ်”

အိမ်တံခါး ခြံတံခါးတွေ ပိတ်ခဲ့ပြီး သူ ကားနှင့် ကုမ္ပဏီသို့ ထွက်ခွာသွားလျှင် မေတစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲမှာ ပိတ်မိကျန်ခဲ့ရ၏။

“ဒုက္ခပဲ... တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

ဘာမှမဟုတ်ဘဲနှင့် မေ ဒီအိမ်ရောက်တာ အချိန်တွေကြာလှပေပြီ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း မေ့စိတ်တွေ ထွေပြားနောက်ကျနေရ၏။

ညနေ (၄) နာရီလောက်ကျမှ အောင်ရှင်းပြန်လာလျှင် မေ နေရာမှ ဆတ်ခနဲ အလန့်တကြားထရပ်မိသည်။

“ဦးအောင်ရှင်း... အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်မ အခုပြန်မှ ဖြစ်မယ်”

သူက ဘာစကားမျှမပြောဘဲ မေ့လက်ကိုဆွဲကာ ဆိုဖာတစ်ခုမှာ အတူထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရုပ်က အလွန်တည်ကြည်လေးနက်လျက်...။

“မေ... မနက်ဖြန် ဖေဖေပြန်လာမယ်၊ ကိုယ်တို့ ငွေကိစ္စမှ

ဖြစ်မယ်"

"ရှင်"

"ဟုတ်တယ်... မေ့ကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး။ ဖေဖေ နဲ့မေမေကတော့ လောလောဆယ် စိတ်ဆိုးကြမှာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ သားတစ်ယောက်တည်းရှိတော့ ကိုယ့်ကို လက်ခံကြမှာပဲ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ မေ့ကို ကိုယ်နိုးပြေးသွားတော့မယ်"

"အို"

သူ့အခက်အခဲတွေ ကြားရပြီး မေ့မှာ မျက်ရည်ပူတွေ တိုးလို့ ကျလာ၏။ သူမလည်း သူ့ကိုမခွဲနိုင်အောင် ချစ်မိသွားပြီထင်ပါသည်။ သူ့အတွက် ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင်ခံစားနေရ၏။ သနားလိုက်တာ လူ့အဖို့တန်လေးရယ်။ ကျွန်မကြောင့် ရှင့်ဘဝ ကမောက်ကမ ဖြစ်ရ တော့မယ်နော်။

"မေ"

"ရှင်"

"မေ့ဘဝဟောင်းဆီ ပြန်မသွားနဲ့တော့နော်၊ ကိုယ် မေ့ကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး။ အခုပဲ နိုးပြေးသွားတော့မယ်၊ အိမ်နဲ့ခြံကို သော့ ပိတ်ခဲ့မယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေမှာ သော့ပိုတွေ ရှိပါတယ်၊ သူတို့ပြန် လာတော့ ဖွင့်ဝင်လိမ့်မယ်"

မေ့ကိုယ်လေးကို ကြင်နာစွာဖက်ထားရင်း ယုယစွာ သူ့ချစ်

နေလျှင် မေ ပိုမိုဝမ်းနည်းလာရသည်။ တဖြည်းဖြည်း သူ့အချစ် ဒီဂရီတွေ တိုးမြှင့်ဆူပွက်လာပြီထင်...။ တုန်ယင်လိုက်မောသော သူ့အသွင်က ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို တည်ဆောက်တော့မည့်နယ်။

"မေရယ်... အရမ်းချစ်တယ်ကွာ"

ဆိုဖာပေါ်မှ လျှောက်ကျကာ ကြမ်းခင်းကော်ဖောပေါ်မှာ သူက မေ့ကို အရူးအမူး ပွေ့ဖက်ထားပြီး အနမ်းတွေက မှန်တိုင်းလို ပြင်းပြ တော့မတတ်။

သူ့အချစ်တွေ ထူးပြတ်တော့မည်။

မေ သူ့ကို မနစ်မွန်းစေလိုပါ။

သည်တော့ မှန်ယိုနေသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ မေ ကြိုးစား ချန်းထလိုက်ပါသည်။ ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းလှပါဘိ။

အချစ်ဖြင့် ယဇ်ဗုဒ္ဓသွင်နေသည့် သူ့ကို မေ ကယ်တင်လိုက် ခြင်းပါ။ မေ ဆိုဖာပေါ်မှာ တည်ငြိမ်စွာထိုင်ရင်း မိမိကိုယ်ကို သပ်ရပ် အောင်ပြုပြင်နေတော့ သူက နားမလည်သည့်မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့် သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မေရယ်"

မေသည် သူ့ထက် အသက်ငယ်ပေမယ့် သူမ ဖြတ်ကျော် ခြစ်တည်လာခဲ့ရသည့် ဘဝကြမ်းကြမ်းကြောင့် သူ့ထက် ပိုမိုရင့်ကျက် ပေါ့ပြီ။ လောကဓံကို သူ့ထက်ပိုပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိနေ၏။

“ဦးအောင်ရှင်းကို မေ နောင်တမရစေချင်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်တဲ့၊ အလျင်စလို ပြုလုပ်သင့်တဲ့အထဲမှာ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း မပါပါဘူး။ ဦးအောင်ရှင်းရဲ့ဘဝကို မေ အရမ်းနုမြောပါတယ်။ မေ့လို့ ကောင်မလေးမျိုးနဲ့ ဦးအောင်ရှင်း မတန်ပါဘူးရှင်၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ နောင်တတွေရပြီး စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ...”

မေ့စကားကို အောင်ရှင်း အဆုံးထိ နားမထောင်။ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး မေ့ပန်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မေက ကိုယ့်အချစ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်အစီအစဉ်တွေကို လက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့။ မင်းဟာ ဦးဖလံ တစ်ကောင်လို မီးပုံကိုမှ ပျော်ချင်တဲ့မိန်းမ၊ ကိုယ့်ကို မြတ်နိုး၊ တန်ဖိုးထားတဲ့ကောင်ကျတော့ တွေ့ထွန်းဆုတ်နေပြီး အညာပလီယောက်ျားတွေရဲ့ စကားကိုမှ နားဝင်ချို သာယာတတ်တဲ့...”

အလို... အခုတောင်မှ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောနေတတ်ပြီဖြစ်သည့် ယောက်ျားတစ်ဦးသည် နောင်တစ်ချိန်မှာရော ဒီလို စကားမျိုးတွေဖြင့် နေ့စဉ် သူမကို နှိပ်စက်ပေလိမ့်မည်လား။ အောင်ရှင်းကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေမိသည့် မေအား သူက အတင်းဆွဲခေါ်နေခဲ့သည်။

“မေ့ကို ပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး မေ၊ ငရဲအိုးထဲမှာ လောင်ကျွမ်းပျော်မွေ့နေတာ ကိုယ်မခံစားနိုင်ဘူး၊ လာ... သွားစို့၊ မေ့ကို ကိုယ်

ခိုးပြေးပြီ”

အောင်ရှင်း ဆွဲခေါ်ရာသို့ မေပါသွားရသည်။ သူ ကားထဲသို့ အတင်းထိုးထည့်ပြီး ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ပုံက တစ်လောကလုံးကို စိန်ခေါ်ခိုက်မဲပစ်တော့မည့်နယ်။ တစ်လျှောက်လုံး ရေရွတ်မာန်မဲလာပုံကလည်း မသက်သာ။

“ဘာလို့ မျက်ရည်ကျနေရတာလဲ၊ ဘာလဲ... ယောက်ျားတွေရဲ့ရှေ့မှာ မကရတော့မှမို့လား၊ စိတ်ချ... ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ရှေ့မှာ မင်း ကချင်ရင် တစ်သက်လုံး ကနိုင်တယ်”

ဒီလောက် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောလာသူကြီးအား မေ သည်းခံနေနိုင်တာ မမြင်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသည့် အချစ်ဆိုတာပင် ဖြစ်မည်။ မေ မျက်ရည်ကျနေမိတာကဖြင့် ကြီးမားသည့်တဝအပြောင်းအလဲတစ်ခုကြောင့်ပါ။ ပြဿနာတွေက ပြေလည်ကုန်မှာလား။ ရှုပ်ထွေးသွားလေမည်လား။

မည်သို့ပင် ရင်ကျက်သည်ဆိုဆို အသက်နှစ်ဆယ်ပင် ရှိသေးသည့် မေ့နုလုံးသားမှာ မှန်တိုင်းမိသည့်နယ် ယိမ်းယိုင်တုန်ခါတတ်ပြတ်လျက်။

အချစ်နတ်ဆိုကြီးရယ် မေ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး မနှိပ်စက်ချင်မိနေတော့နော်။

သူ ငြိုငြင်နေပေမယ့် လုပ်စရာရှိတာကိုတော့ မေ လုပ်ရ

ပါဦးမည်။

စူပူထန်တင်းချင်ယောင်ဆောင်နေသည့် သူ့ သဘောကောင်း။ မနောကောင်းရပ်ကြီးကို ခိုးကြည့်ပြီး မေ တောင်းဆိုရပြန်သည်။

“သူ့ဟန်းဖုန်း မေ့ကို ခဏပေးပါဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဘယ်ရည်းစားဆီ အကြောင်းကြားဦးမလို့လဲ၊ ထားလိုက် ... နေပါစေ”

“ကိုနော် ... မေ စိတ်ဆိုးလာပြီ ... သိလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမတူးတူးတို့ဆီတော့ အကြောင်းကြားဦးမှာပေါ့၊ နို့မို့ သူတို့ စိတ်ပူနေကြမှာပေါ့၊ မေ့ကို နားလည်စမ်းပါ ကိုရယ် ... မေ သူ့ကိုချစ်လို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ... ရော”

ကားမောင်းရင်းမှပင် သူမကို တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့ဟန်းဖုန်းကို အောင်ရှင်းပေးလိုက်သည်။ မေက သူ့ Pink Dove ဆီ အကြောင်းကြားရပါ၏။

ညနေ လေးနာရီလောက်ရှိပြီလေ။ သူတို့ စိတ်ပူနေကြမှာပေါ့။ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် မေပျောက်သွားလျှင် သူတို့ စိတ်ပူကြပေမည်။ အများအပြင်မှာ ပေါ့သွမ်းသော၊ ဟော့ရမ်းသော မိန်းကလေးတွေရယ်လို့ အထင်ခံနေရပေမည် သူမတို့မှာ နှလုံးသားရှိတာ

ခံစားတတ်ကြတာ၊ စာနာကြင်နာတတ်ကြတာကို မည်သူမျှ သိမည်မထင်။

“ဟယ်လို ... မမတူးတူးလား၊ တစ်ဖွဲ့ဝန်းကို ပြောလိုက်ပါနော်၊ ကြွ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်လို့”

တစ်ဖက်မှ ‘မမတူးတူးအသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

“ကြွ ... အခု ဘာဖြစ်နေသလဲ ဘယ်မှာလဲ အခြေအနေကောင်းရဲ့လား၊ မမတို့ ဝမ်းသာရမှာလား”

“ဘာနန်းတော့မသိဘူး မမ၊ ဒါပေမဲ့ မေ့ကို အဲလေ ... ကြွဦးအောင်ရှင်းနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီ၊ ကျန်တာကတော့ ကံစီမံရာအတိုင်းပါပဲ၊ ကြွလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဦးအောင်ရှင်းဆိုတာ ညကလူမဟုတ်လား၊ သူက ကြွ့ကို အတည်ကြိုပါ့မလား”

“ဒါပဲနော် မမ၊ Pink Dove က နုတ်ထွက်လိုက်ပါပြီ။ ကြွ့ပစ္စည်းလေးတွေ အဆင်ပြေတဲ့အခါ လာယူပါမယ်”

စကားကို ဖြတ်ချပြီး မေ သူ့ဖုန်းကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ သူ့အသွင်က တင်းမာမြဲ။

“စကားပြောတာကလည်း ဟိုဦးသည်ငြိ။ ကံစီမံရာအတိုင်းလေး ဘာလေးနဲ့၊ မေ ကိုယ့်ကို မယုံကြည်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ လိုက်လာသေးလဲ”

သူက ကလေးဆိုးကြီးလို ကျီကျနေလျှင် မေ့ သူ့ပခုံးမှာ
ခေါင်းမှိုပြီး သူ့ကျောကုန်းကြီးကို ဖွဖွသတ်မိသည်။

“မေ့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့ ကိုရယ်၊ မေ့ သူ့ကို
အရှုံးပေးပါတယ်၊ အခုအချိန်ကစပြီး မေ့ဘဝကို သူပိုင်သွားပါပြီ၊
မေ့ တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်ပါတယ် ... ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်အခြေပဲ
ရောက်ရောက် မေ့မိသားစုလေးကိုတော့ အခြေတကျရှိအောင် မေ့
ကူညီပါရစေဦးနော်”

လမ်းရှင်းသောကားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် သူ့ကားလေး
တစ်စီးတစ်စီးပြေးနေရာမှ လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်သွားခဲ့၏။ သူက မေ့ကို
ကမ်းရူးထိုးပင် ဆွဲပွေ့ထားခဲ့သည်။

“အားငယ်စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို
မယုံကြည်တဲ့စကားတွေလည်း မပြောနဲ့၊ အဲဒါ ကိုယ့်ကို ဖော်ကားတာ
ပဲ၊ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေရောက်ရောက်တို့၊ ကံစီမံရာအတိုင်းတို့
ဆိုတာ မေ့ ကိုယ့်ကို မယုံကြည်လို့ပြောတာ၊ ဒီမှာ မေ့ တစ်သက်လုံး
မှတ်ထား၊ ... အသက်ရှူနေသရွေ့ ရှင်နေသရွေ့ မေ့ကို ဘယ်
တော့မှမမေ့ဘူး”

အားနှင့်မာန်နှင့် သူ့ပြောနေလျှင် မေ့မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်း
လေးဝှက်ပြီး ငိုကြွေးရပါတယ်။ အောင်ရှင်း ဘယ်လိုပဲပြောပြော မေ့ရင်
တွေ ပူလောင်နေရတာတော့ မေ့လည်း မတတ်နိုင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက “အလွှာ”၊ “အဆင့်အတန်း” ဆို
တာ ခွဲခြားကွဲပြားနေလို့ပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၂)

မုန့်တိုင်းမလာခင်မှာ လေပြည်လေးတွေ တိုက်ခတ်တတ်တာပါပဲ။

သာယာသောအိပ်မက်ကလေးများဟာ ကမ္ဘာတည်သဇ္ဇိကြာရှည်တည်ရှိနိုင်ပါစေလို့ မေ ဆုတောင်းမိပါသည်။

သူမမှာ မွေးကတည်းက ဝန်တင်မြင်းလေးတစ်ကောင်လို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေနှင့် ဖိစီးလေးလံခဲ့ရသမျှ အခုတော့ လောကကြီးကိုတောင် တဒင်္ဂမေ့လျော့နေမိပြန်သည်။

ပဲခူးသို့မရောက်ခင် ရွာလေးတစ်ရွာမှာ မေတို့ ခိုအောင်းနေကြသည်မှာ သုံးရက်တိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ရွာကလေးကလည်း အိပ်မက်ဆန်သည့် ရွာကလေးပါ။ မေ့စိတ်ထဲမှာ နတ်တို့ဖန်ဆင်းပေးထားသည့် သီချင်းတွေထဲက ရွာကလေးဟု ထင်နေမိသည်မှာ ချစ်သူနှင့်အတူ နေရလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရပ်ကြီးသူသီချင်းထဲကလို ...

'ထုံးဖြူဖြူ တမာတန်း ရွာလမ်းဖွေးဖွေးကကြီးမယ်' ဆိုတာ လိုပါပဲ ... ရွာအလယ်လမ်းမကြီးရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အိမ်တွေ တည်ဆောက်ပုံနှင့် ရွာဦးမှာစေတီရှိတာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတည်ရှိတာကအစ ကျေးလက်ဆန်သည့် ကျေးလက်ကလေးပါပဲ။

ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ပြီး ရွာဦးစေတီမှာ မေနှင့် အောင်ရှင်းတို့ သစ္စာတိုင်တည်ရတာလည်း အမော။

သစ္စာတရားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သည့် လောကရဲ့ အလှတစ်ပါးဟုလည်း မေ ယုံကြည်မိသည်။

နံနက်တိုင်းမှာလည်း ရွာ၏အနောက်ဘက်မှာ စီးဆင်းရစ်ခွေနေသည့် ချောင်းကလေးမှာ မေတို့နှစ်ယောက် ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော်ကြစမြဲ။

ကိန္နရာမောင်နံလို တပျားတွဲတွဲနေခဲ့ကြသည့် မေနှင့် အောင်ရှင်းတို့မှာ အသိအကျွမ်းမရှိသည့် ရွာကလေးကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သုံးရက်ကြာသည်အထိလည်း အနှောင့်အယှက်မရှိ နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အောင်ရှင်းမှာ သူ့ဟန်းဖုန်းကို သုံးရက်တိတိ ပိတ်ထားခဲ့ရာမှ သည်မနက်တော့ စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်၏။

ရွာလူကြီးစီမံပေးသည့် ဝါးအိမ်ကလေးထဲမှာ မေကတော့

နံနက်စာကို စတင်ချက်ပြုတ်နေပြီဖြစ်သည်။ ရွာကလေးပေမယ့် ကုန်စုံဆိုင်များ၊ ဈေးဆိုင်များရှိခြင်းကြောင့် ငွေရှိလျှင် လိုရာရသည့် ရွာဖြစ်သဖြင့် မေတို့နံနက်စာက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ပဲသရေစာမျိုးစုံ၏ ရနံ့က ဝါးအိမ်ကလေးထဲမှာ ပျံ့နှံ့လျက်။

အောင်ရှင်းကတော့ အိပ်ရာထဲမှာ နိမ့်နိမ့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ နံနက် ၇ နာရီကျော်လာတော့ မေ သူ့ကို အိပ်ရာမှနှိုးဖို့ ဝါးထရုံ လေးကန်ထားပြီး ကန့်လန့်ကာတစ်ခုကထားသည့် သူမတို့၏ မညှိကာ မတွဲအိပ်ခန်းလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

တော်တော်အိပ်လုပ်တဲ့ လူကြီးပါပဲ။ မေ့မှာဖြင့် ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီး သနပ်ခါးရေကြလေးလိမ်းပြီး စပယ်တစ်ကုံးတောင် ပန်ဆင် ထားပြီးဖြစ်သည်။

မေ ဝင်သွားတော့ အောင်ရှင်းကို အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက် လျက်သား ဟနိုးပုန်းတစ်လုံးနှင့်တွေ့ရ၏။

“ကို ထတော့လေ၊ မုန့်စားပြီး လမ်းလျှောက်ရအောင် ဈေးလေးဘာလေး သွားရတာပေါ့”

မေ သူ့အနားသို့ကပ်သွားလျှင် သူက မေ့ကို နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတင်ပြီး တိတ်တိတ်နေဖို့ မျက်ရိပ်ပြပါ၏။

“ကို ကံစမ်းမဲဖွင့်မလိုကွ၊ လာ... မေလည်း နားထောင်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေဆီ ဆက်သွယ်ကြည့်မယ်လေ၊ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ

အဖြေထွက်မလဲ ကြည့်ရအောင်”

သူ့အပြောကြောင့် မေပါ ရင်ခုန်စွာဖြင့် သူ့အနားသို့ ကပ် ထိုင်ပြီး အတူနားထောင်ဖို့ ပြင်လိုက်၏။ မကြာမီ သူ အဆက်အ သွယ်ရသွားခဲ့၏။

“ဟယ်လို ဖေဖေ ... သားပါ အောင်ရှင်း”

“သား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အခု သားတို့ ဘယ် မှာလဲ၊ ငါ မင်းအမေကို ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ”

ဖေဖေမေးခွန်းများက ဟရစပ်။ အောင်ရှင်း ပြုံးမိသည်။ ဖေဖေတော့ သားဖောနှင့် ဖွန်နေပြီလား၊ စိတ်ဆိုးနေပြီလားပင်။

“ဖေဖေ ... သား မိန်းမခိုးသွားတာ၊ အခု သားမိန်းမရနေ ပြီ လက်မှတ်လည်း ထိုးပြီးသွားပြီ”

“အဲဒါ ဖေဖေသိပါတယ်၊ အခု မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့”

“ဖေဖေ သဘောတူလိုလား၊ မေမေ့ကိုလည်း ခေါ်ပေးပါဦး ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့လည်း စကားပြောချင်တယ်၊ သားတို့ကို အနှောင့်အ ယှက်ပေးမှာ ဘာညာ မလုပ်ဖို့ ဖေဖေနဲ့မေမေ့ကို သားတောင်း ပန်ချင်ပါတယ်”

အောင်ရှင်းစကားများကို နားထောင်ပြီး မေမှာ အသက်ရှူ ၇ ကျပ်လာခဲ့၏။ တစ်ဖက်မှ ဘယ်လိုအပြောပေးလိုက်မှာလဲ၊ ကိုကနော့

အို ကြည်နူးနူး

မစွန့်စားခဲ့ဘူးလား။ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်နေပြီမှလေ။

“သားက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ၊ ဖေဖေတို့ ခွဲလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အခု မင်းဘယ်မှာလဲဆိုတာသာ ပြောပါ။ ဖေဖေ လာတွေ့ပါမယ်”

သူ့ဖေဖေအသံကိုပါ မေ ယိသံသကြားနေရသည်။ မေရော အောင်ရှင်းပါ သူ့ဖေဖေစကားကို မယုံကြည်ခဲ့ကြ။ ဒါ အချို့သတ်တာလား။ မေ့လို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ချက်ချင်းသဘောတူသလိုမျိုး ပြောတာကိုက သဘာဝမကျ။

အောင်ရှင်း ဖေဖေကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သားအတွက် စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်တာပါ ဖေဖေ၊ မေမေကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ မကြာခင် ဖေဖေနဲ့မေမေဘက်က အဆင်ပြေရင် သားပြန်လာခဲ့ပါမယ်လို့”

“နေဦးသား ... ဒီက သားရဲ့လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဖေဖေသဘောကတော့ သားကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာစေချင်တယ်”

“နေပါဦးဖေဖေ ... သား နှစ်ရက်လောက်တော့ နေဦးမယ်၊ အကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်ပါ ဖေဖေ”

အောင်ရှင်းမှာ ဇွတ်ပင် ဖုန်းကို ဖြတ်လိုက်သည်။ သူ မေ့ကို ကြည့်လျှင် သူ့မျက်ဝန်းများထဲမှာ ပဟောဠိရိပ်တစ်ခု ရှိနေသည်ဟု

ရွှေစကားစာပေ

မေထင်မိ၏။

“ကို အခြေအနေကောင်းရဲ့လားဟင်၊ မေ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲဟင်”

သူက မေ့ကို ကြင်နာစွာ လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး ခပ်ရဲရဲပင် တတိစကားတွေ ပေးနေခဲ့သည်။

“တို့တွေ ရွာလူကြီးရှေ့မှာ လက်ထပ်ပြီးမှကွာ၊ ဘယ်သူမှ ခွဲလို့မရတော့ပါဘူး၊ ပြီး တို့ကလည်း သူငယ်လေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့တာ၊ ဖေဖေတို့ သဘောမတူဘူးဆိုလည်း မေဟာ ကိုယ့်တရားဝင်ဇနီးလေးပါပဲ၊ ကဲ ... တစ်မနက်စာ သွားစားကြစို့၊ ပြီးရင် ဈေးဝယ်ကြရအောင်”

ထိုစကားအတိုင်းပင် မီးဖိုဆီသို့ လိုက်လာခဲ့ရပေမယ့် မေ့ခင်မှာ ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်ရဆဲပါပေ။

ချစ်စရာ ဝါးအိမ်လေးမှာ ဘုရားခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်းက အဆွယ်လေးထပ်ချထားခဲ့သဖြင့် ချစ်စဖွယ်။ ကစားစရာအိမ်ကလေးတစ်လုံးနယ်။

မေ့မှာ အဝတ်အစားအပိုမပါလာပေမယ့် ရွာဈေးထဲမှာပင် ပြစ်သလို နှစ်စုံသုံးစုံလောက် ထပ်ဝယ်ထားရပါ၏။ အောင်ရှင်းမှာလည်း သို့အတူ ဖြစ်သလိုဝတ်ရတာပေါ့။ ပုံပန်းမကျပေမယ့် ပျော်တော့ ပျော်ကြတာပါပဲ။

ရွှေစကားစာပေ

သီချင်းထဲကလိုပေါ့နော်... တူနစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာထက် သာသည့် ဝါးအိမ်ကလေးမှာ နေကြရတာပဲ။

လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များစားပြီးလျှင် သူတို့ ဈေးဝယ်သွားဖို့ ပြင်ကြသည်။ ရွာကလေးက ဈေးမှာ သားငါးလတ်လတ်ဆတ် ဆတ်တွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ရသည်ဆိုပါတ်။ တစ်ခါမှတော့ ဈေးထဲ မဝယ်ရသေး။ အိမ်ဈေးဆိုင်များမှာသာ ဝယ်ဖြစ်နေရသည်။

“မေ... ကိုယ့်ကို ဆွဲခြင်းပေး နောက် အိမ်ကျရင်လည်း မေနှုတ်ကိုယ် အတူဈေးသွားကြမယ်နော်၊ မေမေ့ကို အနားပေးလိုက်ကြ မယ်”

“ကိုက အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ပေါ့၊ မေက တစ် ယောက်တည်း ဈေးဝယ်ပေးပါမယ်၊ ယောက္ခမကြည်အောင် မေ အကုန်လုပ်ပေးပါမယ်... နော်”

မေက ပြုံးပြီးလေးပြောလျှင် အောင်ရှင်းမှာ အသနားပိုရပါ သည်။ အချစ်ဦး မျက်နှာငယ်မလေးပါပဲ။

ငယ်ရွယ်လှပသည့် အောင်ရှင်းတို့စုံတွဲကို တစ်ရွာလုံးက ပိုင်းဝန်းငေးကြည့်နေကြသည်မှာလည်း အလုပ်တစ်ခု၊ မကြာမီ ရွာလယ်မှာရှိသည့် ဈေးလေးသို့ အောင်ရှင်းတို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

“ဒီနေ့ ရွာမှာ ဝက်သားပေါ်တယ်၊ ကလီစာလည်း ရတယ်”
ရွာလူကြီးအမျိုးသမီး ဒေါ်အေးမြက ဈေးဝမှာ သတင်းပေး

ခဲ့သည်။ ရွာဈေးကလေးမှာ တစ်ဈေးလုံးကို လှမ်းပြင်ရသည်အထိသာ ကျယ်ဝန်းသည်ပါပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်... ဒေါ်ဒေါ်ရော ဘာရခဲ့သလဲ”

“ငါလည်း ဝက်သားပဲပေါ့၊ နှင်တို့ဦးလေးက ဝက်သား ကြိုက်တယ်လေ”

ဒေါ်အေးမြကို နှုတ်ဆက်ပြီး မေတို့ ဈေးထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များကို မေ အရင်ဝယ်သည်။

“ဘူးညွန့်ကြီးတွေ သန်လိုက်တာနော်၊ ဟင်းနုနွယ်တွေလည်း ကောင်းလိုက်တာ၊ ပဲပင်ပေါက် ခရမ်းချဉ်သီးအားလုံး လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်တွေချည်းပဲ”

ဈေးပေါ့၊ ပစ္စည်းပေါသည်ဖို့ အားရပါးရ ဝယ်ကြရင်း ဝက် သားရော၊ ပုစွန်ရော၊ ငါးတွေပါ မေတို့ ဝယ်ခဲ့မိကြသည်။ နည်းနည်း စီပေါ့။ နှစ်ယောက်တည်းပဲ... နော်။

“မေ ဘယ်အတန်းထိ ကျောင်းနေဖူးသလဲ”

မီးဖိုထဲမှာ အသားငါးများကို မေ ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ် ခုတ်ထစ်နေလျှင် ဟင်းရွက်ကူဆိတ်နေသည့် အောင်ရှင်းက စတင် အင်တာဗျူးလေသည်။

“ဘာလဲ... ကိုက မေ့ကို စာမတတ်ဘူးထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... မေ့အစ်မက ဆေးကျောင်းသူဆိုတော့

မေတို့အမျိုးက မခေဘူးလို့ တွေးမိလို့ပါ။

“မေလည်း ဘယ်ခေမလဲရှင်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖိတ်စာ မှာ အပြီးမတပ်နိုင်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကို မေ အားနာပါတယ်။”

“ဒီအထိ တွေးမနေပါနဲ့ မေရယ်၊ အဓိကက ကိုယ်တို့တွေ ဘဝကို အတူလက်တွဲ ရင်ဆိုင်နိုင်ကြဖို့ပါပဲ၊ မေ့ရဲ့လက်တွေဟာ မြဲမြံ သန်မာတယ်လို့ ကိုယ်ယူဆတယ် မေ”

“ဒါပေါ့၊ ညကတင် ကိုနဲ့လက်မောင်းလဲ့တာကို ရှုံးသွား တယ် မဟုတ်လား။”

“ဒါတော့ မေ ညစ်လို့ပါ၊ မထင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ ဆတ်ခနဲ လှဲချလိုက်တော့ ကိုယ်ရှုံးသွားတာပေါ့။”

ညကအဖြစ်ကို ပြန်သတိရလျှင် အောင်ရှင်း ကွဲပြီးတိုသွား ရပါတယ်။ ခွေးမလေး ... နပ်ကိုနပ်တယ်။

“ဘဝဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲ ကိုရဲ့၊ မထင်မှတ်တဲ့နေရာက ဆတ်ခနဲ အလဲတိုးတဲ့အခါ မရှုမလှမရှုံးနိုင်ဖို့အတွက် မေတို့တွေ သတိ ရှိရမှာ အမှန်ပဲ”

“ကဲပါ ကျောင်းအစ်မရယ် ... သင်္ကေတတွေ၊ ဒဿနတွေ လုပ်မနေပါနဲ့နော်၊ ဆယ်နာရီကျော်ရင် ချောင်းရေတွေက ပူတယ် ဗျ၊ ရေချိုးအပ် ချက်ကြစို့”

မီးဖိုနှစ်ဖိုမှာ မေမြတ်ယျာက ကျင်လည်စွာ ချက်ပြုတ်လျှင်

အောင်ရှင်းကလည်း ကူညီခဲ့ပါ၏။ သူက တစ်ဦးတည်းသောသား ပေမို့ မေမေ့ကိုလည်း ကူညီတတ်လို့ဖြစ်သည်။

ဆယ်နာရီအထိ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသောအခါ မီးဖိုများကို မီး ဖြိုမ်းသတ်ပြီး မေတို့ ချောင်းထဲသို့ ရေချိုးဆင်းကြသည်။

ကြည်လင်လှပသည့် ချောင်းကလေးသည် သူမတို့အိပ်မက် ထဲက မနေနိုင်စရာ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ်လည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

“ကိုယ်တို့ ထမင်းပွဲလေးကို နရသီဟပတေ့ဘုရင်ရဲ့ပွဲတော် အုပ်နဲ့ မလဲနိုင်ပါဘူး”

ရာဇဝင်ထဲက ဟင်းခွက်တစ်ရာနှင့်ပွဲတော်တည်သည့် ဘုရင် ကြီးကို သတိရစွာဖြင့် အောင်ရှင်းပြောတော့ မေက မျက်စောင်း လဲလဲ့ထိုး၏။

“ဘယ်ဘက်က မလဲတာလဲ ... ဟိုဘက်က မလဲတာလား”

“ကိုယ့်ဘက်က မလဲတာဗျ၊ ကြည့်စမ်း ... ကိုယ်တိုင်ပါဝင် ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ကုန်ချောလေးတွေ၊ ရော့ ... စား မိန်းမ၊ ရန် ကုန်ပြန်ရောက်ရင် မိန်းမအနား အချိန်ပြည့် ခုလိုကပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး အလုပ်တွေက ခပ်များများ မဟုတ်လား”

နှစ်ဦးပေါင်းပြီး တီထွင်ထုတ်လုပ်ထားသည့် ဟင်းခွက်များက စားပွဲလေးပေါ်မှာ ပြည့်ကျပ်လျက်။ အိမ်မှာလိုမဟုတ်ဘဲ စားပွဲပိုင်း နိမ့်နိမ့်လေးမှာ ဖျာသေးသေးလေးတွေ ခင်းထိုင်ပြီး စားနေရတာကိုက အောင်ရှင်းအတွက် အတွေ့အကြုံသစ်ပါပဲ။

ဘာပဲပြောပြော တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် စားကြရသည်မို့ ထမင်းမြိန်ကြတာလည်း အမှန်။

“ကိုရေ စားပစ်နော် ... ချက်ထားတာတွေက များ။ ရေခဲ သေတ္တာတွေ ဘာတွေလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချ ... မပူနဲ့ ဒါ ရေခဲသေတ္တာပဲပေါ့ မိန်းမရဲ့ ဒီအထဲ မှာ သိမ်းလိုက်မယ်”

အောင်ရှင်းက သူ့ဗိုက်ကြီးကို ပုတ်ပြပြီး ရေခဲသေတ္တာလုပ် နေလျှင် မေ့မှာ တခစ်ခစ် ရယ်မောရပြန်၏။ မေ့မှာ အခုရက်များ အတွင်း မိုးမမြင်၊ လေမမြင်။ အလိုလိုပျော်ရွှင်နေမိသည်မို့ ကိုလုပ်ပြ သမျှ ကြည်နူးကျေနပ်ရလေစမြဲ။

ကိုရယ် ... မေ့ကို အမြဲရယ်အောင်ပဲ လုပ်ပါနော်။ ကိစ္စကြောင့် မေ မငိုပါစေနဲ့ကွယ်။

ထမင်းပိုင်းလေးမှာ အပြန်အလှန် ချစ်တုံ့တင်ရင်း မေတို့ အတွက် အရာရာသည် အိပ်မက်ဆန်စွာ လှပနေခဲ့ပြန်လေသည်။

အခန်း (၁၃)

“မေမေ ပြန်ရောက်ပြီ၊ မေမေ့ကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ် မေ”

“ရှင်”

ညနေငါးနာရီ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးလို့ မေ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါး လိမ်းနေဆဲ ... ဟန်းဖုန်းကို လက်တစ်ဖက်မှကိုင်ရင်း အောင်ရှင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာ ညှိုးငယ်ဖျက်ယွင်းနေသလို မေမြတ်ယျာဏ်မျက်နှာမှာလည်း အဖတ်ဆည်လို့မရ။

ကံကြမ္မာတံခါးကြီး ပိတ်တော့မှာလားကွယ်။ အလွှာမတူတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ကြိုးပိုင်းထဲမှာ စတင် အလဲထိုးကြတော့မှာလား။

သူမ ကိုကိုသာ အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်နေမိတော့သည်။ အောင်ရှင်းအတွက် တဒဂ်အတွင်းမှာ အိုစာသွားခဲ့သလို။

သူက ဘာမျှမပြောသေးလျှင် မေ့မှာ လောလောဆယ်

နေရာပင် မရှိတော့။

“ကို လိုက်သွားရမှာလားဟင်”

သူ မေအနားမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးနောက် ဆတ်ခနဲပင် သူဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောခဲ့သည်။

“လိုက်သွားရမှာပေါ့။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပြန်ကြမယ် မေ။ ကိုယ့်ကြောင့် မေမေ တစ်ခုဖြစ်သွားရင် ကိုယ် တစ်သက်လုံး ဖြေလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ထ ... လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာပဲ အရာရာကို တို့နှစ်ယောက် အတူရင်ဆိုင်ကြမယ်”

အောင်ရှင်းစကားများက အားရှိချင်စဖွယ် တက်ကြွသန်မာ နေပါ၏။ သို့သော် မေ ဘယ်လိုအားရှိမှာတဲ့လဲ။ ဂုဏ်ပကာသန အသိုင်းအဝိုင်းမှာ၊ ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူမ ဘယ်လို အသက်ရှူရမှာတဲ့လဲ။

အေးလေ ... ဒါတွေဟာ ခုမှ ပြန်ပြင်လို့လည်း မရတော့ပါဘူး။ ရှေးမရှေးတုန်းက ဘုရင်သားတော်နဲ့ ချစ်ကြိုက်မိတဲ့ ကချေသည် လေးလို နန်းရင်ပြင်မှာ ငိုကြွေးရသလိုမျိုး မေမှာ ကံဇာတာပါလာ ခဲ့ရင်လည်း ...။

အေ အတွေးမျှမဆုံးခင် မေ့မျက်ရည်များက ယခုပင် အိုင်ထွန်းရွှဲနစ်နေခဲ့ပေပြီ။ ကိုကတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဖျတ်လစ်စွာ အကောင်အထည်ဖော်၊ ပစ္စည်းတချို့ကို သိမ်းဆည်းနေခဲ့သည်။

“လုပ် မေ ... ကိုယ်တို့ အခုပဲ ပြန်ကြရအောင်၊ နီးနီးလေး ပါကွာ ... ရန်ကုန်ကို ည ၈ နာရီလောက် ၉ နာရီလောက်ဆို ပြန်ရောက်ပါတယ်၊ မေ ယူချင်တာလေးတွေသိမ်း မပိုပါနဲ့မေရယ် ... မေဘက်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး အမြဲရှိနေပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို လဲမပစ်နိုင်ဘူးလားကွယ်”

မေ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ့စကားအတိုင်း၊ သူ့အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရုံမှတစ်ပါး မေ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

အောင်ရှင်း အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဖေဖေကိုရော၊ မေမေ့ကိုပါ အိမ်မှာမတွေ့ရချေ။ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်သာ အစောင့်အဖြစ် ကျန်နေခဲ့၏။

ဖေဖေနှင့်သူ ထပ်မံဆက်သွယ်ရသည်။

“ဖေဖေ ... သားတို့ အိမ်ရောက်ပြီ သား ဆေးရုံကို လိုက်လာခဲ့မယ်၊ မေမေ သိပ်စိုးရိမ်ရသလား”

“သား သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ မနက်ကျမှပဲ လာတွေ့တော့ သား ပြန်ရောက်နေပြီလို့ ဖေဖေ မေမေ့ကိုပြောလိုက်မယ်၊ ခေါ်ရုံ

ရောက်နေပြီပဲသားရယ်... သက်သာပါတယ်၊ မင်းအမေက သားစော နဲ့ ရှောင်ဖြစ်သွားတာပါ။ အခု သားပြန်ရောက်နေပြီဆိုလို့ ရောဂါ တစ်ဝက် သက်သာသွားပြီ”

အောင်ရှင်မှာ ဖေဖေစကားကြောင့် မျက်ရည်များပင် လည် လှလှ။ မေမေ သူ့အပေါ် သည်းသည်းလှုပ်အောင်ချစ်တာလည်း သူသိပါသည်။ မေမေ့ကို အောင်ရှင်း ယခုပင် ပြေးတွေ့လိုက်ချင်စိတ် က တားမရ ဆီးမရ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သား ခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ် ဖေဖေ၊ သား မေမေ့ကိုစိတ်ပူလို့ ချက်ချင်းပဲ ဖေဖေပြောပြောချင်း ပြန်လာခဲ့တာပါ။ မေမေ့ကို သတင်းပေးထားပါ ဖေဖေ ... သား လာပြီ”

“နေဦး သား ... ဒါဆိုလည်း နှစ်ယောက်လုံးတော့ မလာ ခဲ့နဲ့၊ ဖျတ်ခနဲဆို သားမေမေ ထပ်ပြီးရှောင်ရနေမှာစိုးလို့၊ သားတစ် ယောက်တည်းပဲ ခဏလာတွေ့ပါ။ သားကောင်မလေးကို အိမ်မှာ နားနားနေနေ နေခဲ့ပါစေ”

ဖေဖေညွှန်ကြားချက်ကြောင့် အောင်ရှင်းရင်ထဲ ပူလောင် သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှ ဖေဖေအစီအစဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်ရမှာပင်။

အောင်ရှင်မှာ အိမ်ထဲသို့ပင် မဝင်ရသေး။ တစ်ဦးတည်းသော သားပီပီ မေမေ့ကို သူ အချစ်ပြင်းသည်။ သူ့ဘဝ သူ့ကမ္ဘာမှာ ...

မေမေဟာလည်း ဘုရင်မကြီးပါပဲ။

အိမ်ဖော်မလေးလက်သို့ မေ့ကို သူအပ်လိုက်သည်။

“အပြုံး ... နင့်မမလေးကို ငါ့အခန်းထဲ ခေါ်သွား။ မေ ... နားလိုက်ဦးနော်၊ ကိုယ် မေမေ့ဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

မေ့ထံမှ တုံ့ပြန်သံပင် သူ မစောင့်ဖြစ်။ ချက်ချင်းပင် ကား လေးပြန်လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပေပြီ။ မေ့မှာ အပြုံးခေါ်ဆောင်ရာသို့သာ လိုက်ပါသွားရပေတော့သည်။

ည ဆယ့်နှစ်နာရီ ...

ခမ်းနားလှသည့် အောင်ရှင်း၏အိပ်ရာထဲမှာ မေ ဒုတိယ အကြိမ် ရောက်ရှိလာရပြန်၏။ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်းပင် မေ သူ့ကို စောင့်နေမိခဲ့သည်။

သူ့ခုတင်ဘေးကစားပွဲပေါ်မှာ မေ့ရဲ့ ပန်းလှေကလေးနှင့်ပုံ များ တန်းစီလျက်။ သူ့ဟာ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသူမို့ သူ့အခန်းထဲမှာ မစည်းမျှား ရှုပ်ပွခြင်းမရှိ။ အိမ်ဖော်မလေးတွေ ရှင်းပေးထားလို့လည်း ခြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

သူ့မေမေ နေရာနေသာရဲ့လား။ တစ်ခုခုဆိုလျှင်ဖြင့် မေ့လှည့်

၁၄၆ ကြယ်စင်ယုဆ

တရားခံဖြစ်တော့မည်။ မမြင်ရသေးသည့် ယောက္ခမကို မေတ္တာရှိရင်း
မေ့စိတ်တွေ ညှိုးချိုးနေရသည်မှာ အတိုင်းအဆမရှိ။

ချစ်ခြင်းဆိုတာ ငရဲတမျှ ပူလောင်ခြင်းတဲ့လားကွယ်။ ကိုကို
ချစ်မိကတည်းက မှောတဟာ တပြည်ပြည် ပူလောင်ကျွမ်းမြည်ခဲ့ရ
သည်။ ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲဟု တစ်ရံမလပ် ပူပင်သော
က ရောက်နေရပါသည်။

သူ့မေမေဟာ သူ့သားကို မေ့လိုကောင်မလေးမျိုးနှင့် ခို
ပြေးသွားသည်ဆိုသည့်အတွက် ဆေးရုံပင် တက်လိုက်ရသည့် အခြေ
အနေ။

အဖြစ်အပျက်ကတော့ တော်တော်ကိုဆိုးရွားနေ၏။ သူ
အဖေကရော ပိုတောင်ဆိုးဦးမည်လား။ မေ ကိုမိဘများကို အပြစ်
တင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်နေမိပါသည်။

ငါဟာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်မသိဘဲ သူတစ်
ပါးရဲ့ မိသားစုထဲမှာ ဝင်နေသလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ငါ သေသင့်ပါတယ်။

လူဆိုတာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲ။ ဖြစ်ရာဘဝကို ဖြစ်
အောင် ရင်ဆိုင်လိုက်မယ်။ သူ့ကိုချစ်မိတဲ့အတွက် နောင်တတွေ
တစ်လေ့ကြီးနှင့် ငရဲတမျှ ပူလောင်နှင်းညှိုးရမယ်ဆိုလည်း ရင်စည်းနှင်
ခံလိုက်ပါတော့မည်။

 ရွှေစကားစာပေ

ဤသို့ စိတ်ကိုခုံးခုံးချလိုက်တော့မှ လူက အနည်းငယ် နေ
သာထိုင်သာ ရှိသွားခဲ့သည်။ သည်စဉ် အိမ်ထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်
လာသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ကို ပြန်လာပြီပေါ့။

သို့သော် မေ အောင်ရှင်းကို ဆင်းမကြိုရဲပါ။ သူနဲ့အတူ
ဘယ်သူတွေပါလာဦးမလဲ။

နေမိနေရာ သူ့အခန်းလေးထဲမှာသာ မြေကြွက်တစ်ကောင်
လို မေ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ စောင့်နေမိပါသည်။

“မေ . . . မအိပ်သေးဘူးလား၊ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်
ဆို မေမေ ဆေးရုံက ဆင်းရမှာပါ။ မေမေမေ့ မန္တလေးက ပြန်လာလို့
ခရီးပန်းတာရယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းကြားလိုက်ရလို့ စိတ်လှုပ်ရှားသွား
တာရယ်ကြောင့်ပါ။ ကိုယ်တော့ မေမေ့အတွက် စိတ်ပူရ၊ သောက
ရောက်ရတာတွေရော၊ စိတ်လှုပ်ရှားရတာတွေရော ရောပြီး ချွေးတွေ
အရမ်းထွက်နေတယ်။ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

အောင်ရှင်းမှာ အခန်းထဲသို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အဝတ်
တန်းချွတ်ပြီး ရေခဲရေသို့ ဝင်ဖို့ပြင်သည်။ မေမေ့ကို မြင်ခဲ့၊ စိတ်ချခဲ့ရ
ပြီမို့လည်း သူ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

 ရွှေစကားစာပေ

“ညကြီးမင်းကြီး အအေးမိနေဦးမယ် ကိုရယ်၊ ဆောင်းတွင်းကြီး... ချမ်းကုချမ်းနဲ့”

မေ့မှာဖြင့် အနွေးထည်၊ ဆွယ်တာအဝါလေးနှင့်တောင်ချမ်းနေရတုန်း။

“ရပါတယ်ကွာ... ကိုယ် ဒီလိုပဲ ချိုးနေကျပါ”

ပြောမရသဖြင့် ကြည့်နေရသော်လည်း သူထွက်လာလျှင် ဝတ်ဖို့ အဝတ်တစ်စုံ ရွေးချယ်ထုတ်ထားပြီး မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီး တစ်ခုနှင့် ရေသုတ်ပေးဖို့ သူ့ကို မေ စောင့်ကြိုနေလိုက်သည်။

မကြာမီ ရေစက်လက်ဖြင့် သူထွက်လာခဲ့၏။

“ဟင်... ကိုက ခေါင်းပါလျှော်လိုက်တာကိုး၊ ခက်တာပဲ ကိုရယ်... လာ လာ”

“အသစ်စက်စက် မိန်းမလေးအနားမှာ မွေးယုံသန့်ရှင်းနေ ချင်တာကိုးကွ... အဟဲ”

သူက မေ့အနားမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ငုတ်တုတ်ထိုင်ပေးလျှင် မေ့မှာ ပျာယာခတ်မျှ ပြုစုပေးနေမိပါသည်။ ရေကိုအမြန်ဆုံး သုတ်ပေးပြီး သူ့ကို အဝတ်လဲပေး။ အနွေးထည် ဝတ်ပေးရသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းကို မျက်နှာသုတ်စောင်ဖြင့် သုတ်၊ ဒရိုင်ယာနှင့်မှုတ်ပေးခြင်းများကို လျင်မြန်စွာ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

သည့်ကြားထဲမှာပင် အောင်ရှင်း တဆတ်ဆတ် နှာချေနေခဲ့

ပြီ။ အအေးမိသွားပြီပေါ့။

“ကဲ ကြည့်... ကိုရယ် မေ့စကား နားမထောင်ဘူး၊ ဒီတစ်ညလုံးကို အရမ်း စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းခဲ့ရတာ၊ ရေချိုးဖူးတာနဲ့ ရောပြီးဖျားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ မေက ကိုတစ်ယောက်ကိုပဲ အားကိုးနေရတာ၊ ကိုတစ်မျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာထင်ပြီး လိုက်လာရတာ”

“မပူပါနဲ့ မိန်းမရယ်... ကိုယ်ဖျားလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူမှတစ်ပါး အခြားမရှိသော ဒီအိမ်မှာ ကိုသာ ဖျားနေလျှင် သူမ နေစရာရှိတော့မည် မဟုတ်။ သူကတော့ ရယ်ရယ်မောမော ပါပင်။

“ရပါတယ်ကွာ... ဆေးသောက်အိပ်လိုက်မယ်၊ မပူပါနဲ့ မိန်းမရယ်... ကိုယ့်အဖျားက မိန်းမရဲ့အပြုအစုခံချင်လို့ ရမယ်ရှာတဲ့ အဖျားပါ၊ မေက ကိုယ့်ကိုပြုစုပေါ့”

သူက မေ့ပါးကို ဖျစ်ပြီးနောက်နေသေးသည်။ ကိုကို ဆေးတိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်ပေးပြီးနောက် မေ့ပါ သူ့အနားမှာ စိုးရိမ်ကြင်နာစွာ ဝင်ရောက်လဲလျောင်းခဲ့သည်။

ကိုက သူမကို တင်းတင်းဆွဲပွေ့ပြီး အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်လာခဲ့လျှင် မေ စိုးရိမ်ရ၏။

“ကို နေမကောင်းဘူးလေ၊ အိပ်လိုက်တော့နော်... ကိုက လိမ္မာတယ်”

၁၅၀ ကြယ်စင်များ

“မလိမ္မာပါဘူး။ ကိုယ် ဖျားမှမဖျားသေးတာကွာ... အလတ်ကြီး၊ အလန်းကြီး ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ့်ဆေးက ဟောဒီမှာလေ”
မေ့ကို ပွေ့ဖက်ရင်း သူ့အချစ်ဒီဂရီတွေ တစ်ဆင့်ချင်း မြင့်တင်နေလျှင် မေ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၁၄)

မနက်ကျတော့ အောင်ရှင်း ခေါင်းတွေ အံ့နေခဲ့ပေပြီ။ မေမေ ဆေးရုံကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ တစ်အိမ်တည်းနေသည့် ဖေဖေဆီ အရင်ဆက်ဖို့ စိတ်ကူးရလိုက်သည်။ ဖေဖေလည်း နီးနေလောက်ရောပေါ့။ တစ်ယောက်ကို ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးစီရှိသည်မို့ သူတို့ သားအမိ သားအဖများသည် ဆက်သွယ်လို့ လွယ်ကူပေသည်။

မေ ဘယ်မှာရှိမလဲ။ သူ ရှာဖွေကြည့်လျှင် သနပ်ခါး မိတ်ကပ် ကင်းစင်သည့်ကြားမှ ဝင်းဝင်းယ ယနေ့ရက်အားသည့် မေ့ကို လျှော်ပြီးသားအဝတ်တချို့နှင့်အတူ ရေချိုးခန်းအဝမှာ တွေ့ရ၏။

“ထားလိုက် မေ... ကောင်မလေးတွေ လျှော်လိမ့်မယ်၊ မေလည်း ပင်ပန်းထားတာ”

“ရပါတယ် ကို၊ မေ လျှော်ချင်လို့ပါ။ ကိုအဝတ်တွေ မေ့လျှော်ပါရစေနော်”

မေ့အပြောလေးကို သာယာကြည်နူးရင်း အောင်ရှင်း ဖေဖေ နှင့်စကားပြောလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ဖေဖေ ... မေမေ့ဆီ ဘယ်အချိန်သွားမလဲ၊ သား ဖေဖေကားခွဲလိုက်မယ်၊ သား ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေလို့ ကားမောင်းနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ညက ရေချိုးလိုက်မိလို့”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒေါက်တာကျော်ထွန်းဆီ ဖေဖေ ဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်မယ်၊ သား အောက်မဆင်းနဲ့၊ မေမေ့ဆီ ပြီးမှ သွားမယ်၊ သားနေမကောင်းရင် ကျန်ခဲ့ပါ၊ မေမေ့ကို ဖေဖေပဲ အကျိုးအကြောင်းပြောလိုက်မယ်၊ သားဆီ ဖေဖေလာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ... ဒါပေမဲ့ မေမေ့ဆီတော့ သား လိုက်ကြည့်ဦးမယ်၊ အခုတော့ ဖေဖေပဲ ဒေါက်တာကိုခေါ်ပေးပါ”

ဟန်းဖုန်းကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ အောင်ရှင်း မသက်မသာ ပြန်လည်လဲလျောင်းခဲ့သည်။ ဝရန်တာမှာ အဝတ်သွားလုန်းပြီးသည့်မေ့မှာ သူ့အနားသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့နားထင်နှစ်ဖက်ကို ဖွဖွနှိပ်ပေးနေခဲ့၏။

“ကို အအေးပတ်သွားတာပါ၊ လှချင်တာကိုး၊ ကဲ ... ဘယ်နယ်ရှိစ၊ နေမကောင်းတဲ့အရသာက ကောင်းရဲ့လား”

မေ ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ဆူမြည်နေလျှင် အောင်ရှင်းမှာ မသက်မသာကြားမှ ပြုံးမိသည်။ မိန်းမယူရတဲ့အရသာဆိုတာ

ဒါပဲဖြစ်မည်။ ပြုစုစရာရှိတော့ ပြုစု၊ ဆုစရာရှိတော့လည်း ဆု။

“ရပါတယ်ကွာ၊ ပြုစုမယ့်မေ ရှိသားပဲ၊ ကဲ ... ငြိမ်ငြိမ် နေကွာ၊ နားညည်းတယ်၊ ဖေဖေလည်း လာမှာ၊ တော်ကြာ ဖေဖေက ကိုကို မယက ထင်နေဦးမယ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေက အောက်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးတွင်ပင် နေသည်။ မကြာမီ အခန်းထဲသို့ ဖေဖေဝင်လာခဲ့လျှင် မေ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးသည် အသက်ရှူစရာ မရှိအောင်ပင် မွန်းကျပ်သွားခဲ့သည်။

“ကြွေ”

“ဦးဘရှင်း”

အာမေဩတ်သံ တီးတိုးများကြားမှာ ပျက်ယွင်းဖွဲ့အသွား သူညီ မျက်နှာများကိုကြည့်ပြီး အောင်ရှင်း ခေါင်းတွေပိုကိုက်သွားခဲ့၏။

ကြွေက ဖက်ရှင်အကမယ် ညွှတ်ကြို။

ဖေဖေက ငွေရှာကောင်းသလို အလုပ်ကောင်းသလို အပျော်အပါးကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ စွဲမက်တတ်သူ။

ဘုရားရေ ... သူတော်အချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့။

အတွေးစကို ဇွတ်ပင် ဖြတ်တောက်ရင်း အောင်ရှင်း မျက်စိမှ မိုတ်မစ်လိုက်ပေမယ့် သူ့မျက်စိထဲမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ငေးကြည့်ဆွံ့အသွားကြသည် ဖေဖေနှင့်မေ့မျက်နှာများက ပျောက်ကွယ်သွားတော့။

မေဟာ ဖြူစင်ခဲ့ပါရဲ့လား။ တစ်ခါက ဖြူစင်ဖွေးလွှသည် စံပယ်ပွင့်လေးပေမယ့် မေဟာ ယခု နွဲ့လူးသည့် ပန်းတစ်ပွင့်လား။

ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ်ဆိုတာထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ခံစားနေရတာ မေသည် သူ့ချစ်ဇနီးမို့ ဖြစ်သည်။

ဖေဖေနှင့် မလွတ်မကင်းဖြစ်ပြီးမှ သားက ဆက်လက်ယူထားမိသည်ဆိုလျှင် ...

“အား ... သွားကြ သွားကြ”

ရင်ထဲမှာ ကမ္ဘာပျက်အောင်အော်ဟစ်ရင်း အောင်ရှင်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာခဲ့သည်။ ယခုနေ ဖေဖေရော့ မေပါ သူ့အခန်းထဲမှ သူ့အနားမှ ထွက်ခွာသွားကြမည်ဆိုလျှင် သူ တဒဂ်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချမ်းသာပေမည်။ သို့သော် သူ မပြောရက်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားကြဗျား ထွက်သွားကြ”

အသံမထွက်သည့်စကားလုံးများပေမို့ မည်သူမျှ နားလည်မည် မဟုတ်ကြပေ။ မျက်စိမှိုက်ပြီး ချွေးပြန်နေသည့် အောင်ရှင်းကိုသာ ငေးကြည့်ပြီး ဦးဘရှင်းက အခန်းထဲမှ ညင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

မေ့မှာ အောင်ရှင်းကိုကြည့်ပြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိ၏။ မေသည် ဟန်ဆောင်တတ်သူမဟုတ်။ ကိုယ် အထိုက်အလျောက် ပတ်သက်မှုသည်။ အင်းလေ ... တော်တော်ရင်းနှီးပတ်သက်မိသည့် ဦးဘရှင်းကို တွေ့လျှင် သူမမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်ယွင်းသွားမိ၏။ ဒါကို ကိုမြင်သွားပြီး ခံစားသွားရပြီထင်ပါသည်။

မေ့မှာ စကားမဆိုနိုင်။ ကိုယ်က ရိုးသားလွန်းသူမို့ မသားတို့နှင့် အထာမကျ။ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေလည်း မစွပ်တတ်။ ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်လေးမျှ သူမ လှည့်ပတ်မပြောတတ်ပါ။

ကမ္ဘာကြီးရယ် ကျဉ်းလိုက်တာနော်။

ကိုကတော့ ဖအေနှင့်ရော သားနှင့်ပါ မလွတ်ကင်းသူရယ်လို့ စိတ်ထိခိုက်၊ စိတ်ပျက်သွားခဲ့ပြီတဲ့လား။ မပြေးသော် ကန်ရာရှိ ... သူမတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုဟာ အပေါ်ယံလေးပါလို့ မေ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေရှင်းရမှာတဲ့လဲ။ ဒီစကားများကို မေ ပါးစပ် ထွက်မရဲပါ။ အိုးမလုံအံ့ပွင့်တယ်လို့ ကိုက ဝီပြီးအထင်လွဲတော့မှာပေါ့။

သူ့အခန်းထောင့်လေးမှာ အသက်မရှိသည့်ကျောက်ဆစ်ရှပ်နယ် နေမိနေရာ၊ ရပ်မိရပ်ရာရပ်ရင်း မေ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာလည်း အဆမတန်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခ၊ သုခဆိုတာ အဲဒီလူရဲ့ စိတ်ကြောင့်ပါပဲတဲ့။ တရားသီပေမယ့် ဘုရားရဟန္တာများလို မိမိစိတ်ကို အစိုးမရနိုင်တော့လည်း မေ့မှာ မျက်

ရည်များသာ သိမ်းမရ၊ သုတ်မရနိုင် ကျနေခဲ့ရသည်။

ကိုက အိပ်ရာပေါ်မှာရှိပြီး မေက အခန်းထောင့်လေးမှာ ရပ်လျက်။ ဒီအနေအထားဖြင့်ပင် သူမတို့အခန်းလေးမှာ သူ့သား တစ်ပြင်နယ် တိတ်ဆိတ်ပေါက်ကွဲလျက်။ ဟုတ်တယ် ...။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ရင်ထဲမှာ မီးတောင်တစ်ခုနယ် ပူလောင်စီးလည်နေခဲ့ပြီ။

သည်အခြေအနေမှကယ်တင်ဖို့ရာ မကြာခင်မှာ ဒေါက်တာ ကျော်ထွန်း ရောက်လာခဲ့ပေသည်။ ဦးဘရှင်းတော့ လိုက်မလာခဲ့ပါပေ။ အပြီးက ဆေးအိတ်ကိုဆွဲပြီး မေတို့အခန်းထဲထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“အစ်ကိုလေး ... အန်ကယ်မှာသွားပါတယ်။ ဒီနေ့ အစ်ကိုလေး နားနားနေနေ နေပါတဲ့၊ အန်တီဆီရော၊ အလုပ်တွေကိုရော သူပဲ တာဝန်ယူတယ်တဲ့”

အောင်ရှင်း ခေါင်းကိုသာညှိတ်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာမေ တောတွေလည်း သူ ဘာမှမပြောနိုင်ခဲ့ပေ။ မေသာ ဒိုင်ခံဖြေကြားနေခဲ့သည်။

“ကိုအောင်ရှင်း ... ဒီတစ်ခါဖျားတာ တော်တော်ဆိုးတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပြုစုမယ့်သူရှိလို့ အားရပါးရ ဖျားပစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်”

ဒေါက်တာစကားများကိုလည်း အောင်ရှင်း နားမလည်နိုင်။

သူ့ကိုလှောင်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ဒေါက်တာကတော့ အသက်လေးဆယ်ခန့် လူပျိုကြီးပီပီ မေ့ရဲနူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှုနှင့် မိန်းမဆန်သည့်အလှတို့အပေါ် အမှတ်ပေးနေပုံရ၏။

“ဆေးကို လေးနာစီခြားတစ်ကြိမ် တိုက်ရမယ်၊ ထမင်းမကျွေးပါနဲ့၊ စွတ်ပြုတ်တစ်ခုခု၊ အချိုရည်တွေ၊ ဘာတွေ တိုက်နိုင်တယ်၊ မနက်ဖြန်မှ တစ်ခါလာကြည့်မယ်”

ဒေါက်တာက မေ့ကို သောက်ရမယ့်ဆေးတွေ ပေးအပ်၊ ဆွန်ကြားခဲ့ပြီး မြန်သွားခဲ့လေသည်။ ဆေးရှိန်ကြောင့်လား၊ အဖျားရှိန်ကြောင့်လား၊ မကြာမီ အောင်ရှင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၁၅)

အစကတည်းက ကမ္ဘာကြီးနှင့်သူ့ကို လဲလှယ်မဲတင်းခဲ့ရသော မေ့မှာ ယခုတော့ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိရတော့ပေပြီ။ ယောက်ျားအိမ်မှာ မေ့အတွက် နေရာမရှိသလို၊ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာလည်း သူမအတွက် နေရာမရှိတော့သလို ခံစားခဲ့ရသည်။

သူဖျားကတည်းက သူ့တောင်းဆိုမှုအရ အခန်းခွဲနေဖူးရသော မေ့မှာ ယခုတိုင်လည်း သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မခံရတော့ပေ။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ သူ့အခန်းတံခါးကို ချက်ချိတ်ထားတတ်သည်ပေမို့ သူ့ဝေယျာဝစ္စများကိုလည်း မေ လုပ်ပေးခွင့်မရခဲ့။

ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သလို ပြောင်းလဲသွားသည့် သူ့အရာများကို တိတ်တခိုးငေးကြည့်ရင်း မေ့မှာ အမြဲမျက်ရည်ဝေနေခဲ့ရသည်။ မျက်ရည်များနှင့် လောင်စပ်မှုကျွမ်းခဲ့ရသည့် မျက်ဝန်းတွေပဲ အရောင်မျောကုန်ကြပြီလား။

မိုးလင်းမိုးချုပ် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်ကြသည့် သူတို့သားအိမ်သားအဖသုံးယောက်ကြားမှာ မေ ဘယ်လိုနေရမည်မသိ။ သူ့မိသားစုနှင့်ဆိုလျှင်လည်း ခပ်ငေးငေး ခပ်တည်တည်၊ မေနှင့်လည်း ခပ်ငေးငေး ခပ်တည်တည်ပို့ သည်တစ်ချက်တော့ မေ ငြိသာပါသေးသည်။

ကိုဟာ မေ့ကြောင့် ပျော်ရွှင်တတ်တဲ့ဘဝလေး ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ပြီလားကွယ်။

ခိုးပြေးခဲ့စဉ်က ရွာကလေးမှာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာတွေဟာ ယခုတော့ အိပ်မက်သဖွယ်။

ထိုအိပ်မက်မှာ မေကပဲ ဆက်လက်မက်နေခဲ့ပြီး ကိုက အိပ်မက်မှ နိုးထသွားခဲ့ပြီထင်ပါသည်။ မေ့မှာ အိမ်ဖော်မလေးများ ဖြစ်ကြသည့် အပြုံးနှင့် ထွေးမွန်ကိုသာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အဖော်ပြုလျက် နေနေရခဲ့သည်။

မေဟာ အိမ်သားတွေရဲ့ မေလျော့ခံနေရတဲ့ ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးသဖွယ်။

ဘာလိုလိုနှင့် မေ သူနှင့်လိုက်လာခဲ့မိတာ နှစ်ပတ်ပင် ပြည့်တော့မည်။ ယခုထိ လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ဖို့လား၊ လင်မယားအရာပင် မရှိတော့ပေပြီ။ မေ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ အဖေနှင့်မမအတွက်လည်း မေ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်။ တစ်လငါ့ခါ ငွေပို့ရပြီတာဝန်အရ နက်ဖြန်သဘက်ဆို မေ မမကို ငွေပို့ရတော့မည်။

ယခုအခြေအနေအရဖြင့် မေ သူ့ဆီ ငွေမတောင်းချင်။ မေ မှာလည်း ငွေမရှိ။ အဖိုးတန်ဆာဆိုလို့ တစ်ခါက ဦးဘရှင်းဆီမှ ရခဲ့ဖူးသည့် လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းသာ ရှိသည်။ ဒီလက်စွပ်ကို ရောင်းလျှင် ဘယ်လောက်ရနိုင်မလဲ။ တစ်မတ်သားလောက် ရှိတာရယ်၊ ပုံဆန်းတာရယ်ကြောင့် တစ်သိန်းလောက်များ ရလေမလား။

နောက်ဆုံး ဒီလက်စွပ်ကိုပဲ ရောင်းပြီးပေးဖို့ မေ စိတ်ကူးရတော့သည်။

“အစ်ကိုလေး... မမလေးက အပြုံးကို ဒီလက်စွပ်လေး ရောင်းခိုင်းပါတယ်၊ အပြုံးရောင်းရင် ဆိုင်တွေက သင်္ကာမကင်းဖြစ်မှာမို့လို့ ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကိုလေး ရောင်းပေးပါလားဟင် မမလေးမသိအောင် ရောင်းပေးပါနော်”

နံနက်တစ်ခုမှာ အောင်ရှင်း အဝတ်လဲနေခိုက် သူ့အခန်းထဲသို့ အပြုံး ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူက မကြိုက်ပုံပြတာရယ်၊ အခန်းတံခါးကို အမြဲ သော့နှင်ပိတ်ထားခဲ့တာရယ်ကြောင့် ယခုအခါ မေ သူ့အနားဆီ၊ သူ့အခန်းဆီ ရောက်မလာခဲ့တော့ပါ။

အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်တဲ့၊ တည်မီသည့်ကိစ္စအပေါ် ယယ်ဖျက်ဖို့အထိ မတွေ့ပေမယ့် မှေ့ကို သူ သံသယရှိတာ အမှန်၊ မေဟာ ဖေဖေနှင့် ငြိတွေးခဲ့ဖူးသလား။ ဖေဖေကိုလည်း မမေးရဲ၊

“ဘာလုပ်ရအောင် ရောင်းမှာလဲ၊ အိမ်မှာ သူ ဘာလိုလို့

ထဲ။ အဆင်သင့်စား၊ အဆင်သင့်ဝတ်နေရတဲ့ဥစ္စာ”

“သူ့မမကို ပို့ဖို့တဲ့၊ သူ့မမက မကွေးမှာ ဆေးကျောင်းတက်နေတယ်တဲ့၊ ဒီလက်စွပ်ရောင်းခိုင်းတဲ့ကိစ္စက သူ အပြုံးကို တိတ်တိတ်အကူအညီတောင်းထားတာ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ သူ့သိရင် မကောင်းဘူးနော်”

အောင်ရှင်း ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လက်စွပ်ကို ယူထားလိုက်မှ အပြုံးထွက်သွား၏။ အောင်ရှင်း ထိုလက်စွပ်ကို သေချာစွာ ယူငင်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒါ ဖေဖေလက်စွပ်မဟုတ်လား။ ဖေဖေ ဟိုတစ်ခေါက် စင်တာပူကအပြန်မှာ ဝယ်လာခဲ့တဲ့ လက်စွပ်ကလေး။ ပုံကလေး ဆန်းလို့ သတိပြုမိခဲ့သည်။ ဖေဖေထံမှ တောင်းဖို့စိတ်ကူး ရှိပေမယ့် သားအဖချင်း တောင်းရမှာရှက်လို့ ကြည့်နေ၊ နှစ်သက်မိနေသည့် နတ်မှတ်ရရ လက်စွပ်၊ ရှားရှားပါးပါး လက်စွပ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် ဖေဖေရှိရာ ဆောက်ထပ်သို့ အောင်ရှင်းပြေးဆင်းခဲ့လေသည်။

“ဖေဖေ... ဒါ ဖေဖေလက်စွပ် မဟုတ်လား၊ သား ဖေဖေ ခိုက် တွေ့တယ်”

တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ အောင်ရှင်းသည် မိဘများနှင့် နီးစပ်စွာနေလေ့ရှိသူပင်။

ဦးဘရှင်းမှာလည်း သူ့အခန်းထဲသို့ ကမူးရှူးထိုး ဝင်လာသည့်သားအား စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငေးမောကြည့်ရှုလျက် တော်သေးသည်က သားတို့မေမေဟာ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် နံနက်စောစော အိမ်မှထွက်ခွာသွားနှင့်လို့ပါ။

ဦးဘရှင်းမှာ သားကို လက်ကမ်းကြိုဆိုဖို့ မေ့လျော့ ယခုထိလည်း စကားပြန်မပြောခဲ့နိုင်။ သူက မှန်ရှေ့မှာ ကုမ္ပဏီသို့ ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေချိန်လည်းဖြစ်သည်။

“ပြောစမ်းပါ။ ဖေဖေရဲ့သား အသည်းတွေကွဲကုန်ပြီနော် မေနဲ့ ဖေဖေ”

အောင်ရှင်းပါးစပ်ကို ဦးဘရှင်း ညင်သာစွာ ပိတ်လိုက်သားဖြစ်သူကို ကြင်နာစွာပင် ပခုံးကို အသာဖက်ထားမိခဲ့သည်။ တစ်ခုခုတော့ သူပြောရပေမည်။ အခြေအနေတွေ ထူးခြားကုန်လား။

“ပြီးပြီသားကိစ္စအတွက် သား ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲကွာ ဖေဖေကို သား သတ်ချင်လား”

ဖေဖေစကားကြောင့် အောင်ရှင်း ငိုချလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ပရမ်းပတာ။

“ဘာလို့သတ်ရမှာလဲ ဖေဖေ ဖေဖေဟာ သားရဲ့ကျေးဇူး ဖခင်ကြီးပါ။ ဖေဖေ ဝန်ခံတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ သား သူ့ကို ကွာ

မယ် ဖေဖေ သူ့ကိုမြင်နေရရင် သား ရင်နာလွန်းလို့ပါ။ တကယ်ဆို ဖေဖေကို မြင်လိုက်ရကတည်းက သူ့ဇာတ်လမ်း သူ့ဖြတ်ရမှာ၊ သူ့ ပြဿနာသူရှင်းရမှာ”

“ဒါပေါ့သားရယ်၊ သူက ဆင်းရဲတော့ ငွေလေးဘာလေး မျှော်လင့်လို့ ကပ်နေတာဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ သား စိတ်မပါတော့ဘူး ဆိုရင် သူကျေနပ်အောင် ဖေဖေ ညှိပေးလိုက်ပါမယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက် သား စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်နဲ့တော့”

ဦးဘရှင်း မျက်စိမှိတ်ပြီးပြောပစ်လိုက်သည်။ ကြွေလို မိန်းမ ပေါ့လေးနှင့် ပေါင်းသင်းနေသည့်သားအတွက် သူတို့လင်မယားမှာ လည်း တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့။ ယခုတော့ သားကိုယ်တိုင်ပင် ကြွေအပေါ် စိတ်ကုန်ခန်းခဲ့လေပြီ။ သူက နည်းနည်းတော့ ဗီလိန်ဆန် လိုက်ရတာပေါ့။ ချော်လဲရောထိုင်။

ဒါလည်း တရားတာပါပဲ။ ကိုယ့်သားသမီး အမြင့်သို့ ရောက်မည်ဆိုလျှင် အဝီစိသို့ ချိုးကပ်ချင်ကပ်ပါစေ။ အတ္တကြီးသည့် မိဘ အမျိုးအစားထဲမှာ ဦးဘရှင်းလည်း ပါချင်သည်။

“ကောင်းပြီ ဖေဖေ ... ဒါဆို”

“သား အခုပဲ ခရီးထွက်လိုက်လေ၊ နှစ်ရက်လောက်ကြာရင် ပြန်လာခဲ့ပေါ့”

ဖေဖေအသွင်ကို တွေ့ဝေစွာ ငေးကြည့်ရင်း အောင်ရှင်း

၁၆၄ ကြယ်စင်ပျာစ

ရင်ထဲ နင့်ခနဲတော့နေမိသည်။ သူ မေ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်
လား။ မေ့အပေါ် ရက်စက်ရာများကျနေမလား။

သို့သော် ဖေဖေနှင့်ညားပြီးသားဟူသည့် အသိကလည်း
သူ့နှလုံးသားကို ဘေးနှင့်တစ်ရံရံ ဖွန်းခဲနေရပြန်။

“သူ အဆင်ပြေအောင်တော့လုပ်ပေးလိုက်ပါ ဖေဖေ သူ့ကို
စုတ်ပြတ်သတ်မသွားစေချင်တာ သားရဲ့စေတနာပါ”

“စိတ်ချ သား ... ဒါပေမဲ့ တချို့မိန်းကလေးများဟာ
ဝါသနာမပါကြောင့် ပျက်စီးကြတာမျိုးနော်”

သူ ဖေဖေအခန်းမှ လေးကန်စွာထွက်ခဲ့သည်။ မေ ဘယ်မှာ
ရှိမလဲ၊ မသိစိတ်ဖြင့် ဝေ့ဝှာမိတော့ ခြံထောင့် ခရေပင်လေးမှ ယူယ
ကောက်ယူမည့်သူမရှိသည့် ခရေပွင့်ကြွေလေးများကို သူမက တယု
တယ ကောက်ယူနေလေသည်။

အခန်း (၁၆)

ရှေးရှေးတုန်းက ဇာတ်လမ်းများလိုပဲပေါ့ ...။

ရဲတိုက်ကြီးတမျှ ခမ်းနားဆန်းပြားသည့် အဆောက်အအုံရဲ့
ညှို့ခန်းဆိုတာ အစိမ်းရောင်များအလယ်မှာ မေ့အသွင်က အဆုံးစွန်ထိ
ညှိုးငယ်နွမ်းဖျော့လျက်။

ဘုရင့်သားတော်နှင့် ချစ်ကြိုက်သွယ်မိသည့် ကချေသည်မ
လေးများ နန်းရင်ပြင်မှာ မျက်ရည်ပုလဲဥတွေ တောင်လိုပုံနေခဲ့ပါသတဲ့။
ကိုရယ် ... ခေတ်သစ်ကချေသည်မလေးဟာလည်း မျက်
ရည်များသာ ပုလဲဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုလျှင် ကိုတစ်အိမ်လုံးကို ပုလဲလုံး၊
ပုလဲကုံးလေးတွေနဲ့ ပြည့်လျှံလှပအောင် တန်ဆာဆင်ပေးခဲ့ချင်ပါ
ဇဲ့ကွယ်။

ဦးဘရှင်က မေ့ကို စကားပြောစရာရှိသည်ဆိုသဖြင့် မေ
သည် ညှို့ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာရခြင်းပါ။ တစ်ခုခု အခြေအနေတွေ

ထူးခြားတော့မည်မှန်း ဘဝပေးအခြေအနေအရ မေ ခိုင်မိနေခဲ့ပြီ။
 ကိုရယ် မေ့ဘဝ တောင်စွယ်မှာနေကွယ်ရတော့မှာလား။
 မေ့ဘဝရဲ့အချစ်အိပ်မက်တွေ ဆိတ်သုဉ်းတော့မည်။
 ယခုအခါ ကိုနှင့်မေဟာ တစ်အိမ်တည်းနေကြပေမယ့် ကမ္ဘာ
 ခြား။ ဝေးဝေးခြားနေခဲ့ပေပြီ။ အသက်ရှင်နေရပေမယ့် မေ့ဘဝသည်
 သေဆုံးနေရသည်နှင့် မခြား။

ဒီလိုကြီး အရှက်မရှိ တွယ်ကပ်နေရသည့်ဘဝကိုလည်း မေ
 ရွံ့မုန်းလှပါပြီ။ ကိုရယ် ချစ်ကံဆိုးမကို ကျောတစ်ရာ၊ ရင်တစ်ရာရှိက်ပြီး
 မြိုင်ရပ်သာ နှင်လိုက်ပါတော့ကွယ်။

သနားကြင်နာမယ့်သူ မရှိတဲ့ မေ့ဘဝဟာ လူတကာရဲ့ တံ
 တွေးခွက်မှာ မျောလွင့်သွားချင်သွားရပါစေတော့။

မေ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်ညှိုးဖျော့စွာ သေမိန့်စောင့်နေ
 ရသည့် တရားခံတစ်ယောက်လို နေနေရစဉ် ...

ဦးဘရှင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့
 သည်။ မေ မကြည့်ရဲစွာ ခိုးကြည့်လိုက်တော့ သူ့အသွင်က ယမမင်း
 နယ် အေးစက်နေခဲ့သည်။

သူက စတင်ပြီး စကားပြော၏။

“စိတ်တော့မကောင်းဘူး ကြေ၊ သားက မင်းအပေါ် ဘယ်
 လိုမှ စိတ်မပါတော့ဘူးမို့ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရေး အနှောင်

အဖွဲ့တွေ ကင်းလွတ်ရေးအတွက်”

ဆက်လက်စကားပြောဖို့ အားယူရွေးချယ်နေသည့် ဦးဘ
 ရှင်းအား ကြေ မော့မကြည့်ပါ။ သို့သော် အပြောရခက်နေသည့်
 သူ့စကားများကို သူမက နားလည်နေခဲ့သည်။ နှလုံးသားတွေ တဖြည့်
 ဖြည့် ကြေကွဲခဲ့ပြီး မေ စကားဝင်ပြောပေးလိုက်သည်။

“ကြေ ရှောင်ပေးပါ့မယ်၊ အခုချက်ချင်းပဲ ကြေ ဒီအိမ်က
 ထွက်သွားပေးပါ့မယ်”

“သားက လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်လုံး မင်း သိမ်းထား
 ဘယ်လို ပြောတယ်ကြေ”

“ကြေ ပြန်ပေးပါ့မယ် ဦးဘရှင်း၊ စာချုပ်စာတမ်းဆိုတာ
 အလကားပါ။ ကြေ အယုံအကြည်မရှိပါဘူး၊ နှလုံးသားထက်တော့
 စာရွက်က ပိုပြီးတန်ဖိုးမရှိပါဘူး”

ကြေ သူမအခန်းထဲမှ လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်ကို သွား
 ချပေးလိုက်သည်။ ဦးဘရှင်းမှာ များစွာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျက်။

ဒီကောင်မလေး ကတ်ဖိုးကတ်ဖဲ့လုပ်နေမည်ဟု ထင်ထား
 သမျှ အရာရာ ချောမောလွယ်ကူနေခဲ့သည်။

ကြေက ဟိုး... သူမ အောင်ရှင်းနောက်သို့ လိုက်ခဲ့တုန်းက
 အတိုင်း ရင်စေ့အင်္ကျီလက်စက အနက်ကွက်လေးနှင့် ယောလုံချည်
 အပြာကို ဝတ်ဆင်လျက်။ ဘာပစ္စည်းမှ မယူခဲ့ချေ။

သူမ ကိုကိုချစ်တာ ငွေကြေးနေကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဦးဘရှင်းတို့အတွက် ကြွ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ၊ ကြွ သွားလို့ရပါပြီလား”

သားက အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးလိုက်ပါ ဟူသည့်စကား ကို ဦးဘရှင်း သတိရသွားခဲ့၏။ ယခုအခြေအနေအရေဖြင့် ကြွက ဘာတစ်ခုမှလည်း မတောင်းဆို၊ ကြွဟာ ပဟေဠိဆန်သည့် မိန်းကလေးပါပဲ။

စိတ်အလိုကိုလိုက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အခြေအနေ၊ အချိန်အခါကို မသုံးသပ်တတ်သည့် ညံ့ဖျင်းသူလား၊ ဖြူစင်ရိုးသားသူလား။

ကြွကို ဦးဘရှင်းလက်ကာပြီး တားဆီးလိုက်သည်။

“သားက ကြွကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါတဲ့ ဘယ်လောက်ဆို ကြွအဆင်ပြေမလဲ၊ Pink Dove မှာ အလုပ်ပြန် လုပ်ရတာမျိုး သားက မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့လေ”

ဦးဘရှင်းစကားကြောင့် ကြွ မချိုးပြီးပြီးရသည်။ ငွေစကား ကြေးစကားတွေဆိုနေသည့် ဦးဘရှင်းအား ခပ်စွေစွေ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူမဆိုဟပေါ်မှာ ခေတ္တ ပြန်ထိုင်ရပြန်သည်။

သူမ သူရဲကောင်းဆန်နေလို့မရ။ ဝတ္ထုထဲကလို၊ ရုပ်ရှင် ထဲကလို ဟန်ဖြင့် လူချည်းကျောကော့ဆင်းသွားလိုက်လျှင် မေ Pink

Dove မှာ အလုပ်ပြန်လုပ်ရလိမ့်မည်။

လူမုဆိုးတို့ရဲ့လက်မှာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ကျရောက် သက်ဆင်းသွားလိမ့်မည်။ ယခုဆိုလျှင် မေဟာ အတောင်ပံကျိုးသည့် ငှက်တစ်ကောင်။ နာမည်ပျက်စာရင်းဝင်သွားတော့ချေမည်။

“ကြွ မပြေလည်လို့ ဒီအလုပ်လုပ်ရတာတော့အမှန်ပဲ၊ ဘယ်လောက်လို့ ကြွမတောင်းဆိုရဲပါဘူး၊ အဆင်ပြေရင်တော့ တော ပြန်ပြီး အဖေနဲ့ပဲ အတူလုပ်ကိုင်စားသောက်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးပါ တယ်”

ကြွစကားအပေါ် ဦးဘရှင်း နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။ ကောင်းတာပေါ့၊ လမ်းရှင်းသွားတာပေါ့။

“ကောင်းပြီကြွ၊ မင်းအတွက် တို့ ငွေဆယ့်ငါးသိန်း ပေး လိုက်မယ်၊ အဲဒါနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ပေတော့၊ ဘာပြဿနာပဲ ပေါ်ပေါ် မဆက်သွယ်နဲ့တော့၊ ဟောဒီမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက် ထပ်စာချုပ်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီ”

ငွေဆယ့်ငါးသိန်းကို တန်းစီရေတွက်ပေးရင်း လက်ထပ်စာ ချုပ်နှစ်စောင်ကို လေထဲမှာ ဦးဘရှင်း မီးရှို့ပြခဲ့လျှင် မေမြတ်ယျာ ရင်ထဲမှာ ဖျက်လို့မရအောင် နာကျင်၊ နာကြည်းသွားခဲ့မိတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

မေမြတ်ယျာ ...။

ဖေဖေရှိရာ ဇာတိမြို့၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပေပြီ။
ကိုယ်နှလုံးသားနှင့် လဲလှယ်ခဲ့ရသည့်ငွေကို ဆွေးမြည်နာကျင်စွာ ပိုက်
ပွေ့ပြီး သူမ ဖေဖေဆီ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့သည့် ဖေဖေမျှလည်း သမီး
ငယ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အားအင်တွေ ပြန်ပြည့်ခဲ့ပေပြီ။

ပေါင်ထားခဲ့ရသည့် အုန်းခြံကို ပြန်ရွေးပြီး ဖေဖေညီမ အပျို
ကြီးဖြစ်သူ အရိုးမြကိုလည်း သူမတို့နှင့်အတူ ခေါ်ထားလိုက်သည်။

နောက် အိမ်မှာ အိမ်ရှေးဆိုင်ဖွင့်ထားလိုက်နိုင်သည်ကြောင့်
စီးပွားရေးက ပြန်လည်ဦးမော့လာခဲ့သည်။

အစ်မဖြစ်သူကို ငွေ လွယ်လွယ်ကူကူ ပို့ပေးနိုင်သည့်အပြင်
သူမလည်း အဝေးသင်နှင့် ကျောင်းဆက်တက်နိုင်ခဲ့သည်။

လှေကားစာပေ

သည်လိုနှင့် မေတို့ အဆင်ပြေနေကြရာမှ တစ်နေ့တွင်
မေ အရိုးမြနှင့်အတူ ဈေးရောင်းနေရင်း မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့သည်။

အရိုးမြက အိမ်နားမှာရှိသည့် သားဖွားဆရာမ ဒေါ်အယ်နီ
ကိုခေါ်ပြီး ဆေးကုသစေရာမှ မေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း သိရှိကြ
ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တူမကြီးရယ် ... အရိုး စိတ်မချမ်း
သာလိုက်တာ၊ နင့်အဖေကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ၊ နင့်အဖေ လူရိုးကြီး
အရှက်ကွဲတော့မှာပဲ”

မေကတော့ ထူးပြီးမခံစားရတော့ပါ။ လောကဓံဆိုတာ
မေ့အတွက် မဆန်းတော့ပြီ။

“ဟုတ်တယ် ... မေ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း သူငွေ
သားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်၊ သူတို့ဘက်က သဘော
မတူလို့ ငွေပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ အရိုးရယ် ...
လော်မာလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်က အတည်အတံ့ပဲ ယူ
ခဲ့တာလေ၊ သူ့မိဘတွေက သဘောမတူကြတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်
မလဲ၊ အဖေကိုလည်း ဒီလိုပဲပြောပြရမှာပေါ့၊ ဒီကြားထဲက အဖေ
ရှက်ဦးမယ်ဆိုရင်လည်း မေ တစ်နေရာကို ထွက်သွားပါမယ်၊ အဖေကို
အရိုးပဲ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ”

မျက်ရည်များနှင့် မေ အိမ်ခန်းထဲမှ အရိုးမြကို ပြောပြနေပြီ

လှေကားစာပေ

ဖေဖေ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အဖေအသွင်က တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်။

“အဖေ အားလုံးကြားပြီးပါပြီ သမီးရယ်၊ အဖေဘဝမှာ အဖေချစ်ခင်သူတွေနဲ့ ခွဲခွာရတဲ့ဒဏ်ကို ထပ်ပြီးမခံစားပါရစေနဲ့တော့၊ အဖေမှာ သမီးတို့အမေကိုလည်း သေကွဲကွဲခဲ့ရပြီ၊ သမီးကြီးကလည်း ဆေးတက်နေတော့ ရှင်ကွဲ ကွဲနေရတယ်၊ သမီးလေးဟာ အဖေတို့ မိသားစုအတွက် အများကြီးအနှစ်နာခံရသူပါကွယ်၊ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်ခဲ့ရပေမယ့် အဖေတို့ တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့ဘူး။

ဒီကြားထဲ အဖေတို့ရဲ့ချွတ်မြို့ကျသွားတဲ့ စီးပွားရေးကိုလည်း ပြန်ပြီး အဖတ်ဆည်ပေးခဲ့တယ်၊ သမီးရယ် ... လူတွေကို အဖေ ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး၊ စာနာတတ်တဲ့သူတွေက စာနာကြလိမ့်မယ်၊ ကဲ့ရဲ့တတ်တဲ့သူတွေက ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ်၊ အဖေတို့သားအဖတွေ ဘဝကို အတူကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်ကြရုံပေါ့ကွယ်၊ သမီးရှေ့မှာ၊ သမီးအနား မှာ အဖေခွဲမြဲမြဲတို့ အမြဲရှိနေကြမှာပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ်သမီး ... အနီးနဲ့အစ်ကို သမီးကို စောင့်ရှောက် ကြမှာပေါ့၊ ကိုယ့်မှာ ယောက်ျားရှိခဲ့သားပဲကွယ်၊ ဒီကလေးကို ဂရုစိုက် မွေးကြမယ်၊ တို့မိသားစု ချစ်ချစ်ခင်ခင်၊ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စည်းစည်း လုံးလုံးနေနိုင်ကြဖို့သာ အဓိကပါကွယ်”

အဖေနှင့်အရီးမြတ်၊ အားပေးစောင့်ရှောက်မှုနှင့် မေ ကိုယ့်

ဘဝကို ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းရပေဦးတော့မည်။

သားလေးမောင်မြတ်ရှင်းကိုမွေးပြီး နှစ်နှစ်အကြာမှာ မေ မြတ်ယျာ အဝေးသင်သင်္ချာနှင့် ဘွဲ့တစ်ခုရခဲ့ပေပြီ။

မမလည်း ဆေးကျောင်းပြီးခဲ့ပြီမို့ ပိုစတင်မကျခင် အိမ်မှာ မိသားစုစုံနုံလင်လင်နှင့်။ မေတို့ဘဝဟာ အလွန်ပင် စိတ်ချမ်းသာ စရာ ကောင်းနေခဲ့သည်။

သားလေးမောင်မြတ်ရှင်းကတော့ ဖေဖေ အရီးမြဲနှင့် မမ တို့ရဲ့အသည်းကျော်။

မေကတော့ ဘဝကို မပျော်တတ်တော့ပါ။ အားလုံး စိတ်ချမ်း သာအောင် ရောပြီးနေခဲ့ရပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာက စူးနှစ် မြည်ရှလျက်။

မေ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မြှင့်တင်ရပါဦးမည်။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ ပညာရေးဌာနသို့ ဝင်ရောက်လျှောက်လိုက်သည်။ တစ်နှစ်သင်တန်း တက်ပြီး စေလိုရာစေ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ မေက ကိုယ့်မြို့နယ်မှာပင် အလုပ်ကျ ခဲ့ပြီး နှစ်နှစ်အကြာတွင် မမအလုပ်ဝင်ရာမြို့နယ်သို့ မေပါ ရောက်ပြီး

၁၇၄ ကြယ်စင်ပျား

ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

ဖေဖေနှင့်အရီးမြို့ကို ခေါ်လို့မရသည်ကြောင့် ဇာတိမြို့တွင်
ပင် ထားခဲ့ရပြီး သူမတို့ညီအစ်မနှင့် သားလေးမောင်မြတ်ရှင်းကတော့
မမအလုပ်ကျွေးရန် မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းသို့ အတူတကွ ရောက်ခဲ့ကြ
ရပေသည်။

အခန်း (၁၈)

မေနှင့်ကွဲကွာခဲ့တာ ၅ နှစ်မျှကြာခဲ့သော်လည်း အောင်ရှင်း
ရင်မှာ နာကျင်ခြင်းဖြင့် သတိရနေမိမြဲ။

မေဟာ စုန်းမလေးပါပဲ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ အချစ်ဖြင့် ယစ်မှု
စေခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အမုန်းတွေနဲ့ လူကို မရှုမလှ နာကျင်စေ
ခဲ့တယ်။

အောင်ရှင်းတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစား
လဲနေခိုက် အခန်းထဲသို့ မေမေ ဝင်လာခဲ့သည်။

“သားနော်... ဟိုရောက်ရင် ကတ်ဖိုးကတ်ဖိုးကြီး လုပ်မနေ
နဲ့၊ သားအသက် သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ၊ အန်တီလေးတွေ့ထားတဲ့
ဆရာဝန်မလေးကို မေမေလည်း သဘောကျတယ်၊ ရုပ်ကလည်း
ချောသလားမမေးနဲ့၊ သဘောကလည်းကောင်းတယ်၊ ဒီလောက်
ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်းလေးကို အန်တီလေးက သားအတွက်

ရှာပေးထားတာ ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ။ ဘာလဲ... သားက သားရဲ့မိန်းမပျက်ကလေးကို ဒီနေ့ထိ မမေ့နိုင်သေးဘူးလား။”

မေမေက အောင်ရှင်းအင်္ကျီမှ ကြယ်သီးများကို ကူတပ်ပေးရင်း ဆူမြည်နေတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ နာကျင်ရသည်။

သူ မေ့အပေါ် တရားရဲ့လား။ သူ မေ့ကို မမေ့နိုင်တာတော့ အမှန်။

“မေမေကလည်းဗျာ... အခုမှ သွားကြည့်ကြမှာ မဟုတ်လား။ ဟိုဘက်ကဖြင့် ဘယ်လိုနေမှန်းမသိဘူး။ ကျိန်းသေတွက်နေလိုက်တာ၊ သားကို အရမ်းတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ သားဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ”

“မရဘူး သားရေ... မေမေတို့ မျိုးဆက်လည်း အတုံးမခံနိုင်ဘူး။ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်အထိနာခဲ့တာနဲ့ မိန်းမတွေကို စိတ်ကုန်မနေပါနဲ့ သားရယ်၊ မေမေတို့ကတော့ သားကို သင့်တော်တဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးစားရမှာပဲ”

အောင်ရှင်းတို့သားအမိသားအဖသုံးယောက်မှာ မန္တလေးရှိ အန်တီလေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ငွေရတုမဂ်လာပွဲသို့ ဒီနေ့ လေယာဉ် နှင့်သွားရမည်ဖြစ်သည်။ အန်တီလေးမှာ မေမေ့ညီမ ဖြစ်ပြီး အန်တီလေး၏ခင်ပွန်း ဦးကောင်းမြတ်မှာ ခြုံနယ်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“ဟိုဘက်က ကျိန်းသေပါတယ်၊ ကိုကောင်းမြတ်ပြောရင် လက်ခံပါတယ်၊ သားဘက်ကသာ မသေချာတာ၊ သားရယ်... ဟိုကောင်မလေးကို မေ့သင့်ပါပြီ၊ အဲ... သားဘက်က မိန်းမရဖူးကြောင်း လေသံတောင်မဟပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စက ဘယ်သူမှသိလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ... မြန်မြန်လုပ်၊ လေယာဉ်ကွင်းဆင်းရတော့မယ်”

အောင်ရှင်း မေမေထွက်သွားတော့ သူ့အခန်းထောင့်ထဲမှာ ယခုတိုင် ဖုံးအုပ်ထားဆဲဖြစ်သည့် ပန်းလှေလေးနှင့် မေမြတ်ယျာကို သတိရမိလိုက်သည်။

မေ ဘယ်မှာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။

ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကို ရောက်သွားသည်နယ် မေ့သတင်းတွေကို သူ လုံးဝမကြားရတော့ပါ။ Pink Dove မှာတော့ အလုပ်ပြန်မဝင်တာ သေချာသည်။

အခြားအဖွဲ့တွေမှာလည်း မေ အလုပ်လုပ်မည် မထင်ပါ။ သို့သော်...

“သားရေ... မင်းဟာမလေးက အလာကြီးပါ၊ ဖေဖေက လက်ထပ်စာချုပ်တွေ ပြန်တောင်းတော့ ငွေဆယ့်ငါးသိန်းပေးမှ ရမယ်ဆိုပြီး တောင်းသွားတယ်၊ ဖေဖေထင်ပြီးသားပါ၊ သားကို ငွေမက်လို့ ထက်ခံခဲ့တာ၊ ဒီလိုမိန်းမစားတွေမှာ မေတ္တာ၊ သစ္စာဆိုတာ ချီနဲ့လားလို့ မေးရမလောက်ပါကွာ”

“ဖေဖေရယ်... ဒါဆိုလည်း သားတို့က သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတွေပဲ။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ဆယ့်ငါးသိန်းထဲ တောင်းရတာလဲ”

သူ မေ့ဘက်က မခံနိုင်စွာ ဝင်ပြောတော့ ဖေဖေကလည်း ဆင်ခြေအသင့်။

“ဪ သားရယ်... သူတို့က ဆင်းရဲတော့ ငွေ (၁၅) သိန်းကို အများကြီးထင်လို့နေမှာပေါ့ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွမ်းမနေနဲ့တော့ သားရေ၊ ဒီဇာတ်လမ်း၊ ဒီမှာတင် တစ်ခန်းရပ်သွားပြီလို့မှ မှတ်ပေတော့၊ ဖေဖေ သူ့ကို အပြတ်ပြောလိုက်ခဲ့ပြီ”

ဖေဖေစကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း အောင်ရှင် ခေါင်းယမ်းနေမိသည်။ ဖေဖေ မေ့ကို သိပ်ပြီး လွန်လွန်ကွဲကွဲတွေမှာ ပြောလိုက်သလား။ မေ သူ့ကို အရမ်းကြီးများ စိတ်နာကြည်းသွားသလား။

အိုလေ... မေဟာ မစားကောင်းတဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးထဲ ဖအေရော သားရော ပတ်ရှုပ်ပြီး ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်မနိုင်တော့တဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

အတွေးတွေကို မနည်းဖြတ်ပြီး အောင်ရှင်၊ ပြင်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အိတ်ကိုဆွဲကာ အောက်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

ခံတွင်းမလိုက်တော့သည့် လူမမာကြီးလို ဘယ်ခိန်၊မကို

ရင်ထဲမတွေ့လှ၊ မငြိလှပေမယ့် မေမေပြောသည့် ဆရာဝန်မလေးဆိုတာ သူ့ရင်ကိုခုန်အောင် လှုပ်နှိုးနိုင်လျှင်တော့ သူ ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၉)

အန်တီလေး၏ ငွေရတနာမဟာပွဲက နောက် (၃) ရက်ကြာမှ ကျင်းပမှာပေမယ့် ဖေဖေနှင့်မေမေမှာ သားအတွက်၊ ဇနီးလောင်းကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေသည်ကြောင့် ယခုကတည်းက ကြိုတင်ထွက်လာ ခဲ့ကြခြင်းပါပေ။

မိသားစုလိုက် ခရီးမထွက်ခဲ့ရတာလည်း ကြာပြီးမဟုတ်ပါ လာ။

အန်တီလေးကတော့ သူ့တူအတွက် ထိုကိစ္စကို အရမ်းဖြစ် မြောက်စေချင်ခဲ့သည်။

မန္တလေးရှိ အန်တီလေး၏အိမ်မှာ အန်ကယ်ဦးကောင်းမြတ် ဘက်မှ အမွေရထားခဲ့သည့် အိမ်နှင့်ဖြစ်ပါပေ။ ခမ်းစားလှပါသည့် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး။

အန်ကယ်ဦးကောင်းမြတ် ခရီးသွားနေရသဖြင့် အန်တီလေး

က သူလည်း အဖော်ရအောင် လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းပါပေ။

အန်တီလေးမှာ အသက်ငါးဆယ်ရောက်လာပေမယ့် ချော တုန်း၊ လှတုန်းပါပေ။ မေမေထက်ပင် ချောသည်ထင်မိ၏။ အန်တီ လေးမှာ အစ်မဖြစ်သူနှင့် တူ၊ ခဲအိုတို့ ရောက်လာသည့်အတွက် အထူးပင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေလေသည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ သူ့အသံချည်းပဲ။

“ကိုကိုက ငွေရတနာကျင်းပမယ့်မနက်မှ ပြန်ရောက်မှာ မမရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မမကို လီလီ အတင်းခေါ်လိုက်တာ၊ သားနဲ့ မတွေ့ရတာ လည်း ကြာပြီလေ၊ အစ်ကိုကြီးလည်း ကောင်းကောင်းအနားယူနေ”

“လီလီတို့မန္တလေးက ပူလွန်းပါတယ်ဟာ၊ ငါတော့ မကြိုက် ဘူး”

“အံ့မယ်... သဘာဝကို အံ့တုလို့ရပါတယ်နော်၊ ဣ... အခု အခန်းတိုင်းမှာ အဲကွန်းတပ်ထားတော့ ဘယ်မှာပူလို့လဲ။ ပြီး ဆောင်းဝင်စမို့ နေလို့ကောင်းရုံပါပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အေးပါ... ထားပါတော့၊ နင်တို့ညီအစ်မတွေ စိတ်ချမ်း သာရင် ပြီးတာပါပဲ၊ တို့သားအဖကတော့ နင်တို့ညီအစ်မရဲ့ဘေး မှာ အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိနဲ့ ထိုင်ပျင်းနေရမှာပဲ”

“မပျင်းရပါဘူးနော်၊ အစ်ကိုကြီးတို့သားအဖအတွက်လည်း အစီအစဉ်တွေ ရှိပါတယ်”

“ပြောပါဦး... ငါတို့သားအဖကို မဲဇာပို့မယ် အစီအစဉ်လား”

ဦးဘရှင်း ငေါ့ပြောပေမယ့် ဒေါ်လီလီမာ သဘောကျစွာ ရယ်မောမိသည်။ တကယ်လည်း မဲဇာပို့မိမှာလေ။ မမနီနီနှင့် အားပါးတရ ရွေးသွားကြ၊ ဝယ်ခြင်းချက်ဖြတ် စားသောက်ကြ၊ စကားတွေပြောကြ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားအတင်း ကိုယ်ပြောကြနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်လှပြီမို့ ဦးဘရှင်းကို ပထုတ်ချင်တာလည်း အမှန်။

“လီလီက အစ်ကိုကြီးတို့ပျင်းနေမှာမို့လို့ ပျော်ပွဲစားခရီးလေးတစ်ခုကို ထည့်ပေးမလားလို့”

“အောင်မယ်... နင်တို့ညီအစ်မကတော့ မလိုက်ဘဲနဲ့”

“လီလီတို့က ဒီခရီးတွေ ရိုးနေပြီလေ၊ ပြီးတော့ မမကလည်း ခရီးပန်းနေပြီ၊ အစ်ကိုကြီးတို့ပဲ သွားတော့”

“ပြောပါဦး... ဘယ်လွှတ်မလို့လဲ”

“ပြင်ဦးလွင်လေ... တစ်ညအိပ်ခရီး”

“ဟ... ဆောင်းတွင်းကြီး ငါ့ကိုသေအောင်လုပ်နေကြတာလား”

“မသေပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ပြင်ဦးလွင်က ရာသီဥတု ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်တွေပဲပြီး ဘယ်မှခရီးမထွက်ရတာကြာပြီ မဟုတ်လား၊ အင်း... ဒီမှာ နေလို့

လည်း မမအနား ကပ်ရမယ်တော့မထင်ခဲ့နော်၊ မမကို အပိုင်စီးထားမှာ”

လီလီမှာ အငယ်ဆုံးညီမပီပီ မဲဒ်ကို ဗိုလ်ကျနေလျှင် ဦးဘရှင်း ရှုံ့မဲ့နေရ၏။ ဒေါ်နီနီမာကတော့ ညီမချောပြောသမျှ သဘောကျနေသည်ဟန်။

“နေပါဦး... ငါတို့ ချွေးမလောင်းကိုရော ဘယ်တော့သွားကြည့်ရမှာလဲ၊ ခရီးက ဘယ်တော့ထွက်ရမှာလဲ၊ ဒီခရီးကို လာရတဲ့ ချည်ရွယ်ချက်ကို သိတယ်နော်”

“သိတယ် သိတယ်... အဲဒီကိစ္စက ကိုကိုပြန်လာမှ စိစဉ်ကြမှာ၊ ခရီးက မနက်ဖြန်ထွက်ရမယ်”

“သားတော့ မလိုက်ချင်ဘူးဗျာ၊ မန္တလေးမှာပဲ လျှောက်လည်တော့မယ်”

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် လိုက်သွားလိုက်ပါသားရယ်၊ သားအန်တီလေးက သားတို့ကိုပျော်စေချင်၊ အနားယူစေချင်လို့ပဲ၊ သားတို့ သားအဖက ခရီးလည်းထွက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်မှာပဲ အလုပ်တွေ အမြဲပိနေရတာ၊ ဦးနှောက်ဆေးရတာပေါ့၊ သား ကြား နားတယ်မဟုတ်လား... နိုင်ငံခြားသားတွေဆိုရင် တစ်နှစ် တစ်ခါ အမြဲခရီးထွက်ကြတယ်လေ”

“မေမေကရော”

“မေမေက မန္တလေးသူပဲ၊ ဒီခရီးတွေ ထပ်နေခဲ့တာ”

နောက်ဆုံး မေမေလည်း မလိုက်သဖြင့် အောင်ရှင်း တစ်ယောက်တည်း ဒီခရီးကိုလိုက်ပါခဲ့ရသည်။

အခန်း (၂၀)

ရုံးပိတ်ရက်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သူတို့ခရီးမှာ လူက ခပ်များများ။ ကားကြီးတစ်စီးစာ လူငါးဆယ်ကျော်။

မန္တလေးမှ မိုးလင်း (၆) နာရီ စထွက်သည်မို့ နားနားနေနေနှင့်ပင် (၉) နာရီလောက်မှာ ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဈေးရေ၊ စားသောက်ဆိုင်များရှိသည့်နေရာမှာ ကားခေတ္တရပ်ပေးတော့ ခရီးသည်များ အလွဉ်းသင့်သည့် ဆိုင်တွေထဲ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

အောင်ရှင်းကလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းဆိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲနှင့် ဟင်းချိုပူပူကို သူငဲ့စားနေစဉ် သူ့ခြေရင်းသို့ ဘောလုံးလေးတစ်လုံး လာထိသဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေစဉ် အသက်လေးနှစ်ကျော်အရွယ် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ကလေးငယ်တစ်ယောက် သူ့ထံ ပြေးလာခဲ့၏။

“အနော်ဘောလုံး...အဲဒါ အနော်ဘောလုံး”

သူ့ဘောလုံးလေးကိုပြေးကောက်သည့် ကလေးငယ်လေးက အလွန်ပင် ချစ်စရာကောင်းနေသဖြင့် သူ ငေးခနဲကြည့်မိသည်။

အသားလေးက ဖြူဖြူနုနုကလေးမို့ ပန်းနုရောင်ပင် သန်းချင်ချင်။ ဘာအနာအဖုမှမရှိသည့် အသားမှာ ကြိုးသိုင်းဘောင်းဘီ အနက်အတိုနှင့် စပိုရှပ်အဖြူကို တွဲဝတ်ထားသဖြင့် ထင်းနေအောင် ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

“သားရေ လာဟေ့”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၏အသံကြောင့် ကလေးက ဘောလုံးကိုပိုက်ပြီး ပြန်ပြေးသွားခဲ့သည်။

ကလေးအမေပုံစံကို လျှပ်ခနဲမြင်လိုက်ရလျှင် အောင်ရှင်းရင်မှာ ထိတ်ခနဲ။

မေ... မေမြတ်ယျာများလား။

ရှုပ်တူတာ၊ ဆင်တာလား။ မေက မြစ်ကျွန်းပေါ်ဘက်ကပါ။

ဒြင်ဦးလွင်ကို ဘာလို့ရောက်နေမှာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ကားနဲ့ ခါလာတာလား။

ငါတောင် ရန်ကုန်ကနေ ဖြင်ဦးလွင်ရောက်နေရသေးတာ။

သူသည် ရောက်ချင်ရောက်နေမှာပေါ့။ အောင်ရှင်း နေရာမှထရပ်ပြီး

သူတို့သားအမိကို ရှာကြည့်ပေမယ့် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မမြင်

လိုက်ရတော့ချေ။ ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ။

စောစောက မိန်းမငယ်ဟာ မေလား။

စောစောက ကလေးဟာ မေကလေးလား။

ဒါဆို မေ အိမ်ထောင်ကျနေပြီပေါ့။

အပျော်ခရီးသည် ပျော်ဖို့မကောင်းတော့သလို ဝေဒနာတွေက သူ့ကို တစ်ဖန် ပြန်လည်နှိပ်စက်ကြလေ၏။

ပိတ်ချင်းမြောင်မှာ ကလေးနှင့်တစ်ခါ ထပ်ဆုံပြန်လျှင် ထိုသားအမိဟာ သူတို့ပျော်စွဲစားအဖွဲ့နှင့်အတူ ပါလာကြောင်း အောင်ရှင်း သိလိုက်သည်။

ကိုယ်က အပြစ်ရှိခဲ့တာလား။ သူမက အပြစ်မရှိသူလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့ကို အောင်ရှင်း ဂုဏ်မဆိုင်ရဲ။ မေ သူ့ကို စိတ်နာနေမည်ထင်သည်။

သည်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပဲ အောင်ရှင်း ထိုသားအမိကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေမိသည်။

မေက ငယ်ငယ်တုန်းကထက် အနည်းငယ် ပိုပြည့်လာပြီး အရင်ကထက် များစွာ ချောလာ၏။

ကျောရွန်းသောမျက်တောင်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးများက ပိုပြီး

တောက်ပလာသည့် ထင်မိ၏။

ကလေးကို လက်ကဆွဲပြီး ပိတ်ချင်းမြှောင်လိုက်ကုတ် ဝင်ဖို့ လုပ်ကြတော့ ကလေးက အပျော်လွန်နေသဖြင့် ရေတွေနှင့် စိမ့်နေသည့် ဂူထဲမှာ ချော်ပြုလဲမှာ သူစိုးရိမ်နေသည်။

ကလေးအဖေ ဘယ်မှာလဲ။

ပုံစံကြည့်ရတာ ကလေးအဖေမပါဘဲ သားအမိနှစ်ယောက် တည်း လာကြသည့်ဟန်။

မေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်မှာ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရပြန်၏။ မေကတော့ သူ့ကို လုံးဝမမြင်၊ သူ့သားနှင့်သာ တစ်ကမ္ဘာ ထင်နေပုံရသည်။

ကလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ချစ်ခင်နှစ်လိုမိတာလည်း ဘာကြောင့်မသိ။ လူကြီးတွေပြောကြသလို မကိုခင်လို့ ဥကို မင်တာလား။

“အဲ”

ကလေးအဖေမပါတာ မေ နောက်အိမ်ထောင်မပြုလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါဆိုရင် ဒီကလေးဟာ သူ့နဲ့ရတဲ့ကလေးလား။ ဖေဖေ နှင့်ရတဲ့ကလေးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အတွေးကြောင့် အောင်ရှင်းရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးသွားရပြန်သည်။ ကလေးကို သေသေချာချာကြည့်မိပြန်၏။ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်

တူသလိုလို။ ဖေဖေနှင့်ပဲ တူသလိုလို။

ပိတ်ချင်းမြှောင်ကုတ်မှာ ကလေး၏ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောသံ လေးနှင့် မေအသံလေးများကို သူ့ကြားနေရလျှင် ရင်ထဲမှာ နေမထိ ထိုင်မသာ။

မေ ဒီကလေးကို ဘယ်သူနှင့်ရတာလဲ။ သူ့သွားမေးလျှင် မေ အကောင်းဖြေမည်မဟုတ်။ လူကြားထဲ အရှက်လည်းမကွဲချင်။

သည်စဉ် ကလေးက ရေတွေရွှဲနေသည့် ဂူထဲမှ ခြေချော် မလိုဖြစ်သွားလျှင် သူတို့နောက်မှပါသွားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်က ကလေးကို ဆွဲပွေ့ချီလိုက်တာ မြင်လိုက်ရ၏။

အောင်ရှင်းမှာ အနားမကပ်ရဲသဖြင့် ဘာမှမကူညီနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ လူငယ်က မေနှင့်စကားတွေ ဝင်ရောနေလျှင် မေကတော့ ကူခြေနှင့် အသင့်အတင့်သာ ပြန်ပြောနေတာ တွေ့ရသည်။

အောင်ရှင်း ဂူထဲမှာ ဘုရားတွေဖူးနေရပေမယ့် စိတ်က အသက်မပါသလို။

ငါ မေးကို စိတ်ဆိုးနေရမှာ၊ စိတ်နာနေရမှာ ဘာဖြစ်လို့ မနာတာလဲ။ သူ့ကိုရော နှုတ်ဆက်သင့်သလား။ မတွေ့ရတာ ၅ နှစ်ကျော်နေပေမယ့် မေဟာ သူ့ကို စိုးမိုးတုန်းပါပဲလား။

အသိမိတ်ဆွေချင်းတွေသလို သွားပြီးနှုတ်ဆက်သင့်သလား။ မေအကြောင်းတွေကို သိချင်နေတာတော့ အမှန်။

ကလေးကိုချီသည့် လူငယ်က ရှေ့သို့ရောက်သွားပြီး မေက
နောက်မှကျန်ခဲ့လျှင် မေနှင့်သူဟာ လူတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်သာ
ခြားတော့သည်။ သူ့ရင်မှာ တဒိန်းဒိန်းခနဲမြည်လျက် ယနေ့နေ မေ
သာလှည့်ကြည့်လျှင် သူ့ကိုမြင်သွားမှာ မလွဲ။

သည်လိုနှင့် ဂူထိပ်သို့ရောက်သွားပြီး အလှူငွေတွေ ထည့်
ကြ၊ ဘုရားပူဇော်ကြရင်း မေ သူ့ကိုမြင်သွားပေပြီ။

“ဟင်”

အာမေဩတ်သံနှင့်အတူ မေ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပုံက
မုန်းတီးခြင်းများစွာနှင့်ပါ။ သူ့လို အဝေဇဝါအတွေး၊ လွမ်းဆွတ်သည့်
အတွေးတွေ လုံးဝမရှိ။

မိန်းမသားတွေက ဘဝကို ပြတ်သားစွာ စဉ်းစားတတ်ကြသ
လား။ အချစ်ကို ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်တတ်ကြသလား။

ဖေဖေဟာ အတ္တကြီးသူမို့ သူနှင့်မေ့ကြားမှာ ဖေဖေ ဘယ်
လိုတွေ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လွှတ်လိုက်သည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့မရ။

သည်တော့ မေ သူ့ကို အနာကြီးနာ၊ အမုန်းကြီးမုန်းမယ်ဆို
မုန်းထိုက်နာထိုက်ပါသည်။

မေ ချာခနဲလှည့်ပြီး သူ့ကိုကျောခိုင်းပုံက တစ်သံသရာလုံး
အမုန်းတွေ မပြေတော့မည့်ဟန်၊ ရန်ငြိုးတွေ ဘယ်တော့မှ မပြေတော့
မည့်ဟန်၊ သည်လိုကျတော့လည်း တောင်ရှင်း၊ မေ့ကို အကျိုးအ

ကြောင်းတွေ ပြောပြချင်နေမိသည်။

ကိုယ့်ဘက်က သံသယအတွေးများနှင့် ခံစားချက်များ။ ‘မေ
လူလည်ကျပ်များကို အော်ဟစ်ပြောပြလိုက်ချင်သည်။’

အင်းလေ ... မပြောကြတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ ဘုရား
လိုဏ်ဂူထဲမှာ။

မေ လူငယ်လက်ထဲမှ ကလေးကို လှမ်းခေါ်ပြီး လိုဏ်ဂူပေါ်မှ
အောက်သို့ပြန်ဆင်းလေလျှင် အောင်ရှင်းလည်း မသိစိတ်နှင့်ပင် ခပ်
ကွာကွာမှ လိုက်သွားမိသည်။

တွေ့တောင့်တွေ့ခဲ။ ၅ နှစ်လုံးလုံး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ကြတာ
မဟုတ်လား။ အကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောချင် မေးချင်လိုက်တာ။
ရင်ထဲမှ သေရာပါမည့်ဝေဒနာတွေကို ပြောပြရင်း ရှင်းချင်လိုက်တာ။

သို့သော် အောင်ရှင်း မကြိုးစားတော့ပါ။ ကိုယ့်ကို သိပ်မုန်းနေ
သည့် မေ့နောက်ကသာ ခပ်ခွာခွာလိုက်ရင်း ဂူထဲမှ ထွက်ကြပြန်သည်။

မေကတော့ သူ့ကို မသိသလို၊ မရှိသလိုနယ်။ သူမ ဟန်
ဆောင်နေပေမယ့် ဖျက်ယွင်းသောမျက်နှာလှလှလေးက သူမလည်း
တစ်ခုခုခံစားနေရကြောင်း သိသာစေသည်။

ဂူမှာ ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုအပေါ်မှ စီးကျပြာထွက်နေသည့်
အနား၊ သူတို့သားအမိ ဓာတ်ပုံတွေရှိကြတော့ အောင်ရှင်း၊ ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှ ရပ်စောင့်နေမိပြန်သည်။

နောက် ကလေးက ယောက်ျားလေးပီပီ ဂူရှေ့မှ ရေတံခွန်
လို ရေပြင်ကျယ်မှာ ကူးချင်၊ ဆော့ချင်လို့ အော်ဟစ်ခနဲပေါက်ပြီး
တောင်းဆိုနေတော့ အောင်ရှင် အမြင်မတော်ပြန်။ မေကလည်း ရေထဲ
ဆင်းချင်ပုံမရ။ မေနှင့်ကလေးတို့ အပြိုင်ငြင်းခနဲအော်ဟစ်နေပုံက
မအေလှလှ၊ သားလှလှမို့ အများပင် ရယ်မောဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“မေမေ မေမေ ... သားသား ရေချိုးချင်တယ်၊ ရေထဲ
ဆင်းမယ် ဆင်းမယ်”

“စောသေးတယ်သားရဲ့ ... နောက် ဒီထက်ကြီးတဲ့ ရေတံခွန်
ကျမှ ချိုးရမယ်”

“မရဘူး မရဘူး ... ဆင်းမှာပဲ ဆင်းမှာပဲ၊ နောက်လည်း
ချိုးမယ်၊ ခုလည်းချိုးမယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... သား သား ခွေးကောင်လေး၊ နင့်ကို ငါရိုက်
မှာနော်”

ကလေးက သန်လည်းသန်၊ မြန်လည်းမြန်မို့ အဝတ်အစား
ပင် မချွတ်ဘဲ ရေထဲသို့ ဖုန်လုံးလေးလို ဆင်းပြေးလျှင် မေ လမ်းပေါ်မှ
အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

အောင်ရှင်း မနေသာ၊ ဓရတွေက အဆင့်ဆင့်စီးနေလို့
အလဲလဲအပြုပြုနှင့် သဘောကျနေသည့် သားဆီသို့ ကူးသွားရန်
အတွက် ကိုယ့်ဘောင်းဘီရှည်ကို ခူးအထက်ရောက်အောင် လိပ်တင်

လိုက်ပြီး သူ့သားဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ရေထဲမှာလည်း သူ့လို ကလေးတွေ၊ ကလေးကြီးကြီးတွေ၊
မအေတွေ၊ ဖအေတွေ အများအပြား။

ကလေးက သူ့ကိုမျက်မှန်းတန်းမိနေပေပြီ။ ရေထဲမှာ တစ်
ကိုယ်လုံး စိုအောင်လူးရင်း၊ လှိုင့်ရင်း အကြောက်အရွံ့မရှိသည့် သား
လေးက သူ့ကို သူ့ခိုးသေဖော်ပင် ညှိနေသေး၏။

“လာ ဦးဦး ... အတူတူ ချိုးကြမယ်”

“သားသားပဲ ချိုးပါကွာ ... ဒါထက် မင်းမေမေရိုက်မှာ
မကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်ဘူး ... မေမေက အနော်ကို ချစ်ပါတယ်”

“သားသားဖေဖေရော မပါဘူးလား”

“သားသားမှာ ဖေဖေမရှိဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သားဖေဖေက သေပြီတဲ့ ... မေမေ
ပြောတာ”

“သေ”

ကလေးကို ရေထဲမှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်ရလေအောင်၊
ကျောက်တုံးတွေနှင့် မထိမိအောင် ထိန်းပေးရင်း၊ သူ စောင့်ပေးနေမိ
သည်။

သား၏ နီရဲသောနှုတ်ခမ်းလေးများ ပြာလာတော့ သူ သားကို ကောက်ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“တော်ရောပေါ့ကွာ၊ ရှေ့မှာ ဒီထက်ကြီးတဲ့ရေတံခွန်ကြီး ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကျ တစ်ခါချိုးပေါ့၊ အခုတော်ပြီ၊ ဟိုမှာ မေမေ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေပြီ”

“အဲဒီကျ ဦးဦးပါ လိုက်ချိုးနော်”

“အေးပါ အေးပါ”

ကလေးကို သူချီလာတော့ မေက သူလွယ်ထားသည့် စလင်းဘက်ခံအိတ်ကြီးကြီးထဲမှ အဝတ်တစ်စုံနှင့် မျက်နှာသုတ်စောင်ကို ထုတ်ယူပြီး အသင့်စောင့်နေသည်။

မေက သူ့ကို လုံးဝစကားမပြော၊ ကြည့်လည်းမကြည့်သဖြင့် သူ့မှာ ဘာလုပ်ရန်ပင် မသိ၊ ကလေးကိုသာ သူမလက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

သူမက ကလေးကို လျင်မြန်စွာပင် ဓရသုတ်၊ ခေါင်းသုတ်ပြီး အဝတ်လဲပေးပေးမယ့် အင်္ကျီက စပို့ရှပ်လက်တို့၊ ဘောင်းဘီက အတိုမို့ ကလေးမေမှာ နှာတွေ တဆတ်ဆတ် ချေနေပေပြီ။

သူမ ကလေးအတွက် အစွမ်းထည်တွေယူလာပေးမယ့် ကားပေါ်ရှိ အိတ်ကြီးထဲမှာ ဖြစ်ပုံရ၏။ ဓလာဓလာဆယ် စလင်းဘတ်ခံထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်စုံပဲ ပါပုံရလေသည်။

အောင်ရှင်း အနီးအနားရှိ ဆွယ်တာဆိုင်များမှ ကလေးအနွေးထည် ဝမ်းဆက်အဝါရောင်လေးတစ်ထည်ကို သွားဝယ်ပြီး ယူလာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် သားကို ဆွဲယူ ထပ်ဝတ်ပေးနေလျှင် အနွေးထည်က ခေါင်းစွပ်ပါ ပါသဖြင့် သားလေး တော်တော်ဟန်ကျသွားလေ၏။

ဟန်မကျသည်က ကလေးအမေ။

အက်စကီးမီးလေးနှင့်တူသွားသည့် သားကို ပြန်လှပြီး သူ့ကို အော်ဟစ်ရန်တွေ့လိုက်ပုံက ခေတ်အဆက်ဆက်က ငြိုးသူရန်ဖက်ကြီးနယ်။

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ... ရှင့်အဝတ်တွေ ရှင်ပြန်ချွတ်ယူသွား”

သူလည်း ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်အော်ပစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... လိုအပ်လို့ လုပ်တာ၊ မင်းလိုမိန်းမမျိုးကိုများ ခိုးကြေးပန်းကြေး ပေးနေတယ် မှတ်နေသလား”

“မထင်ဘူး၊ မလိုဘူး၊ ရှင်လို အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ လူစားတွေနဲ့ လုံးဝကို မပတ်သက်ချင်ဘူး။ တစ်ကားတည်းစီးလာရတာတောင် အကုသိုလ်ကြီးလှပြီ”

“ငါကလည်း ကလေးများမှာလို့ ဝယ်ပေးလိုက်တာ၊ မရဘူး”

တော့တဲ့အခါကျရင် လမ်းဘေးမှာလွှင့်ပစ်ခဲ့၊ အခုတော့ ဝတ်ပေးထားလိုက်”

ပြောပြီး အောင်ရှင်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ နောက်ဘက်မှ သားသား၏စကားသံလေးများက သူ့နောက်သို့ ကပ်ပါလာသေး၏။

“မေမေကလည်း ဦးဦးက သဘောကောင်းပါတယ်ဆို၊ ရှေ့ကျ သားနဲ့အတူ ရေချိုးမှာတဲ့၊ မေမေလည်း မရှိဘဲနဲ့”

“သားသားနော် ... နင့်အဖေ မှတ်နေလို့လား”

“သားသားဖေဖေဆို အရမ်းကောင်းမှာ”

စိတ်မကောင်းသည့်ကြားမှပင် အောင်ရှင်း ပြုံးချင်ရသေးသည်။

မေမြတ်ယျာ သားကိုချီးပွေ့ရင်း စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်သည့် စိတ်တွေကြောင့် လူက ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်တော့မတတ်။

၅ နှစ်ကျော်ကြာမှ ဒီလိုနေရာမှာ လာပြီး ဘွားမနဲ့ ဆုံရသည့် သူတို့ကတော့ အနိုင်နဲ့ပိုင်းလွှတ်လိုက်ကြသည့် ပုရိသတွေပဲ။ သူမမှာ သာ ကျောစုတ်အောင်၊ ကမ္ဘာမကျေအောင် ခံစားခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း ကြက်ဖန်ဖန် ပျော်ပွဲစားကားမှာ လာပြီးဆုံနေကြ

ရပြန်သည်။ အစက မမနှင့် ၃ ယောက်အတူ လာဖို့ပေမယ့် မမက အရေးပေါ်လူနာရှိသည်ကြောင့် ကျန်ခဲ့ရပြီး သူမတို့သားအမိပဲ လိုက်ခဲ့ရသည်။

တစ်လမ်းလုံး မမြင်မတွေ့ခဲ့ကြဘဲ ပိတ်ချင်းမြောင်းကျမှ ဘွားခနဲ လာဆုံနေရ၏။ သည်နေရာပြီးလျှင် ပွဲကောက်ရေတံခွန်သို့ သွားကြမည်။

သားလေးပျော်ပါစေတော့ရယ်လို့ လိုက်လာရသည့်ခရီးမှာ ငွေကတော့ များများစားစားမပါ။ မမကလည်း ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ဂျီပီက လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတာမဟုတ်။ သူမကလည်း အလယ်တန်းပြဆရာမလေးတစ်ယောက်သာ။

သည်တော့ သူဝယ်ပေးသည့် ကလေးအနွေးထည် ဆက်တွဲလေးကို ယူလာ၊ ဝတ်လာပေးရတာပါပဲ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဓားနံနံ။ ဒေါသတွေလား၊ သောကတွေလား။ ကလေးအအေးပတ်မှာလည်း စိုးသည်လေ။

ပိတ်ချင်းမြောင်းမှ ပြန်ထွက်ကြတော့မှ သူ ကားနောက်ဘက်ထဲမှာ ပါလာမှန်း သိရသည်။

ပွဲကောက်သို့ရောက်တော့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ၊ အေးအေးဆေးဆေး ရေချိုးကြ၊ နားကြ၊ စားကြသောက်ကြဦးမည်တဲ့။ ညနေစောင်းမှ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်သို့ ဝင်ပြီး တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်နေ့

လည်း ညမှာ လျှောက်ပတ်ကြည့်ကြမည်။

ပျော်ပွဲစားစီစဉ်သူက ညအိပ်ရန်အတွက် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းထဲမှာ စီစဉ်ထားသည်။

သူ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး မေတို့သားအမိကို ရှာကြည့်လိုက် တော့ ပေတံခွန်ဘေးရှိ နေရာတစ်ခုမှာ အခင်းခင်းပြီး နေ့လယ်စာ စားဖို့ ပြင်ဆင်နေတာတွေ့လိုက်ရသည်။ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးနှင့်။

သူ့ကိုလည်း အန်တီလေးက ငါးဆင့်ချိုင့်နှင့် ထမင်းဟင်း တွေထည့်ပေးလိုက်သည်မို့ အောင်ရှင်း ချိုင့်ဆွဲကာ မယောင်မလည်နှင့် သူမတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖျာခင်းလိုက်သည်။

တစ်ယောက်တည်း ပျော်ပွဲစားခရီးထွက်ခဲ့ရတာ တော်တော် အောက်တာပဲ။ ဖေဖေပါလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

သူ ထမင်းချိုင့်များကို ဖွင့်ရင်း စိတ်မပါလက်မပါ စားနေစဉ် သူ့ကိုမြင်သွားသည့်သားလေးက သူ့အမေမတားမီ သူ့ဆီ ပြေးချလာ လေ၏။

“ဦးဦး... တစ်ယောက်တည်းလား၊ သားတို့နဲ့ လာစားပါ လား”

“မင်းအမေကို ကြောက်ပါတယ်ကွာ”

“မေမေက သဘောကောင်းပါတယ် ဦးရဲ့၊ ပြီးရင် ရေချိုးကြ မယ်နော်”

“အေးပါကွာ အေးပါ ... တကယ်က ရေအရင်ချိုးပြီးမှ ထမင်းစားရမှာကွာ”

“ရပါတယ် ဦးရာ ... ဘယ်ဟာ အရင်လုပ်လုပ်ပါ”

သားသားက သူ့လက်ကို ဆွဲနေလျှင် တစ်ဖက်မှ ဒေါသ ကုမ္ပဏီရမင်းသမီးက သူ့သားကို အော်ခေါ်၏။

“သားသား ပြန်လာခဲ့ ... ခုပြန်လာနော်”

“သွားပါ လားရာ ... ပြီးတော့မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

ကလေးက သူ့ကိုယ်လေးနှင့်လွင့်နေအောင် ပြန်ပြေးသွား သည်ကိုကြည့်ပြီး အောင်ရှင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဒါဟာ ဖေဖေသားလား၊ သူ့သားလား၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့ တစ် ယောက်ယောက်ပဲ။

ခုလိုသိပြီးနေခါမှ မေတို့သားအမိကို ဒီလိုပစ်ထားလို့ တော် ပါမလား။ သူတို့ တာဝန်မဲ့ရာ ကျလိမ့်မည်။ ဖေဖေကိုပြောပြရလျှင် ကောင်းမည်လား။ ဖေဖေကတော့ ရှက်ရှက်နှင့် ငြင်းမည်ထင်သည်။ တာဝန်လည်း ယူမည်မဟုတ်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့်ပင် ထမင်းချိုင့်ကိုပြန်ဆင့်ပြီး အောင်ရှင်း ရေတံခွန်မှာ ရေချိုးနေကြသူများကို ငေးကြည့်မိနေသည်။

သားသားလည်း သူ့အမေ၏ အထိန်းသိမ်းကောင်းမှုကြောင့် သူ့ထံ ရောက်မလာတော့။ ရေထဲလည်း ဆင်းတာ မတွေ့ရချေ။

ညနေ ၃ နာရီလောက်မှာမှ ရေတံခွန်မှ ပြန်ထွက်ပြီး သူတို့ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်သို့ ဝင်ကြသည်။

ပန်းခင်းတွေ၊ ပန်းမျိုးစုံနှင့်သာယာလှပသည့် ဥယျာဉ်ထဲမှာ သူက အလှပန်းခင်းပုံတွေကို ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေရင်း မေတို့ သားအမိကိုလည်း ဓာတ်ပုံတွေ ခိုးရိုက်ခဲ့သည်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြား မလားလို့ပါ။

ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပန်းခင်းတွေ၊ ပန်းတွေ လျှောက်ကြည့်ပြီး လိပ်ပြာဥယျာဉ်သို့လည်း သူ သွားရောက်ကြည့်လိုက်သေး၏။ တစ် ကမ္ဘာလုံးမှာရှိသည့် လိပ်ပြာတွေ၊ ငှက်ကောင်တွေကို စုံအောင် ပြုစုထား သည့် လိပ်ပြာဥယျာဉ်က ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအတွက် ပိုပြီး ဗဟုသုတရစဖွယ်။

မေနှင့်သားလေးရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အရိပ်လိုလိုက်ပါနေ မိတာ အောင်ရှင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်။ သူဟာ မေ့ကို မုန်းရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ စိတ်နာရမှာမဟုတ်ဘူးလား။

ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး မဟာအံ့ထူးကံသာဘုရား ကို ဖူးကြချိန်မှာ မှောင်နေပေပြီ။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညနှင့် လျှပ်စစ်မီးရောင်ကြောင့် ည၏အလင်းက အိပ်မက်သဖွယ်။

ဘုရားမှအပြန် စိစစ်ထားကြသည့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ထဲမှာ နေရာယူကြသည်။

ကျန်ဘုရားဖူးအဖွဲ့များက သူ့အုပ်စုနှင့်သူ။ သူကတော့ မေ တို့သားအမိကိုသာ စောင်းပါးရိပ်ခြည် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လျက်။

ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အောက်ထပ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ သူမ တို့ နေရာယူထားကြစဉ် သူမတို့ဘေးသို့ လူငယ်လေးယောက်အဖွဲ့က နေရာယူဖို့ပြင်ကြ၏။

အောင်ရှင်း မနေသာ။ သူမဟာ ကလေးအမေပေမယ့် အုပ် ထိန်သူမပါလို့လား။ သိပ်ပြီးချောလှလို့ပေလားမသိ။ မခန့်လေးစားတွေ မလုပ်ရဲကြပေမယ့် ဝင်ရောချင်ကြတာ သိသိသာသာ။

အောင်ရှင်း ကိုယ့်အိတ်ကိဆွဲကာ သူမတို့သားအမိအနားသို့ ရောက်သွားရ၏။ မအေက မလိုလားပေမယ့် ကလေးကတော့ အား ပါးတရ။

“ဟော ဦးဦး... သားသားတို့နဲ့ လာနေလေ၊ နေ့လယ်က လည်း ရေချိုးမယ်ဆိုပြီး ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ၊ သားသား ရေမ ချိုးရဘူး၊ နာတာပဲ”

သည်တစ်ခါတော့ မေမြတ်ယျာ ကလေးကို မကန့်ကွက် တော့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဟန့်ရှိသွားတာပေါ့။ ချော်လဲရောထိုင်။ သူမ သားကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အခင်းကို သေသေချာချာခင်းပြီး အထုပ်ကို လူငယ်အုပ်စုနှင့်ကြားမှာ ခြားထားလိုက်သည်။

အောင်ရှင်းက သူ့အခင်းကို မေတို့သားအမိဘေးမှာ ခင်း

လိုက်ပြီး...

“မေတို့သားအမိက ဒီဘက်ကိုလာပါလား”

“ရတယ်... ရှင့်အမှုတစ်ပြားသားမှ မပါဘူး”

ခက်တော့တာပဲ။ သူကလည်း ကလေးမျက်နှာနှင့် ပြောဆို နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ သိပ်အစာကျေတာမဟုတ်။ အမြင်မတော် လွန်းလို့။ မမြင်နိုင်သည့် သံယောဇဉ်တို့ကြောင့် နောက်ဆံတင်းပြီး ခုလို တစ်လည်လည် ဖြစ်နေရတာ။ အဖြစ်မှန်ကိုလည်း သိချင်စိတ်က တစ်ဝက်။

သို့သော် သူမကတော့ လုံးဝပြောပြလိမ့်မည်မဟုတ်။

မေမြတ်ယျာက သူ့ကို ရှိတယ်လို့တောင် မမှတ်ဘဲ သားကို သာ ညစာကျွေးဖို့ ပြင်ဆင်နေလေ၏။ အောင်ရှင်း ဆတ်ဆန် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ထမင်းကတော့ မနက်ကတည်းက ထမင်းမို့ အေးစက်နေ ပေပြီ။

ထမင်းပူပူ အဝယ်ထွက်ရန်အတွက် အောင်ရှင်း အမြန်ထွက် ခဲ့ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့က ထမင်းဆိုင်မှာ အဖြူထည်သုံးထုပ် ဝယ်ခဲ့လိုက်သည်။

ကလေးက ထမင်းအေးလို့ ဂျီကျနေသည်နှင့် အတော်ပါပဲ။

“မေမေထမင်းက အေးစက်စက်ကြီး... မစားချင်ဘူး၊ မစား ချင်ဘူး”

ခြေထောက်ကလေးဆောင့်ကာ သား ဆိုးနေလျှင် မအေ ကလည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ရိုက်ဖို့အသင့်။ အောင်ရှင်းပဲ လျင်မြန်စွာ ထမင်းဖြူနှစ်ထုပ်ကို သူမထံ ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ကလေးအတွက် ထမင်းပူပူ”

“မယူဘူး... ရှင့်ဘာသာစား”

“ငါ့အတွက်လည်း ပါတယ်လေ၊ မင်းတို့အတွက် ပိုဝယ် လာခဲ့တာ”

“အို... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ရှင်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

“အောင်မယ်... မင်းကပဲ တစ်ပြန်စီး ငါက ခံရတဲ့သူပါကွ”

“ရှင်နဲ့ ဘာစကားမှ မပြောချင်ဘူး၊ ရှင် ဒီနေရာမှာလည်း မနေနဲ့”

“ဩ ဘာလဲ... မင်းက သွားရင်းလာရင်း အကြံအဖန် လုပ်သွားချင်လို့လား”

“ဟင်... ရှင် ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

မေ အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသတွေထွက် နေလျှင် အောင်ရှင်း သူမတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ လွတ်နေ သည့်နေရာသို့ ရွှေ့သွားလိုက်သည်။

အိတ်တစ်လုံးနှင့် ထမင်းချိုင့်တစ်ခုပဲလေ။

စေတနာဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့မတန်ဘူး၊ ဒီလောက် ကဲတဲ့ဆတ်

နေတဲ့မိန်းမ... ခလုတ်ထိမှ အမိတပါစေ။ အောင်ရှင်းက ထမင်းပူပူ နှစ်ထုပ်ပေးခဲ့ပေမယ့် မေ လုံးဝမသုံးဘဲ အမှိုက်တောင်းထဲသို့ သွား ထည့်လိုက်တာမြင်လိုက်ရလျှင် အောင်ရှင်းစိတ်ထဲ တော်တော် နာကြည်းသွား၏။

ကလေးကလည်း ထမင်းအေးကြီးမစားလိုသဖြင့် ဘာမှ မစားဘဲ ခင်းထားသည့်အခင်းပေါ်မှာ ခွေခွေလေး လှဲအိပ်၊ စိတ် ကောက်ရင်း တကယ်ပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ခရီးသည်များမှာ ကျယ်ဝန်းသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဇရပ် အတွင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာယူထားကြသဖြင့် အလယ်ကောင်မှာ လွတ်နေသည်။

သူက မေတို့သားအမိနှင့် မျက်စောင်းထိုးလောက် နေရာ ယူထားသဖြင့် မြင်နေရသည်။ သူလည်း ထမင်းကို စိတ်မပါလက်မပါ နှင့် စားလိုက်ရ၏။

အေးလေ... သူလည်း သူ့ခံစားချက်နဲ့သူ ရှိမှာပေါ့။ မေက သူ့နေရာလေးမှာ ခြင်ထောင်ထောင်ပြီး ကလေးကိုသိပ်နေ၏။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို အောင်ရှင်း ကိုယ့်နေရာမှ တုံးလုံးလဲ့ကြည့်ရင်း မြင်နေရသည်။

ခရီးသည်များကတော့ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောဆူညံနေကြ ၏။

“မီးထွန်းပွဲ လျှောက်သွားကြမယ်ဟေ့၊ ပစ္စည်းတွေ ဘယ် အပ်ခဲ့မလဲ”

“ရတယ်... လူကြီးတချို့ ကျန်ခဲ့မယ်၊ စောင့်ပေးမယ်၊ ရွှေငွေအဖိုးတန်တာသာ ယူသွား”

“စစ်တက္ကသိုလ်ရှေ့က မင်းကြီးသုံးပါးရပ်တုရင်ပြင်မှာ မီး ရှူမီးပန်းတွေ လွှတ်နေကြတာ ပျော်စရာကြီး”

“မြို့ထဲ လျှောက်ကြည့်မယ်”

လူတွေ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် လျှောက်သွားကြမည့်အထဲ မေတို့သားအမိ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု အောင်ရှင်း တိတ်တဆိတ် ကြည့် နေရသည်။

တောက်... ဒီခရီးမှာ သူသာပါမလာရင် မေတို့သားအမိ ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ။ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်။ ဒါမှမဟုတ် မေ တမင်များ လုပ်နေသလား။

မေမြတ်ယျာဇာဘေးမှ လူငယ်လေးယောက် ထမင်းစား ထွက်ရာမှပြန်လာပြီး မေ့ကို စကားတွေလှမ်းပြော လှမ်းရောနေကြ သည်ကို ကြားရ၏။

“ဟေ... တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတွေ လှည့်လျှောက်မကြည့်ဘူး လား”

“မကြည့်တော့ဘူး၊ ကလေး နေမကောင်းလို့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဆရာဝန်သွားပြမယ်လေ၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်”

“ရတယ် ... တော်ကြာမှ သူ့အဖေကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်”

“ဗျာ ... ဘယ်မှာလဲ သူ့အဖေ”

မေ အသံနှိပ်ပြီး ဘာပြောလိုက်တယ်မသိ။ လူငယ်များ တွန့်သွားကြပြီး သူရှိရာဘက်သို့ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်နှင့် လှမ်းကြည့်ကြ ၏။

ကေန္တ မေတော့ သူ့ကို ခုတ်လှုပ်လိုက်ပြီထင်သည်။ သူ့ရင် ထဲ မကျေနှပ်သလိုလို ကျေနှပ်သလိုလို။

ဒ် မကြာမီ လူငယ်လေးယောက် မေအနားမှ ဟိုလိုလို သည်လို လိုနှင့် လစ်ထွက်သွားကြပေ၏။ ကြောင်ရပ်နှင့်ကြွက်သေလည်း ပြီး တာပါပဲ။

ခဏအကြာတွင် မေတို့သားအမိထံမှ အသံလေးများ ကွဲစိ ကွဲစိ ကြားနေရသဖြင့် အောင်ရှင်း နားစွင့်ကြည့်ရသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

တန်ဆောင်းကြီးထဲမှာလည်း လူက ခပ်နည်းနည်းပဲရှိတော့ သည်။ အသက်ကြီးကြီး၊ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး ၄-၅ ယောက်ခန့် ပိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြသည်။

“မေမေ ဆာတယ် ဆာတယ် ... မုန့်ဝယ်ကျွေး”

“သား ကိုယ်တွေပူနေပြီ ... ဘာမှစားလို့ မရဘူး၊ ရော့ ... ဒီအချို့ရည်လေးပဲ သောက်လိုက်၊ ပြီးရင် ဆေးသောက်ရမယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း ... မုန့်စားချင်တာ၊ မုန့်စားချင်တာ၊ မေမေက သားကိုထမင်းလည်း မကျွေးဘဲနဲ့”

သားအမိနှစ်ယောက်၏အသံတွေ ကျယ်လာခဲ့လျှင် သူ ကိုယ့် မှာရှိသည့် မုန့်တစ်ထုပ်ကိုယူပြီး မေတို့သားအမိနားသို့ ရောက်သွား ပြန်သည်။

“ရော သားသား ... ဒီမုန့်စား”

“ဟား ... ကျေးဇူးပဲ ဦးဦး၊ လာလေ ... ထိုင်ပါဦးဦးရဲ့”

ကလေးက မုန့်ထုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး သူ့ကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်ပေ မယ့် အောင်ရှင်း အလိုက်သိစွာ ရှောင်ထွက်ဖို့ပြင်ရ၏။

“ဦးဦး အပြင်ခဏထွက်ဦးမယ်ကွာ၊ အပြန်ကျ မုန့်ဝယ်လာ ခဲ့မယ်နော်”

ပြောမိခါမှ ပိုဆိုးတော့သည်။ ကလေးက ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထ ပြီး သူ့နေရာကိုလိုက်ဖို့ ပြင်လေ၏။

“ဟာ ... ဒါဆို သားပါလိုက်မယ်၊ အပြင်မှာ တန်ဆောင် တိုင်ပွဲ ကြည့်မယ်၊ ကြည့်မယ်”

“ဟဲ့သား ... ဒီကောင်လေးတော့ ငါရိုက်မိတော့မယ်”

မေ မျက်စိမျက်နှာတွေပျက်ပြီး သားကို အတင်းပွေ့ချီထားရာ

အောင်ရှင်းလည်း ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းပင်မသိတော့။ တကယ်ကျ
သူလည်း မေတို့ကိုထားခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်လည်ရမှာ စိတ်မချပါ။

အော်ဟစ်ငိုယိုနေသည့်သားကို ဘယ်လိုချော့ရမုန်း မသိ။
မေကလည်း လုံးဝထည့်မှာ မဟုတ်။ မျက်နှာထားကို သုန်မှုန်ပြီး
တစ်လျှောက်လုံး စိတ်တိုနေသည့် မေ့ကို သူ အနှောင့်အယှက်မပေး
ချင်။

နေရာမှာပင် အောင်ရှင်းရပ်နေတော့ မေက အော်ထုတ်ခဲ့
သည်။

“ရှင့်ဘာသာ သွားစရာရှိတာ သွားလေ၊ ကလေးကို အမျိုး
မျိုး ဆွပေးနေတယ်”

“ဟာကွာ...မင်း ငါ့စေတနာကိုမစော်ကားနဲ့”

“တော်ပြီ...ရှင်နဲ့ ဘာစကားမှ မပြောချင်ဘူး”

ကလေးကိုချီပြီး အိတ်ကိုလွယ်ကာ မေ ချော့မော့ရင်း
ကျောင်းဝိုင်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မြို့ထဲမှ လှမ်းမြင်နေရသည့်
ဆူဆူညည်ည တန်ဆောင်တိုင်ပွဲမှ အသံတွေကို နားထောင်ရင်း မေ့ရင်ထဲ
ဆို့နှင့်နှင့်။

ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မေဟာ ခုလို လျှောက်မသွားသင့်။
အရွယ်ငယ်သေးပြီး အဖော်လည်း မရှိသည်မို့ မေ သားအလိုကို
မလိုက်နိုင် ဖြစ်နေရပြီ။

သည်စဉ် သူမတို့အနားသို့ အောင်ရှင်း ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်
ရောက်လာခဲ့သည်။ ငှားစီးလာတာဖြစ်မည်။

“ကဲ...တက်”

“အို...မတက်ပါဘူး။ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင်ကို မုန်းလွန်းလို့
နောက်ဘဝတောင် အမုန်းမပြောဘူး”

“ငါကလည်း စိတ်နာတာပါပဲ၊ အခုက သားအရမ်းသွား
ချင်နေလို့၊ ကဲ...မင်းမလိုက်ချင်လည်း သားကိုပဲထည့်လိုက်”

“ရှင် သားကိုပြန်မပို့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူမ အစိုးရိမ်ကြီးစွာပြောလျှင် အောင်ရှင်း မဲပြီးပြီးလိုက်၏။

“ဒါ မင်းသားပဲ၊ ငါ့သားမှမဟုတ်တာ၊ ပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ သားက နေမကောင်းဘူးနော်၊ ဆလဲပဲ
လျှောက်ပြ၊ သားကလည်း ဒီနေ့မှ ဆိုးလိုက်တာ”

အောင်ရှင်းနှင့်အတူ လျှောက်မလည်လိုသဖြင့် သားကိုပဲ
သူနှင့်ထည့်လိုက်ဖို့ မေ စဉ်းစားမိသည်။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မေ ယုံ
ကြည်မိတာလဲ။ သားကလည်း မလွယ်။ မေ အောင်ရှင်းကို စိတ်နာ
ပေမယ့် မေ့နိုင်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်။

မုန်းတီးနာကြည်းရင်းနှင့်ပင် သတိရနေခဲ့ရ၏။

“ဓဏပါ...တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာမယ်”

“သားက ကိုယ်နည်းနည်းပူနေတယ်...ပြောမရလိုသား”

“စိတ်ချပါ ... ဆေးခန်းပြရင်လည်း ပြခဲ့မယ်”

ပြောပြီး အောင်ရှင်း ဆိုင်ကယ်နှင့်ကလေးကို ခေါ်သွားလျှင် မေမှာ နောင်တရသလိုလို။

သားကိုပြန်ခေါ်မလာဘဲ တစ်ခါတည်း ခေါ်ပြေးသွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အိုး ... သားကို သူ့သားမှန်းမှ မသိတာ။ သူ့ပုံကြည့်ရတာ ကလေးကို သူ့အဖေနှင့်ရသည်လို့တောင် ထင်နေနိုင်၏။

မေ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ တန်ဆောင်းထဲရှိ အဘိုးအဘွားများနှင့် သွားပြီး စကားပြောနေလိုက်သည်။

အခန်း (၂၁)

အောင်ရှင်းနှင့်သား ည (၁၀) နာရီအထိ ပြန်မလာသေးလျှင် မေ့ရင်ထဲမှာ မီးနယ်ပူလာခဲ့လေသည်။ သားက လူတော် လူသွက် လေးမို့ သားနှင့်စကားတွေလျှောက်ပြောနေလျှင် ပြီးပါလေရော။

ညောင်မြစ်တူးရင်း ပုတ်သင်ဥတွေ ပေါ်ကုန်တော့မည်။ ငါမှားတာ။ ငါကို အစဉ်းစားမရှိတာ။

မေမြတ်ယျာဓိတ်ပူနေသလို အောင်ရှင်းမှာဖြင့် စကားတွေ မပြောအားခဲ့ပါ။ သားကို ဆေးခန်းအရင်ဝင်ပြပြီး သူ့စိတ်ကျေနပ်အောင် ကထိန်တွေ၊ တန်ဆောင်တိုင်ဘုရားပွဲတွေကို လျှောက်ပတ်ပြ နေရင်း လူအုပ်ကြားထဲမှာ တိုးထွက်လို့မရ ဖြစ်နေရ၏။

ကလေးကို သူနှင့်သင့်တော်မည်၊ အစာကြေလွယ်မည် အသားဆန်ပြုတ်ဝယ်တိုက်ရင်း ကစားစရာအရပ်ဆိုင်မှာ သား ပူဆာသည့် လေယာဉ်ပျံ၊ ဝက်ဝံရုပ်၊ သေနတ်တို့ကို ဝယ်ပေးရသည်။

အရပ်တစ်ရပ်ကို တစ်သောင်းခွဲ၊ နှစ်သောင်း။ သုံးရပ်ကို ငါးသောင်းခန့်
ချောသွားခဲ့၏။

သားကတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်အောင် ပျော်နေလိုက်တာ။ တစ်ခါ
မှ ဒီလိုအဖိုးတန်အရပ်မျိုးလည်း မရဖူးဘူးလား မသိ။ မအေနှင့်တော့
ပြဿနာတက်ရပေဦးမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားဟာ ဖေဖေသားဆိုလျှင် သူ့ညီလေး
ပေါ့။ ဝယ်ပြီးမှတော့ အရပ်တွေကို သားကိုပဲ ယူသွားစေချင်ပါသည်။
နောက်ဆုံး လူအုပ်ကိုတိုးဝေပြီး အောင်ရှင်းနှင့်သားတို့ ပြန်
ခဲ့ကြသည်။

“သားနာမည် ဘယ်သူလဲကွ”

“မေမေက မပြောရဘူးတဲ့”

“မင်းအမေက တယ်မနာလိုစိတ်များတာပဲ၊ ဒါဆို သား
အဖေနာမည်ရော”

“မသိဘူး၊ သေပြီတဲ့ သား တစ်ခါမှ ဖေဖေကို မမြင်ဖူးဘူး”

ကလေးကို မေက အချိန်မီဝတ်ထားခဲ့ပြီမို့ အောင်ရှင်း ဘာမှ
မမေးတော့ပါ။ မေးလည်းအပို။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်တော့ ညဆယ်နာရီခွဲ။ မေ့ကို
ဂူရှုအောင်အောင်လေး တွေ့ရ၏။

အဝါနုရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် မေ့အသွင်က ညဦးရောင်

အောက်မှာ ဝင်းဝင်းပပ။ သားကလည်း ချော၊ မအေအကလည်း
ချော။

“ကြာလိုက်တာ ... ကလေးနေမကောင်းပါဘူးဆိုမှ၊ ဟင်
... ဒီအရပ်တွေက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကလေးဖို့ပေါ့၊ မင်း ကစားဖို့ ဝယ်လာတယ်များ မှတ်နေ
သလား”

“မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားနဲ့ရှင် ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ၊
ရှင်အရပ်တွေ ရှင်ပြန်ယူ”

သူကသာ ပြန်ယူခိုင်းနေသည်။ သားကတော့ အရပ်တွေကို
လုံးဝလက်ကမလွှတ်။ ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပိုက်ပြီး ယခုပင် ဆော့ကစားချင်
နေပုံ။

“ငါကလည်း ဆိုင်တယ်မပြောပါဘူး၊ ဒါ ဖေဖေနဲ့ရတာဆို
ရင် ငါ့ညီလေးဆိုပြီး ...”

အောင်ရှင်း စကားကိုကြားရလျှင် မေ ဒေါသတွေ ထွက်
လိုက်တာ သွေးပင်ဆောင့်တိုးတော့မတတ်။

“ဟင် ... ရှင် ရှင်စကားပြောတာ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။
ရှင်ကို အရမ်းမုန်းတယ် ... သိလား။ နောက်ဘဝဆက်တိုင်း မကျေ
ဘူး”

မေ သူ့ကိုယ်သူ လက်သီးဆုပ်ပြီး စိတ်ကိုလျှော့နေရလျှင်

သားက လူပါးမို့ သူ့မိခင် တအားစိတ်ဆိုးနေသည်ကို သိ၏။ အရှက်
များကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အောင်ရှင်းကိုပြန်ပေးလေသည်မှာ ရင်ထဲ
နှင့်စရာ။

“ရော ဦးဦး ... ပြန်ယူသွားတော့နော်၊ ဦးဦးရဲ့သားလေး
ကိုပဲ ပေးလိုက်ပါ။ မေမေ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်”

“ဦးဦးမှာ သားမရှိပါဘူးကွာ၊ ဒါ သားအတွက် ဝယ်လာ
တာပဲ၊ ယူထားလိုက်ပါ”

“သားမယူရဲတော့ဘူး ... မေမေ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲလိမ့်
မယ်”

“မင်းရော အရှက်တွေပြန်ပေးရရင် ပျော်မှာလား”

မျက်ရည်လေးအဝဲသားနှင့် သားက ဘာမှဖြေရှင်းချက်
မထုတ်တော့ဘဲ မေ့ထံသို့သာ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး မေ့ကို ဖက်
ထားခဲ့သည်။

“မေမေ ... သား အိပ်ချင်ပြီ၊ ဦးဦးရေ ... တဲ့တာ”

လက်ကလေးပြပြီး သားက သူတို့ခြင်ထောင်လေးထဲဝင်ဖို့
သူ့အမေကို ဆွဲခေါ်နေသည်မှာ အောင်ရှင်းနှင့်သူ့မေမေ ရန်ဆက်
ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှ တားဆီးခြင်းပါပေ။

မေ့ဘေးမှာလည်း လူငယ်များ မရှိတော့ဘဲ မိန်းကလေး
အုပ်စုများသာ ရှိနေသဖြင့် အောင်ရှင်း စိတ်ချရပါသည်။ ကိုယ့်

နေရာကိုယ်ပြန်ခဲ့ပြီး တစ်ညလုံးအိပ်မရခဲ့သည်မှာ မေ့နှင့်သူ့အကြောင်း
တွေ့ သားဟာ ဘယ်သူ့သားလဲဆိုသည့် သံသယတွေကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်။

မနက် (၁၀) နာရီလောက်မှာ မန္တလေးပြန်ရောက်ကြတော့
အောင်ရှင်းကို သူ့အန်တီလေးနှင့်မေမေ လာကြိုနေကြ၏။ အောင်ရှင်း
မှာ မေတို့သားအမိကို သခင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ပါသွားရသည်။
မေ့ကို လိုက်ဖို့ချင်ပေမယ့် မေကလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်။ မေမေက
လည်း မလွယ်။

မေ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာတောင် မသိလိုက်ရ။ ရင်ထဲမှာ
သံသယတွေနှင့် မည်းမှောင်မွန်းကျပ်နေရ၏။ ရင်ထဲမှာ မရှင်းပေမယ့်
သားမျက်နှာလေးက သူ့မျက်စိထဲမှာ တဝဲလည်လည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေကို ခြံထဲမှာ အသင့်အနေအ
ထားနှင့်တွေ့ရသည်။ စဉ့်ရှုပ်အဝါပုပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်ရောင်
ဝတ်ထားသည့် ဖေဖေအသွင်က စိုပြည်ခံညားနေ၏။

မေမေနှင့်အန်တီလေးကတော့ သူ့ကိုလာကြိုကြတာမို့ ကား
ပေါ်က ဆင်းလာပုံက မင်္ဂလာသတို့သမီး သွားတောင်းမည့်နည်း

ချိတ်တွေ၊ ပိုးတွေနှင့်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဆင်တူ။

အဲ... အရောင်ပဲ နည်းနည်းကွဲသည်။ မေမေက အဝါနုရောင်ချိတ်နှင့် အဝါနုရောင် ပိုးသားအင်္ကျီ၊ ရင်ဖုံးပေမယ့် အရွယ်နှင့် ညီအောင် အဆန်းတွေ ထွင်ထားလိုက်သေး။

အန်တီလေးကတော့ ကြက်ပေါက်ရောင်။ အဝါဆိုပေမယ့် နုနုလှလှ ကြက်ပေါက်ရောင်။ ချိတ်နှင့် ခါးတင်ရင်ဖုံးပါပဲ။ လက်စက ပုံဆန်း။

“သားရေ... ရေချိုးလိုက်ဦးမလား၊ အချိန်ရပါသေးတယ်”

“ဘာတွေလဲ မေမေရဲ့၊ ချက်ချင်းပဲ ဘယ်ကိုသွားမှာမို့လဲ”

“ဪ သားရယ်... အန်တီလေး ငွေရတုပွဲက အင်္ကျီနဲ့ လေး ဒီနေ့ပဲ တနင်္ဂနွေ၊ သားအတွက် မိန်းကလေး သွားကြည့်ကြ မလို့လေ”

ကြားရုံနှင့်ပင် အောင်ရှင်း ထိတ်လန့်လှုပ်သွားပုံက လူကြီးများ မျက်မှောင်ကြုတ်ချင်စရာ။

“ဟာ မေမေကလည်း... နေပါဦးဗျာ၊ သား ခရီးပန်းလာလို့ပါ”

“သားနော်... ဘာခရီးပန်းစရာလို့လို့လဲ၊ မန္တလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင် နီးနီးလေး၊ ပြီး အပန်းဖြေရအောင် သွားခိုင်းတာ၊ လန်းတောင်လာရဦးမှာ”

“မမသား ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား၊ ပြောစမ်းသား အန်တီလေးကို... သားမှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေများ ရှိနေပြီလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး အန်တီလေးရယ်၊ ဒီနေ့ သားတကယ်ခေါင်းကိုက်လို့ပါ၊ နောက်နေ့မှ သွားကြပါလားဗျာ”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး သားရဲ့၊ ဒီနေ့ သွားကြည့်မှ နောက်နေ့မှာ စကားလေးဘာလေး ကမ်းလှမ်းခဲ့လို့ရမှာပေါ့၊ သားနော် ဂျီဂျော့လုပ်ပြန်ပြီလား”

အောင်ရှင်း ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခရောက်နေ၏။ မေတို့ သားအဖကို ပြန်တွေ့ခဲ့ပြီမို့ သူ့ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်နှင့်သံယာဇဉ်က ထွေးလုံးရစ်ပတ်နိုးကြွလျက်။ သူ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ လုံးဝစိတ်မပါနိုင်တော့။

သို့သော် အန်တီလေးနှင့် မိဘနှစ်ပါးက အတင်းပင် ခေါ်ယူတိုက်တွန်းနေလျှင် အောင်ရှင်း အီလည်လည်နှင့်ပင် လိုက်ရချေတော့မည်။

“ဒါဆိုလည်း ခဏစောင့်ကြဦးဗျာ၊ သား ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်”

အောင်ရှင်း ရေဝင်ချိုးပြီး အဝတ်အစားကို မေမေထုတ်ပေးထားသည့်အတိုင်း၊ ယူဝတ်ဖို့ စဉ်းစားလို့မရ။

အောင်မယ်လေး... မင်္ဂလာသတို့သားကြီး ကျနေတာပဲ

ပုဆိုးက ပန်းခရမ်းရောင်ချိုတ်၊ အကျီက စတစ်ကော်လာနှင့် ပိုးရှပ် အဖြူ၊ လက်အမာ၊ မေမေက ရွှေကြယ်သီးကြီးတွေ၊ ဘာတွေတပ်ဖို့ပါ အနားမှာ လာစောင့်နေသေး၏။

မေမေနှင့်အန်တီလေးဟာ မန္တလာသူတွေပီပီ ရွှေငွေလက် ဝတ်ရတနာဆင်ယင်တာကို တော်တော်ဝါသနာပါကြ၏။

အောင်ရှင်း မေမေကိုတောင်းပန်ရသည်။

“မေမေကလည်းဗျာ... ဘာမှန်းညာမှန်းဖြင့် မသိသေးဘဲ နဲ့ ဒီလိုပုံစံကြီး ဝတ်မသွားချင်ပါဘူး။ ဟိုဒင်း မိန်းမတောင်းသွားတာ ကျနေတာပဲ”

“သားရဲ့... အခုလည်း အဲဒီသဘောပဲလေ၊ သားအန်တီ လေးက စကားထည့်ထားပြီးသား၊ သားလက်ခံရင် ဒီပွဲက အတည်ဖြစ် ဖို့ပဲ ရှိတော့တာ”

“ဟာဗျာ... ဒုက္ခပါပဲ သား”

“စကားများမနေနဲ့... ဝတ်... မေမေထုတ်ပေးထားတဲ့ အတိုင်း ဝတ်”

“မေမေနော်... သားကို အကျပ်မကိုင်နဲ့၊ မေမေတို့ပုံတွေ ကြည့်ရတာတောင် သား ကြက်သီးထလှပြီ၊ မသေချာသေးဘဲနဲ့ မဟလာသတို့သမီးတောင်းမယ့်ပုံစံကြီးတွေ ဝတ်ထားလိုက်ကြတာ၊ သားကတော့ လုံးဝ ဒီအဝတ်တွေမဝတ်နိုင်ဘူး... ရိုးရိုးပဲဝတ်မယ်”

နောက်ဆုံး အောင်ရှင်းကို ဘယ်လိုမှ ပြောမရသဖြင့် ဒေါ်နီနီဟာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

“ခေတ်ကာလသားသမီးတွေများ လူကြီးက လက်နဲ့ရေးရင် ခြေနဲ့ဖျက်ဖို့ စဉ်းစားနေကြတာ၊ ဝတ် ဝတ်... အဲ... ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေးလည်း ဝတ်ဦး၊ တော်ကြာ ဆရာဝန်မလေး လန့်နေဦးမယ်”

“မေမေကလည်းဗျာ... ဆရာဝန်မများ အဟုတ်ကြီးမှတ် လို့၊ မြန်မာပြည်မှာ ဆရာဝန်တွေ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး”

“ဟဲ့... ဆရာဝန်မဆိုတာထက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာ၊ နူးညံ့တာ၊ စိတ်သဘောထားပြည့်တာတွေကို ပိုမက်မောတာ”

“မေမေမြင်ဖူးတာ ကျနေတာပဲ”

“မေမေ မမြင်ဖူးပေမယ့် အန်တီလေးပြောတာလေ”

အောင်ရှင်း သာမန်ပုံစံပဲ ဘောင်ဘီရည်မီးခိုးရင့်နှင့် စပို့ ရှပ်အဖြူအနက်စင်းပဲ ဝတ်လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီးစမို့ ရှင်းသန့်လှပ နေတာပါပဲ။

သည်စဉ် အန်တီလေးပါ ဝင်လာခဲ့ပြီ အောင်ရှင်းကို ဝိုင်း ဝန်း၍ ရေမွှေးဆွတ်၊ ဘော်ဒီစပရေဖျန်း၊ ခေါင်းပြီးနှင့် ပြင်ဆင် နေလိုက်ကြသဖြင့် သူ့မှာ ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်နေရသည်။

“အန်တီလေးရယ်... တော်ပါပြီဗျာ၊ လူကိုများ အခြောက် ဖြစ်တော့မတတ်ဘဲ”

“ဟဲ့ သားရဲ့... နည်းနည်းတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်သွား၊
ဦးမှပေါ့၊ ရွှေလေး၊ စိန်လေးလည်း ဝတ်ပေးဦးလေ”

“ဟာ အန်တီလေးကလည်း... ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့
စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ မဝတ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ တော်ပြီ တော်ပြီ... လက်စွပ်
ဝတ်ထားသားပဲ”

သူ့ အခန်းထဲမှ အပြေးထွက်လာပြီး ဖေဖေရပ်စောင့်နေ
သည့် ကားနားသို့ရောက်မှ အမောဖြေရသည်။ ဖေဖေကတော့ သူ
တို့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။

“မအေးနဲ့အန်တီက ခပ်သည်းသည်း၊ သားက ခပ်အေးအေး
နဲ့ တွေ့နေကြပြီ၊ ကဲဟေ့... သွားကြစို့၊ သူများအိမ်မှာ ထမင်း
စားချိန်ရောက်နေဦးမယ်”

“နေပါဦး ဖေဖေရဲ့... ဒီအချိန်ကြီး သူကရော ဆေးရုံဆင်း
မနေရဘူးလား”

“ကြုံချိန်းပြီးသား၊ ဒီနေ့ ဆရာဝန်မလေး အိမ်မှာရှိမယ်”
မေမေနှင့်အန်တီလေးမှာ ပဝါတွေဩလာကြသဖြင့် အောင်
ရှင်း အတင်းသွားဖြုတ်ပြီး အိမ်ထဲမှာ သိမ်းခဲ့ရသေး၏။

နောက်ဆုံး (၁) နာရီထိုးခါနီးကျမှ သူတို့အဖွဲ့ အန်တီလေး
ပြောသည့် ဆရာဝန်မလေးထံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂၂)

အန်တီလေးမှာ ထိုကိစ္စအတွက် အင်တိုက်အားတိုက်နှင့်
တော်တော်စိတ်အားထက်သန်နေ၏။ ထိုဆရာဝန်မလေး နေသည်မှာ
အမရပူရမြို့ဖြစ်သည်။

သစ်သားအိမ်လုံးချင်းလေးမှာ ရှေ့ဘက်တွင် ဆေးခန်းဖွင့်
ထားပြီး နောက်ဘက်မှာ လူနေပုံရသည်။ ဒါတောင် ငှားထားတာ
ဖြစ်နိုင်၏။ လမ်းမှာ အန်တီလေးက သူ့ဆရာဝန်မကို ညွှန်းခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလား။

“မောင့်တပည့်မလေး သားရဲ့၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူလေး၊ ချော
တာ လှတာထက် ကျွန်းကွဲတာ၊ နောက်ဘက် မာနမကြီးတာကို ကြိုက်
တာ၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် တပြုံးပြုံးပဲ၊ လူနာတွေကလည်း ချစ်ကြ
တယ်”

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူတို့။ သူ မှုတ်ခနဲ သွားသတိရ၏။

သည်။ မေလည်း မြစ်ကကျွန်းပေါ်သို့ပါပဲ။

“ဆရာဝန်မလေးနာမည်က...”

မေမေအမေကို အန်တီလေးက တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြေခဲ့သည်။

“မောင်ကတော့ ဆွေဆွေဆွေဆွေနဲ့ ခေါ်နေတာပဲ။ ဘာလဲ... နေ့သင့်၊ မသင့် ဗေဒင်မေးမလို့လား။ လီလီမေးပြီးပါပြီ မမရဲ့၊ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်”

“အန်တီလေးတို့ကလည်း ကိုယ့်ဘက်က တစ်ပိုင်းသေနေ လိုက်ကြတာ”

လမ်းမှာ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်များကို သတိရရင်း အောင်ရှင်း တို့ အိမ်ကလေးရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး အန်တီလေးက ဦးဆောင်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဆွေဆွ သမီးရေ... အန်တီလေးတို့ လာပြီ သမီးဆရာ ကတော့ ညနေမှ ရောက်မယ်တဲ့၊ မစောင့်နိုင်တာနဲ့ လာခဲ့ကြတယ် ကွယ်”

“ကြွပါ ကြွပါ အန်တီ... ဆွေလည်း မျှော် အဲ... စောင့်နေ တာ၊ ဧည့်သည်တွေလည်း ကြွပါရင်”

ဧည့်ခန်းလေးမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ သစ်သားဆက်တီလေး များပေါ်မှာ တက်တင်းထည်လေးတွေ တင်ထား၏။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ နှင်းဆီဖြူလေးနှစ်ပွင့်ကို အလှပန်းအိုး ထိုးထားသည်။

အန်တီလေး ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားသဖြင့် လက်ဖက် သုပ်၊ မုန့်မျိုးစုံနှင့် ရေနွေးကြမ်း၊ ကော်ဖီတွေ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထား ၏။

ဆရာဝန်မလေးမှာ ရိုးရိုးလေးပါ။ ပါတိတ်ခရမ်းဆင် လှလှ လေးကို ခေတ်ပုံစံ၊ ဝမ်းဆက်ချုပ်ဝတ်ထားပြီး ဆံထုံးပုံပုံလေးနှင့်။ ဖြူဖြူပါးပါး၊ ရုပ်လည်းချောပါသည်။

လက်ဝတ်ရတနာကတော့ နားမှာ နားကပ်တစ်ရံနဲ့၊ လည် ပင်းမှာ ရွှေကြိုးမျှင်မျှင်။ မြင်ရုံနှင့် မချမ်းသာတာ သိသာပါသည်။

အဲ... မာနမကြီးတာ၊ ဖော်ရွေတာ၊ သဘောကောင်းတာ လည်း ပေါ်လွင်ပါသည်လေ။

“သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်၊ နေ့လယ်စာရော စားပြီးခဲ့ကြပါပြီ လား”

“ပြီးပြီ သမီး... ပြီးပြီ ကဲ... ထိုင်ပါဦးကွယ်၊ စကားလေး ဘာလေး ပြောကြတာပေါ့”

ဆွေဆွတည်ခင်းသည့် ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို သုံးဆောင်ပြီး အန်တီလေးက သူတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ဒါ အန်တီပြောတဲ့ အန်တီမမ ဒေါ်နီနီမာလေး၊ ဒါက မမ ရဲ့ခင်ပွန်း၊ ဦးဘရှင်းတဲ့၊ သားက မောင်အောင်ရှင်း”

တကယ်က အန်တီလေး သူတို့အကြောင်းကို အာရုံမ

ပြောပြထားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယခုက လူပြခြင်းပေါ့။ ဆရာဝန်မလေးကတော့ တပြုံးပြီးနင့်။ အန်တီလေးမေးသမျှ အလိုက်သင့်ဖြေဆိုနေခဲ့သည်။

အောင်ရှင်းကတော့ ဆွေဆွေ့ကို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး နောက်မကြည့်တော့ပါ။ ဆွေဆွေ့ကလည်း လူချောတစ်ယောက်မှန်း မြင်ရုံနှင့်သိသာသည့် အောင်ရှင်းကို ရင်မခုန်ပါ။

သူမရဲ့ဆရာ ဦးကောင်မမြတ်၏ဇနီး ဒေါ်လီလီမာပြောလိုသာ အလိုက်သင့်နေပေးနေရသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကို ဆွေဆွေ့ စိတ်မဝင်စားပါ။

သူမမှာ ချစ်ရသည့် ညီမ၊ တူလေးနှင့် ဖခင်၊ အမီးတို့ ရှိပြီးမဟုတ်ပါလား။ ဘဝကို အေးချမ်းစွာပင် ဖြတ်ကျော်ချင်ပါသည်။ သည်တော့ သတို့သားကတောင် စိတ်မဝင်စားလို့ တစ်ချက်

ကြည့်သည့်နောက် ဆွေဆွေ့ကလည်း လူကြီးများနှင့်သာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ စကားတွေပြောနေဖြစ်ပါသည်။

နာရီဝက်မျှ စကားတွေဆိုပြီးကြတော့ ဒေါ်နီနီမာတို့အဖွဲ့ကိုယ့်လူကိုယ် ထုချင်ရိုက်ချင်လာကြ၏။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှလည်း ဝင်မပြော။ အ၊အကြီးနယ်။ သူမတို့က ဆွဲသွင်းမှ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ဝင်ပြောလေ၏။

ဖီလောက်တောင် တုံ့ဆိုတာဝေလုပ်နေပုံထောက်ရင် သား

သဘောမကျလို့ဘဲ ဖြစ်ရမည်။ ကိုယ့်လူကိုယ် ပြန်ပြီးတွန်းအားပေးရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ချည်ပြီးတုပ်ပြီး နှုတ်လွန် စကားလွန်ဖြစ်အောင် ပြောရမည်လား။

မေမေနှင့်အန်တီလေးတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အသံတိတ် တိုင်ပင်ကြခြင်းပါပဲ။ ကိုယ့်သားပုံစံနှင့်တော့ မိုးကြိုးချုပ်လိမ့်မည်။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်သားက အားနာတတ်သူမို့ စကားနှင့် ချုပ်ကြမည်ဟု ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်လုံးနှင့် တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီး။

“အန်တီတို့ဘက်ကတော့ သမီးလို မိန်းကလေးကို အရမ်းနှစ်သက်သဘောကျတယ်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခမ်းခမ်းနားနားကို ကံလာဆောင်နှင်းချင်ပါတယ်။ သမီးဘက်မှာ တိုင်ပင်ခွင့်တောင်းစရာ မောမောင်ဘွားတွေရှိရင်လည်း”

“ဟာ ... မေမေ”

အောင်ရှင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် အလန့်တကြား ဆိုပေးမယ့် ဒေါ်နီနီမာတို့ညီအစ်မမှာ မကြားယောင်ဆောင်ရင်း ရှေ့သို့သာ ဆက်နေကြ၏။

ဦးဘရှင်းကို အောင်ရှင်း အားကိုးတကြီး ထုပ်ကိုင်လိုက်ပေးမယ့် မရ။

ဆွေဆွေ့ကလည်း အခြေအနေတွေကို သဘောပေါက်ပါ

သည်။ မိဘတွေက အရမ်းသဘောတူပြီး ကာယကံရှင်က စိတ်မပါတာ အသိသာကြီးပါ။

ဆွေဆွေ အလိမ္မာသုံးပြီး ဖြေလိုက်သည်။ ပျားလည်း စွဲသာ ရှည်လည်းလျှောက်သာပေါ့။

“ဆွေဆွေမှာ တိုင်ပင်စရာ အဖေခွဲအစိုးမြ ရှိပါသေးတယ် သူတို့ဆီသွားပြီး တိုင်ပင်ပါဦးမယ် အန်တီ”

“သမီးက အလိမ္မာနဲ့ ငြင်းတာများလားကွယ်”

“ဟာ ... မဟုတ်ရပါဘူး အန်တီရယ်၊ ဆရာတူမို့ ဆရာ မျက်နှာနဲ့ကို လက်ခံချင်စရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆွေဘက်မှာလည်း တိုင်ပင် စရာတွေ ရှိသေးလို့ပါ။ နောက်ပြီး အန်တီတူကိုလည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားခိုင်းပါဦးနော်၊ ဒီမျက်နှာပေးမျိုးနဲ့တော့ ဘယ်အမျိုးသမီးမှ စိတ်ကူးယဉ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“အဲ”

ဆွေဆွေဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပေမယ့် သတ္တိတော့ ရှိရုံရစ် အောင်ရှင်းတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ထပြေးချင်စိတ်ပေါက် နေတာကို ပြောင်ပင် ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်လီလီ ကိုယ့်တူကိုယ် လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဟုတ်သားပဲ ... ကိုယ့်လူက အသံတိတ်ဆန္ဒပြနေတာကိုး

“ဆောရီသမီးရယ်၊ သားက ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး

အိမ်မှာ သူ့ကို သူ့မေမေဆူလာလို့ မကြည်မလင်ဖြစ်နေတာပါ။ တစ် ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ခုထိ နွဲ့ဆိုး ဆိုးချင်တုန်း”

ဒေါ်လီလီ စကားနှင့်သိမ်း နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ဖို့ ပြင်ရ၏။

ကိုယ့်လူက အခြေအနေမဟန်ဘူးလေ။

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်နော် သမီး အန်တီတို့ ငွေရတုပွဲကျရင် လည်း ဆက်ဆက်လာခဲ့ရမယ်နော်၊ အဲဒီပွဲကြီးမှာ အန်တီတို့ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးပါရမေ၊ သမီးရဲ့မိဘအုပ်ထိန်းသူများနဲ့လည်း တွေ့ချင်ပါ တယ်၊ သူတို့မလာနိုင်ရင် အန်တီတို့ သွားပြီးဆွေးနွေးရမလား”

“အို ... ရ ရပါတယ်ရှင်၊ အဖေခွဲအစိုးသဘောကို လှမ်းမေး ပြီး ဆွေဘာသာ အကြောင်းပြန်လို့ရပါတယ်၊ အန်တီတို့တက်ပဲ သေ ချာအောင် ...”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... သွားပြီနော် သမီး”

ဒေါ်လီလီမာတို့အဖွဲ့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြပြီး ကား ပေါ်မှာ အောင်ရှင်းကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖိနှိပ်ဆူပူနေကြလေသည်။

ဦးဘရှင်းကတော့ သိပ်မပြောပေ။ သူက သားမျက်နှာ မကောင်းသည်ကို သနားနေသူ။

“နီနီကလည်းကွာ ... သားက အရပ်ကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဆန္ဒမပါဘဲနဲ့တော့ အတင်းအကျပ်ကြီး မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ၊ သား တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲသွားရမှာတော့ ကိုယ်မမြင်ချင်ဘူး”

“အလို... ကို... ရှင်ကပါ သူ့ဘက်က အလိုတူ အလိုပါ လူမှိုက်အားပေး လုပ်နေပါလား၊ ကလေးမလေးကို ရှင်မြင်ခဲ့သားပဲ၊ ရုပ်လည်းချော၊ သဘောလည်းကောင်း၊ ပညာလည်းတတ်တယ်၊ ဒီလိုချွေးမမျိုးရဖို့ ဘယ်မှာလွယ်မလဲရှင်၊ လီလိုကျေးဇူးကြောင့်သာ”

“မင်းကလည်းကွာ... သူ့ဘာသာ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံ ပြည့်စုံ သိကြားသမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားမှ စိတ်မပါတော့လည်း သူတို့အိမ်ထောင်ရေး သာယာပါ့မလားကွာ၊ ဟိုဒင်း”

“ဘာမှ မဟိုဒင်းနဲ့ ကို တော်ပြီ တော်ပြီ... ရှင်တို့သားအဖ က ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို ကန့်လန့်တိုက်ရရင် ပြီးရောလို့များ ကြံစည် ထားကြသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ သားကို အချိန်နည်းနည်းတော့ ပေးပါဦးနော်၊ သား စဉ်းစားပါရစေဦးဗျာ”

ဒေါသုပန်ထနေသည့်မေမေကို အောင်ရှင်း ရှိခိုးဦးချလုပ်ရင်း တောင်းပန်ရ၏။ ဖေဖေကတော့ သူ့မိန်းမ ဒေါဖောင်းနေတာ ကြည့်ပြီး ရှေ့ဆက်ပြောရဲပုံမရတော့။ သူ့ကို မသိမသာ လက်ခံပြု၏။

အန်တီလေးတို့လမ်းထိပ်ရောက်သည်နှင့် သူတို့သားအဖကို ကားရပ်ပေးခဲ့ကာ သူတို့ညီအစ်မက ဈေးသို့ ဆက်သွားလေ၏။ အလိုလိုနေရင်း အိမ်မှာ နှစ်စုကွဲသွားကြပေပြီ။

အန်တီလေးအိမ်ဘက်သို့ လမ်းဆက်လျှောက်လာရင်း လမ်း

မှာ အောင်ရှင်း သူ့ဖေဖေကို မေနှင်ပြန်တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း ပြော ပြလိုက်၏။

“သား ပြင်ဦးလွင်သွားရင်း မေတို့သားအမိနဲ့ ဆုံခဲ့တယ် ဖေဖေ”

“ဘာ... ဘယ်လို”

သူ့ဖေဖေ အကြီးအကျယ် လန့်ဖျပ်သွားပုံကြောင့် သူ ဖေဖေ ကိုပင် သံသယဝင်ချင်ချင်။ မေ့ကို ဖေဖေ ဘာတွေ ဘယ်လောက် နစ်နာအောင် ပြောလိုက်၊ ပြုမူလိုက်ပါလိမ့်။

“သူက သားကို ဘာတွေများ မျက်ရည်ခံထိုးပြီး ပြောလိုက် ဆိုလိုက်သေးလဲ၊ တောက်... အပြတ်ဖြတ်ပြီးသား၊ ကတိပေးပြီးသား ကို၊ ဒီကောင်မလေး လုံးဝကတိမတည်ဘူး”

“အခုဟာက မတော်တဆ တွေ့ကြတာမျိုးပါ ဖေဖေ၊ သူက လည်း သားကို စိတ်နာလွန်းလို့ အရမ်းကိုမုန်းနေတာပါ၊ ဘာစကား တစ်ခွန်းမှ သားနဲ့မပြောဖြစ်ပါဘူး”

ဦးဘရှင်း သက်ပြင်းကို တိတ်တခိုးချရင်း...

“ဒါနဲ့များ သားရယ်... ဒီလိုမိန်းမပျက်သာသာ ကောင် မလေးမျိုးကိုများ သွားပြီး မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့တော့ သား၊ ဘာလဲ... သား ဆွေဆွေကိုငြင်းတာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ခဲ့တဲ့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သားစိတ်ထဲမှာ သူ့အပေါ် သံသယတွေ ဝင်နေတဲ့ကြားက နောင်တတွေရနေသလိုပဲ၊ သူ့မှာ သားလေးနဲ့ ဖေဖေ”

“လာပြန်ပြီ ဘာလဲ .. သူက အဲဒီကလေးဟာ မင်းကလေး လို့ ပြောလိုက်လို့လား”

ဦးဘရှင်း ဒေါကြီးမောကြီးဖြစ်နေလျှင် အောင်ရှင်း သူ့ဖခင် ကို အလစ်မေးထည့်လိုက်၏။

“အဲဒါ ဖေဖေနဲ့ရတဲ့သား မဟုတ်လား”

ဦးဘရှင်းငြင်းပုံက တကယ့်ကို ပြူးပြူးပြာပြာ။

“ဟာ ဟေ့ ဟေ့ ... သား ... မင်းစကားတွေ လွန်လာပြီ နော်၊ မင်းအမေကြားသွားလို့ ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဖေဖေ တို့ချင်း ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဖေဖေသား ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ် ...”

ဦးဘရှင်း စကားပြောရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားလျှင် စကားက တန်းလန်းဖြစ်သွား၏။

သူ သားကို ကိုယ်နဲ့ညီခဲ့သယောင် ပြောထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါ လား။

“ဒါ ဒါဆို ... သားဟာ ဖေဖေသား မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် သားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေ အခုထိ ယောက်ျားယူတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကလေးက ကျွန်တော့်ရုပ်”

“သားရယ် ... ပြီးပြီးသားတွေ ပြီးပါစေတော့ကွာ၊ ဒီလို မိန်းမမျိုးနဲ့ ရတဲ့ကလေးကိုလည်း သံယောဇဉ်တွေ တင်းမနေချင်ပါ နဲ့တော့၊ မေ့လက်စနဲ့ မေ့လိုက်ပါ သားရယ်”

အန်တီလေးငြိမ်သို့ ဝင်လာကြလျှင်လည်း အိမ်ထဲသို့ မဝင် ကြဘဲ သားအဖနှစ်ယောက် ခြံထဲက ခရေရိပ်မှာပင် ဆက်လက် ဆွေးနွေးကြ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ ဒါဆို သား ဖခင်တာဝန်မကျေပွန်ဘဲ ဖြစ်သွားမှာပါ၊ စဉ်းစားပါဦး ဖေဖေရယ် ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မျိုးဆက် သွေးလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုပဲ ချို့ချို့ငဲ့ ဖထင်မရှားဘဝနဲ့ လမ်း ဆုံးသင့်သလား”

“သားရာ ... သားသမီးဆိုတာ မိန်းမယူရင် ထပ်ရလာမှာ ပါ၊ သူ့အတွက်လည်း ဖေဖေတို့ (၁၅) သိန်းပေးလိုက်ကြတာပဲလေ၊ သူ့တန်ဖိုး သူ့ဖြတ်သွားပြီပဲ”

“ဒီ (၁၅) သိန်းက သူ ခိုးသွားတာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သူ့ ကို နှင်ထုတ်ရင်း နစ်နာကြေးပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ သူတစ် ယောက်တည်းဆို ကိစ္စမရှိဘူး ဖေဖေ၊ အခု ကလေးနဲ့ ပြီးတော့ သားဟာ သွေးပြောလို့လားမသိဘူး ... ကျွန်တော့်ကို အရမ်းခင်တာ၊ ဦးဦး ဦးဦးနဲ့”

ဦးဘရှင်း ကိုယ့်သားကိုယ် တရားချလို့မရ၊ နားချလို့မရ

ဖြစ်နေလျှင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေပြန်လာလေ၏။ အကုသိုလ်
တော့ ဝင်ပြီ။ ငါလုပ်ခဲ့တာတွေရော တရားရဲ့လား။ သို့သော် အခုချိန်ထိ
မေ့လို ကောင်းမလေးမျိုးနှင့်တော့ သားကို သဘောမတူနိုင်။

“သူတို့နေရပ်ရော မင်းသိခဲ့လို့လား”

“သူတို့ ဒီမန္တလေးမှာ နေတာပဲဖြစ်ရမယ် ဖေဖေ ဒါကြောင့်
သာ ဒီခရီးမှာ ပါလာတာပေါ့”

ဦးဘရှင်း သက်ပြင်းချရပြန်၏။ တော်ပါသေးရဲ့။

“မန္တလေးဆိုတာ အကျယ်ကြီးပါ သားရယ်၊ မင်း ဘယ်လို
ရှာတွေ့မလဲကွာ”

“သား ရှာမှာပေါ့ဖေဖေ သူတို့သားအမိနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး သား
ဟာ ကျွန်တော့်သားဆိုရင် ကျွန်တော် မေ့ကိုပြန်ပြီး လက်ထပ်ချင်
တယ်”

“တော် တော် ... သား၊ မင်းအမေကြားရင် ဆယ်ခါပြန်
သေချင်နေဦးမယ်၊ ဖေဖေလည်း သဘောမတူနိုင်ဘူး သူတို့သားအမိ
အတွက် ငွေလေးဘာလေး ထပ်ပေးချင်သာ ပေးလိုက်ပါ။ လက်ထပ်
တဲ့အထိတော့ ဖေဖေတို့ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ မင်း ဆွေဆွေကိုပဲ
ယူရမယ်”

ဖေဖေအပြတ်ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားစဉ် မေမေတို့ကား
လည်း ပြန်ရောက်လာသဖြင့် အောင်ရှင်း ဆက်ပြီးဆွေးနွေးခွင့် မသာ

တော့ပါချေ။

အောင်ရှင်းရင်ထဲမှာ အရာရာသည် မှောင်မည်းညစ်ထေး
လျက်။ မေ့ကို လိုချင်သည်ထက် ကလေးကို ပိုပြီး သံယောဇဉ်တွယ်မိ
လို့ပါ။

ကိုယ့်ရင်ထဲက သံသယတွေကို ဘယ်သူလာရှင်းပေးမှာလဲ။

အဲ့ဆိုင်းနေသည့် တိမ်မည်းညိုတို့ကို ဘယ်သူရှင်းပေးမှာတဲ့
လဲလေ ...။

အခန်း (၂၃)

မေမေ၊ မေမေနှင့် အန်တီလေးတို့ ဝိုင်းပြော၊ ဖိအားပေး။ ကွပ်ညှပ်ကြသည်ကြောင့် အောင်ရှင်း ဆွေဆွေထံသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပါလာရပြန်သည်။

“မေမေရယ်... နေ့ဆက်ကြီး မလွန်ဘူးလားဗျာ၊ ဟိုတက် မှာလည်း တိုင်ပင်ပါစေဦး။ မနေ့ကပဲ တစ်ခေါက်ရောက်တယ်။ ဒီနေ့ ထပ်သွားတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်တက်က ငမ်းငမ်းတက်ရာ မရောက်ဘူး လား”

“ရောက်ရောက်ဟေ့၊ မနေ့က မင်းပြုမှုခဲ့တဲ့ အချိုးကရော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက်ရှက်စရာ ကောင်း လိုက်သလဲ။ ဒီတော့ တို့ဘက်က သိပ်ပြီး လိုချင်ပါတယ်၊ စုံမက်ပါ တယ်ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုး ပြရမှာပဲ”

“ဆက်တာပဲဗျာ... အဲဒီအန်တီလေးကလည်း ကိုယ့်ငွေရတု

အတွက်တော့ ကိုယ်မလုံးပန်းဘဲ သားအတွက်ပဲ လုံးပန်းနေတယ်”

အောင်ရှင်း အန်တီလေးဘက်သို့ လှည့်ရမ်းလိုက်ပြန်လျှင် အန်တီလေးက သူ့ကို ချစ်စနိုးမျက်စောင်းနှင့်...

“လုံးပန်းရတယ်တော် လုံးပန်းရတယ်... ကိုယ့်သားကို ဆင်စီးပြီးမြင်းရဲတာပဲ ကြည့်ချင်တယ်။ ဒီလောက် အဆင်ပြေနေတဲ့ ကိစ္စကို အပျိုဟိုင်းကြီး မဟုတ်ဘူးနော်၊ လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေတဲ့ ရွှေနှင်းဆီရှင့်... သိရဲ့လား၊ သားကသာ အန်တီလေးတို့ နီးမောင်နှံကြောင့် အလကားရမှာ၊ တန်ဖိုးမထားတော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“ပြောလေ ဆိုးလေပါလားဗျာ”

အောင်ရှင်း မနိုင်သည့်အတူတူ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ စော ၁က မတက်တော့ဘဲ တစ်လမ်းလုံးငြိမ်လာခဲ့ရ၏။ မျက်နှာတွေပူတာ ထက် စိတ်ညစ်တာကပိုပါသည်။ မယူချင်ပါဘူး။ ဆွေဆွေမကလို့ ဆွေ့ဆွေ့အဘွားအေဖြစ်ဖြစ်။

မီးစဉ်ကြည့်ကရမှာပဲလေ။ ဆွေဆွေကြည့်ရတာလည်း မာန နှင့်ပါ။ သူ့ကို ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်နေတာ မဟုတ်။ ဆွေးနွေးရမှာပဲ။

အမရပူရသို့ ရောက်ပြီး မကြာမီပင် သူတို့ဆွေဆွေအိမ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ အချိန်က နေ့လယ် (၁၁) နာရီလောက်။

သည်တစ်ခါတော့ အန်တီလေးက ပိုပြီးရင်းနှီး နွေးထွေးစွာ နေလိုရအောင် ထမင်းချိုင့်ကြီးပါ သယ်လာခဲ့၏။ စတီးဝါးဆင့်ချိုင့်

၂၇၆ ကြယ်စင်ပျံဆ

ကြီးထဲမှာ ဟင်းတွေက အမျိုးမျိုး၊ နောက် ထမင်းက ပေါင်းအိုးလိုက် တင်လာခဲ့သေး၏။

“သမီးရေ ဆွေရေ... ဧည့်သည်တွေ မြင်လို့ စားစရာတွေ စီစဉ်မနေနဲ့နော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပျော်ပွဲစားသဘောမျိုး ရောက်လာကြတာ၊ ထမင်း ဒီမှာ စားကြမယ်၊ ဆွေဆွေတို့အိမ်သားတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးရတာပေါ့... နော်”

ထမင်းချိုင့်တွေ၊ ထမင်းအိုးတွေကို သယ်ရင်း ဆွေဆွေ၊ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြလျှင် ဆွေဆွေက သူ့ကို အရင်လှမ်းကြည့်၏။ အောင်ရှင်း မျက်နှာကို မနွေကလို လုပ်မထားရဲတော့။ ဟန်ဆောင် အပြုံးနှင့် သွားကိုဖြတ်ထားရပါ၏။

“ကြွပါရှင် ကြွပါ၊ အန်တီ အတော်ပဲ... အိမ်မှာ ညီမလေးလည်း ရှိတယ်၊ တူလေးကတော့ မူကြိုတက်နေတာ၊ တော်ကြာ ထမင်းပြန်စားလိမ့်မယ်”

“ဆွေဆွေတို့မိသားစုက သုံးယောက်တည်းလား”

“အကူမိန်းကလေးနဲ့ ၄-ယောက်နေကြပါတယ်၊ အဖေနဲ့ ကြီးကြီးက ဖာတီမြို့မှာလေ၊ တစ်နှစ် တစ်ခါ၊ နှစ်ခါလောက်ပဲ သွားတွေဖြစ်ကြတယ်”

“အသက်တွေကြီးပြီဆိုရင်လည်း အနားမှာခေါ်ထားလေ၊ လူကြီးဆိုတာ ပြုစုမယ့်သူရှိမှ”

 ရွှေစကားစာပေ

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြရင်း စကားတွေက ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ အောင်ရှင်းမှ တစ်ပါး။

အကူမိန်းကလေးက ထမင်းချိုင့်နှင့် ထမင်းအိုး၊ နောက် မုန့်တွေပါသည့်ခြင်းကို မီးဖိုဘက်သို့ သယ်သွား၏။

“အားနာစရာ အန်တီရယ်၊ ဆွေက အိမ်ရှင်ပဲ၊ ဆွေစီစဉ်မှာပေါ့”

“ဪ သမီးရယ်... ဒါ အားနာနေရမယ့် လူတွေလား၊ ပြီး အန်တီတို့က ရုတ်တရက် အုပ်လိုက်ကြီး ထွက်လာကြတော့ အိမ်ရှင်မှာ အသင့်ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာလေ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ယူလာခဲ့တော့လည်း အပန်းမကြီးတော့ဘူးပေါ့”

“ဆွေက အားနာလို့ပါ၊ ဆရာကြီးသိရင် ဆွေ့ကို ကပ်စေးနဲ့ မ ဧည့်သည်ယူလာတာ ကပ်စားတယ်လို့ ပြောတော့မှာပဲ”

“အမလေး... မပြောစေရဘူး၊ စိတ်ချ၊ စိတ်ချ၊” ခုညနေ သမီးဆရာ ပြန်လာမှာ၊ ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ မနက်ဖြန် ဆက်ဆက် လာရမှာနော်၊ မနက်ကတည်းက လာပြီ၊ ဧည့်ခံပေးရမယ်”

“လာရမှာပေါ့၊ အန်တီရယ်... လာရမှာပေါ့”

အိမ်ရှေ့မှာ သူတို့ စကားပြောနေခိုက် ဧည့်သည်များအတွက် အအေးလာဖို့သည့် မှေ့ကို မြင်လိုက်ရလျှင် အောင်ရှင်း၊ အိုအားသင့် သွားရသလို မေလးစဉ်း လင်ပန်းလေး လွတ်ကျသွားတော့သည့်

 ရွှေစကားစာပေ

www.burmeseclassic.com

“အို... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ညီမလေးရယ်”

မေက ခေါင်းပုံက လင်ပန်းနှင့်ဖန်ခွက်ကွဲများကို ကောက်ယူ
နေပြီး ဆွေဆွေက စုံခွဲသွားသည့်အအေးများကို အဝတ်တစ်ခုဖြင့်
သုတ်နေပေ၏။

“မေ”

ဖေဖေရော မေမေပါ အားလုံးအံ့အားသင့်သွားကြပြီး မီး
ကို ရေနဲ့သတ်လိုက်သလို အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အန်တီ
လေးတစ်ယောက်သာ ဘာမှမသိသူမိ စကားတွေ ဆက်ပြောနေလေ
၏။

“ဒါ ဆွေဆွေညီမလေးလား ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး မိန်းမ
ချောလေးတွေချည်းပဲနော်၊ သူကရော ဘာလုပ်သလဲ”

“ညီမလေးက ဆွေရဲ့ကျေနပ်ရင်ပါ၊ ဆွေ့ကို သူပဲ ကျောင်း
ဆက်ထားပေးခဲ့တာ၊ ညီမလေးတို့သားအမိရှိလို့သာ ဆွေလည်း ဘဝ
မှာ နေပျော်နေရတာ၊ တခြားဘာမှ မလိုအပ်တော့ဘူးလေ၊ ဆွေဖေဖေ
က သူ့ခြံထဲကနေ ခွာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ အိုမင်းယွမ်း ဖြစ်လာရင်
တော့ အတင်း ဒီမှာခေါ်ထားရမှာပဲ”

သဘောကောင်းသည့် ဆရာဝန်မလေး၏ စကားများကို
အောင်ရှင်း မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်၊ တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်စွာ
ဖြင့် မီးဖိုထဲဝင်သွားခဲ့သည့် မေထံသို့သာ စိတ်နှောက်နေမိသည်။

သားရော ဘယ်မှာလဲ၊ ကျောင်းသွားနေသလား၊ သားဟာ
ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲ၊ မေ အိမ်ထောင်ကျဖူးသလား၊ အောင်ရှင်း စိတ်
ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ဆွေနှင့်သူ့ကိစ္စလည်း ဤမှာပင် နိဗ္ဗိတံသွားပေပြီ။ ဆွေနှင့်
မေဟာ ညီအစ်မတွေ မဟုတ်ပါလား၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို တစ်
လှည့်စီ ယူနေလျှင် သူ လူယုတ်မာဖြစ်တော့မည်။

သည်စဉ် အခန်းထဲသို့ အလင်းတန်းလေးတစ်ခု ထိုးဖောက်
ဝင်ရောက်လာခဲ့သလို ကလေးတစ်ယောက် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားဝင်
လာခဲ့သည်။

ကလေးက ဆွေ့ဆွေ့ပေါင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ထိုင်ပြီး ဧည့်
သည်များကို ကြည့်လိုက်လျှင် အောင်ရှင်းကို မြင်သွားလေ၏။

“ဟာ ဦးဦး... သားတို့အိမ်ကို လာလည်တယ်... ဟုတ်
လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ နေဦး... ဦးဦးကို မေးစရာရှိသေးတယ်”

သူ့အန်တီပေါ်မှ လျောဆင်းပြီး ကလေးက အောင်ရှင်း
ထံသို့ ရောက်လာ၏။ အောင်ရှင်း၏ နားနားသို့ကပ်ပြီး စကားတီး
တိုးပြောရာ အားလုံးပင် ငေးကြည့်နေရ၏။

ကလေးနှင့်သူက တော်တော်ရင်းနှီးနေသည့်အပြင် ရုပ်ချင်း
ကလည်း တူသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဘာလဲသားရဲ့... ဦးဦးကို ဘာပြောမှာလဲ”

ဟင်”

“ဟို သားသားကိုယ်ပေးတဲ့ အရုပ်လေးတွေ ရှိသေးလား

“ရှိတာပေါ့သားရဲ့၊ ဦးဦး သေသေချာချာ သိမ်းထားတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ နောက်တစ်ခါလာရင် ဆက်ဆက်ယူခဲ့နော်၊
မေမေ မသိစေခဲ့နော်”

ညည်သည်ခေါင်းကို ဆွဲကာ နားနားကပ်ပြောနေသည်မို့
ဆွေဆွေ အားနာစွာနှင့် သားကိုလှမ်းခေါ်ရသည်။

“လာပါဦး သားရယ် ... မေမေမြတ်ကို သားရဲ့ ဒီနေ့တာ
အစီအစဉ်လေး ပြောပြပါဦး၊ ကျောင်းမှာ ဘာတွေလုပ်ရတယ်၊ ဘာ
တွေရေးရတယ် ပြောပြပါဦး”

သည်တော့မှ ကလေးက အဒေါ်ဘက်သို့ ပြန်ရောက်လာ
၏။

“သားသားတို့ ဒီနေ့ကျောင်းမှာ အာဟာရကျွေးတယ် မေ
မေမြတ်ရဲ့ ... ရှယ်ပဲ သိလား”

“စားလို့ကောင်းလား သား၊ မေမေမြတ်ဖို့ရော ယူခဲ့သေး
လား”

“ဟာ မေမေမြတ်ကလည်း ... ကြက်သားဆန်ပြုတ် ကျွေး
တာလေ၊ ဟိုတစ်ခါလို ကြက်သားပလာတာ ကျွေးရင်တော့ မေမေ
မြတ်ဖို့ သားကချန်ယူခဲ့မှာပေါ့”

တူဝဦးနှစ်ယောက် ချစ်ခင်ရယ်မောနေကြသည်မှာ အားလုံး
ကိုပင် မေ့လျော့နေသည့်ဟန်။

ဦးဘရှင်းနှင့်ဒေါ်နီနီဟာမှာလည်း ကလေးကိုကြည့်ပြီး အံ့သြ
နေမိကြသည်။ သားပြောတုန်းက ဒီလောက်မထင်။ ကလေးဟာ
သားငယ်စဉ်က ရုပ်ကလေးအတိုင်းပါပဲလား။

ဦးဘရှင်း မနေသာတော့ပြီ။ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ တာဝန်အရှိ
ဆုံးက သူ မဟုတ်ပါလား။ သိချင်စိတ်တွေဖြင့် ဒေါက်တာမလေးကို
ဦးဘရှင်း မေးခွန်းတွေထုတ်မိသည်။

“ကလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်၊ စောစောက
ကလေးအမေလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ... ဒါ ဆွေတူလေး၊ မေ့ သား
လေးပါ။ သားက မူကြိုတက်နေပြီလေ၊ သိပ်ညာဏ်ကောင်းတယ်၊
ဆွေဆယ်တန်းအောင်တုန်းက ဂုဏ်ထူး ၃ ခုပဲပါတာ၊ ညီမလေးက
၄ ခုပါတယ်၊ ဆွေက ကျောင်းတက်လက်စဖြစ်နေတာရယ် အိမ်က
လည်း နှစ်ယောက်ကြီးထားဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာရယ်ကြောင့်
ညီမလေးမျှာ ဆရာဝန် မဖြစ်ရတာ”

ဆွေမှာ သူညီမကို တော်တော်ချစ်ခင်ပုံရပေသည်။ သူညီမ
အကြောင်းပြောနေလျှင် ပျက်လုံးလေးများ ရွှန်းလှဲလျက်။ ဦးဘရှင်း
ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကလေးအဖေရော မမြင်ပါလား... ဘယ်သွားလဲ”

“ကလေးအဖေ သေပြီတဲ့... ညီမလေး ပြောတာပဲ။ ဆွေလည်း အတင်းအကျပ်မမေးရက်ပါဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ဇာတ်လမ်းရှိမှာပေါ့လေ။ အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ အများအယွင်း တစ်ခုခု စိတ်နှာစရာ တစ်ခုခုတော့ ညီမလေးကြုံခဲ့ရမှာပေါ့”

ဦးဘရှင်းနှင့်ဒေါ်နီနီမာတို့ သက်ပြင်းပြိုင်တူချစ်ကြသည်။ သားနှင့်တူသည့် ဒီကလေးဟာ သားရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးပေါ့။ ကလေးကို သူတို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေမိခဲ့ကြသည်။

သားကလည်း အောင်ရှင်းကို လှမ်းရယ်ပြရင်း တစ်ကြည့်တည်း ကြည့်နေခဲ့၏။ သူ့ပုံစံလေးက သားကိုခင်မင်နေတာ အသိသာကြီးပါ။

“ကလေးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဦးဘရှင်းမေးလျှင် အောင်ရှင်း မျက်မှောင်ကြွတ်မိ၏။ ပဟေဠိတော့ ပဟေဠိပါပဲ။ ဒီကလေးဟာ ဖေဖေကလေးလား။ သူ့ကလေးလား။ သူနဲ့တူသည်ဆိုပေမယ့် သူကလည်း ဖအေတူသားပါပဲ။

“စွန်လက လေးနှစ်ပြည့်ခဲ့တယ်။ သားသားမွေးတာ စွန် ၂၂ ရက်”

အို... ကလေး၏ရက်စွဲကြောင့် အောင်ရှင်း ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်မိသွားခဲ့သည်။ မေ့ကို သူခိုးပြေးခဲ့တာ သြဂုတ် ၂၂။ ဒါဖြင့် မေ

ထွက်သွားတုန်းက ကိုယ်ဝန်ပါသွားခဲ့တာပေါ့။ ဆယ်လတိတ်မှာ သားကိုမွေးခဲ့တာပေါ့။ ကလေးဟာ သူ့သားလေးပေါ့။

“ကလေးနာမည်”

“မြတ်ရှင်းပါ။ မြတ်ကတော့ ဆွေတို့မျိုးနွယ်စုနာမည်။ ရှင်းကတော့ ဘယ်ကရတယ် ဆွေလည်းမသိဘူး”

“မွေးစာရင်းမှာ ကလေးအဖေနာမည် မပေးရဘူးလား”

“ညီမလေးက တော်တော်နဲ့မပြောဘူးလေ။ နောက်ဆုံးမှ စိတ်ထဲရှိရာနာမည်တစ်ခုပဲ ပေးလေသလား မသိဘူး... အောင်ရှင်းတဲ့”

စကားဝိုင်းကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ ဘာမှမသိသေးသည့် ဒေါ်လီလီမာပင် ဖဝေဖေါ။ ဘာဇာတ်လမ်းတွေများ ရှိခဲ့ကြသလဲ။ သည်စဉ် သားက အောင်ရှင်းအနားသို့ တရွေ့ရွေ့ကပ်လာခဲ့ရာ သူကလည်း မြတ်နိုးယုယစွာပင် ပေါင်ပေါ်သို့ ပွေ့ချီတင်ထားမိပြီး မျက်ရည်ကြည်များနှင့် သားကို ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။

“ဦးဦး... ဟိုအရပ်တွေရော၊ သားသား လိုက်ယူရမလား”

“ယူရမှာပေါ့ သားရယ်၊ အဲဒီအရပ်တွေရော နောက်ထပ် သားလိုချင်သမျှ အရပ်တွေအားလုံး”

“ဦးဦး တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ သားရယ်”

ညောင်ခန်းထဲမှာ အားလုံးပင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေမိကြစဉ် အိမ်ခန်းသေးသေးလေးထဲမှ ဆရာမလေးတစ်ယောက် တည်ငြိမ်စွာပင် ထွက်လာခဲ့သည်။

တိမ်မည်းညိုများကြားထဲမှ ငွေလမင်း သာလိုက်သလိုပါပဲ။

တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးလေးနှင့် အင်္ကျီအဖြူ ရင်ဖုံးလက်ရှည်၊

လှံချည်စိမ်းအိအိလေးနှင့် ကြိမ်ခြင်းကလေးဆွဲထားည့် မေမြတ်ယျာ။

သူမက အစ်မဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

“မမဆွေ... မေ ကျောင်းသွားတော့မယ်၊ သားသား မေမေမြတ်နဲ့ အတူနေ၊ ညည်းသည်တွေကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ကွယ်၊ မေမေ မုန့်ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

သားက ဆွေဆွေထံ လျှောဆင်းသွားလိုက်ပြီး ဆွေဆွေထံမှပင် သူ့မေမေကို လက်ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သားပုံစံ ကြည့်ရတာ မအေးထက် အဒေါ်ကို ပိုပြီးခင်တွယ်နေပုံရလေ၏။

“စက်ဘီးကြည့်နင်းနော် ညီမလေ။ ဟိုတစ်နေ့ကလို ဖြစ်ဦးမယ်၊ ဆိုင်ကယ်တွေက ကြမ်းတယ်၊ ကိုယ်က လမ်းမှန်ပေမယ့် သူတို့ဘက်ကမှားရင်လည်း ကိုယ်ပဲခံရတယ်”

ဆွေက သတိပေးလေ၏။

သူတို့အားလုံး ဆွေ့ကို မျက်နှာပူ အားနာနေမိကြသည်။

ဆွေနှင့်မေ့ကို ညီအစ်မမှန်းမသိဘဲ လာရောက် စပ်ဟပ်ပြောဆိုနေမိကြသည့်အဖြစ်။

အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ မေ ခေါင်းငုံ့ဖြတ်လျှောက်ထွက်သွားပြီး အိမ်ရှေ့မှာရှိသည့် စက်ဘီးအိမ်ရောင်လေးကိုနင်းကာ ကျောင်းသွားလေလျှင် အားလုံးပင် သက်ပြင်းကို ပြိုင်တူချစ်လိုက်ကြသည်။

ဦးဘရှင်းကပင် စတင်၍ ဆွေ့ကို ခုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့လေသည်။

“သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာမဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကလေးကို ဘယ်လိုကြည့်ခဲ့တာလဲ”

“ဪ... အန်ကယ် ညီမလေးကိုသိသလား၊ ညီမလေးခမျာ ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားတဲ့ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို မနည်းပြန်ပြီး အဖတ်ဆည်းခဲ့ရပါတယ်၊ မေမေဆုံးသွားတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ အုန်းခြံကို ပေါင်လိုက်ရတယ်လေ၊ ဆေးဖိုးကြွေးတွေ၊ ဆွေ့ကျောင်းစရိတ်တွေနဲ့ နာလန်မထူခဲ့ဘူးလေ၊ ညီမလေး ရန်ကုန်မှာသွားပြီး ၇ လလောက် အလုပ်လုပ်ရင်း ဆွေ့ကို ကျောင်းစရိတ်ထောက်ပံ့ခဲ့ရတယ်...။

နောက် ငွေတွေနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ခြံပြန်ရွှေ့၊ ဈေးဆိုင်တည်ပြီး ဖေဖေနဲ့အရီးမြှင့်အတူ ဘဝကို ပြန်တည်ထောင်ကြတယ်”

“ငွေတွေ ဘယ်လိုရခဲ့တယ် ပြောသလဲ”

ဖေဖေမေးခွန်းအစား အောင်ရင်း မျက်နှာပူအားနာရပေမယ့်

ဆွေဆွေကတော့ ပြုံးပြုံးပါပဲ။

“သူ့အသည်းနှလုံးနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မှတ်ကျောက်တင်ပိုင်းဖြတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ငွေတွေတဲ့၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ကျင့်တရားမပျက်ခဲ့ဘူး။ သူ့ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံး နင်းခြေခံခဲ့ပြီး ပြေးထွက်၊ ရှောင်ထွက်ပေးခဲ့ရတဲ့အတွက် ပိုင်းဖြတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ငွေတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေတွေကို သူ ချေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားတယ်။ သူ့ဘဝအခြေကျလို့ ပြန်ဆပ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ဆက်ဆက်ပြန်ဆပ်မယ်ဆိုပြီး အမြဲ ငွေစုခဲ့တယ်။ သူ့ဘဏ်စာအုပ်လေးကို ထုတ်ထုတ်ကြည့်ပြီး သူ့ဘဝအတွက် အားမာန်တွေ သွင်းခဲ့တယ်”

ညှော်ခန်းထဲမှာ ဆွေဆွေဖြေရှင်းချက်တွေက တရားသူကြီးတစ်ယောက်ထံ အယူခံဝင်နေသည့် ရှေ့နေတစ်ယောက်ရဲ့ အသံနယ်။

တရားသူကြီးက ဖေဖေလား၊ သူလား။ တရားသူကြီးဟာ တရားရော တရားခံရဲ့လား။

“ညီမလေးဟာ သားကိုယ်ဝန်နဲ့ပဲ အဝေးသင်ဆက်တက်တယ်။ သားကိုမွေးဖွားပြီးတော့လည်း အချိုးမြဲရဲ့အကူအညီနဲ့ စီးပွားရေးတွေ လုပ်တယ်။ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် ဆက်တက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပညာရေးကောလိပ်မှာ တစ်နှစ်သင်တန်းတက်ပြီး ဆရာမလေးဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တော်တော်ရှုန်းကန်ကြိုးစားနိုင်တဲ့ ညီမလေးပါပဲ။ သူ မနွေကပဲ ပြောနေတယ်... သူပြန်စုထားတဲ့ငွေ ဆယ့်ငါးသိန်း ပြည့်နေပြီတဲ့။ ရန်ကုန်ကို သူ ငွေ လွှဲပေးရမယ်တဲ့။ ဆွေကတော့ ညီမလေးစိတ်ချမ်း

သာအောင်ပဲ အမြဲဖြည့်ဆည်းသွားချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညီမလေးဟာ မိသားစုအတွက်၊ လောကအတွက် စိတ်ထားဖြူစင်ခဲ့၊ အနစ်နာခံနိုင်လွန်းခဲ့တဲ့ သူတော်စင်လေးမို့ပါပဲ”

ဆွေစကားတွေဟာ သူတို့မိသားစုကို တမင်ရည်ညွှန်းနေရောသလား။

သူမရဲ့အသည်းနှလုံးတွေ နင်းခြေပိုင်းဖြတ်ခံခဲ့ရတယ်တဲ့။ သူ့ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ပြေးထွက် ရှောင်ထွက်ပေးခဲ့ရတယ်တဲ့။

မေဟာ မသိနားမလည်လို့ ထွက်သွားပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ရှောင်ထွက်ပြေးထွက်ပေးခဲ့တာ။

ငွေဆယ့်ငါးသိန်းကိစ္စက သတ်သတ်။ ဒါလည်း အခု ပြန်စုပြီး ပြည့်တောင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အောင်ရှင်းတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လာခဲ့ပြီး အသည်းနှလုံးတွေ တဆတ်ဆတ် နာကျင်လာခဲ့သလို ဦးဘရှင်းနှင့် ဒေါ်နီနီမာလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါချေ။

ဆွေဟာ မေနှင့်သူတို့ ပတ်သက်ခဲ့တာကို သိများနေသလား။ ဒေါ်လီလီမာပင် ငေးကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

ဇာတ်လမ်းက တကယ့်ကို အထွတ်အထိပ်။

မင်းသမီးဖြစ်သည့် မေအဖြစ်က အရမ်းကိုဇာတ်နာနေခဲ့ပြီ။

“သူ့ အခု ဘယ်ကျောင်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေလဲ”

ဦးဘရှင်း မေးလိုက်တာ သားအတွက်ဖြစ်မည်။

“ဒီ အမရူရအလွန် အလယ်ကျွန်းကျောင်းမှာ အလယ်တန်း ပြုဆရာမပါ။ သူတို့ကျောင်းက နှစ်သုတ်တက်ကျောင်း။ သူက နေ့လယ်ဘက် ကျတယ်”

ဘဝကိုနိုးသားစွာ ကြိုးစားကြသူတွေပါပဲ။ ဦးဘရှင်း တောင်းဆိုခဲ့သည့် ကတိအတိုင်း သူတို့ကို ဘာတစ်ခုမှ အနှောင့်အယှက် မပေးခဲ့ပါ။ ယုတ်စွာအဆုံး သူ့အစ်မကိုပင် အဖြစ်အပျက်တွေကို သေသေချာချာ ပြောပြထားပုံမရ။

သို့ပေမယ့် ယခုတော့ ဆွေဆွေရိပ်မိနေလောက်ပါပြီ။ ဦးဘရှင်းရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရပါပြီ။ သူ့ချွေးမလေးဟာ နွဲ့ထဲက ပတ္တမြားပါပဲ။

သူကလေး ဆွေးလျနေပုံကတော့ အသိသာပင်။ သူမဟာ သားကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါသည်။ ယခုမှ မြေးလေးကို ဦးဘရှင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရပါ၏။ ကံကောင်းလို့ပါလား မြေးရယ်။ တစ်သက်လုံး လွဲရ ခွဲရတော့မလို့ပါလား။

ဦးဘရှင်း နောင်တတွေ တစ်မိုစိမ့် ရခဲ့ပါပြီ။ သားကို သူ လိမ်ညာခဲ့မိသမျှတွေလည်း အချိန်မလွန်ခင် ဖွင့်ဟဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။ သူ့အပြစ်တွေ ကျေတန်သလောက်ကျေပြီး ပြေတန်သလောက်

ပြေရပါလိမ့်မည်။

ကိုယ့်အပြစ်တွေကို အရင်ဆုံး သားဆီမှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံရဦးမည်မို့ ဒေါက်တာမလေးကို ဘာမှမပြောသေးဘဲ ထမင်းလည်း မစား ဖြစ်ကြတော့ဘဲ သူတို့အဖွဲ့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်မှာ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီ။

အခန်း (၂၄)

ဖေဖေ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်အရ မေဟာ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြူစင်ရိုး သားခွဲကြောင်း၊ ဖေဖေနှင့် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည့်အခါ အောင်ရှင်းရင်ထဲမှာ ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေခဲ့သည့် သံသယနှင့်အချစ် များအနက် အချစ်က ရုန်းထန်းကြွလာခဲ့၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အန်တီလေး၏ ကား တစ်စီးကိုဆွဲပြီး မေရှိရာ အမရပူရအလွန်ကျောင်းကလေးသို့ အောင် ရှင်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မေတို့ကျောင်းက ညနေငါးနာရီခွဲမှ ဆင်း မည်။

ကံကောင်းလျှင် မနက်ဖြန် အန်တီလေးတို့ငွေရတုပွဲကို သူ သားနှင့်မယားနှင့် တက်လိုက်ရပေဦးမည်ဟု စိတ်ကူးတွေယဉ်နေ မိပြန်၏။

အောင်ရှင်းရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်သောကတွေကလည်း တောင်

ပုံယာပုံ။ သူ့မှာ အပြစ်တွေက အများကြီး။

ပထမစွန့်ပစ်ခဲ့တာက တစ်ပြစ်၊ နောက် ပြင်ဦးလွင်မှာ ပြန် တွေ့တော့လည်း အခြေအနေက မသေချာသေးသည့်မို့ ရင်ထဲ တနင့် နှင့်နှင့်ပင် သူ မေ့ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရပြန်သည်။

ယခုမှ ရှိခိုးဦးချ သွားလုပ်လို့ ရမှရပါဦးတော့မလား။ အချစ် ရယ်... မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါဦးမလားကွယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ သောက တွေက မီးတောင်တစ်ခုနယ်။ မေ့ကို သူ ထပ်ပြီးမလွဲချင်တော့၊ မခွဲ ချင်တော့။ သူနှင့်တူသည့် ချစ်စရာသားလှလူလေးကိုလည်း ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်လိုလှပါပြီ။

ကျောင်းရှေ့ စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ ကားနှင့်ရပ်စောင့်ရင်း အောင်ရှင်း ရင်တွေခုန်နေ၊ တုန်လှုပ်နေမိပြန်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ ခွင့်မလွှတ်လျှင်လည်း သူ မေ့ကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြီးမည်။ ဒဿကီခိုကြီးပေါ့။ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ပြန်ခိုးတာ တရားပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်း အောင်ရှင်း၊ ကြောက်ဖူးတွေ တုန်နေမိခိုက် မကြာမီပင် ကျောင်းဆင်းလေ၏။

“ဟော”

ကျောင်းသားတွေနောက်မှ ထွက်လာကြသည့် ဆရာမ တွေထဲမှ မေ့ထံ သူ ခပ်တည်တည်ပင် သွားရောက်၍ ကြိမ်ခြင်း လေးကို ဆွဲယူကြိုဆိုလိုက်၏။

ဆရာမများအားလုံး ပဟေဠိအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြစဉ် အောင်ရှင်း ခပ်တည်တည်ပင် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် သား မောင်မြတ်ရှင်းရဲ့အဖေ အောင်ရှင်းပါ။ မေ့ကိုလာကြတာပါ”

“ဪ”

ဆရာမလေးများ သဘောပေါက်နားလည်သွားကြစဉ် အောင်ရှင်း မေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“လာလေ ... မေ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမလို့”

သူ့စကားကို မေက မျက်စောင်းထိုးပြီး ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ပြန်အော်ပါ၏။

“ကျွန်မဘာသာ ပြန်တတ်တယ်၊ ရှင် အနေသာကြီး ပေးပါ ကျွန်မဆွဲခြင်း”

သို့သော် အောင်ရှင်း ဆွဲခြင်းကို လွှတ်မပေး။ မေကလည်း ခေါင်းမာပါသည်။ သူ့မပေးသည့် ဆွဲခြင်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ့် စက်ဘီးပေါ်နင်းတက် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ မေလုပ်ပုံကြောင့် အောင်ရှင်း ပြီးသွားပြီး မေ့နောက်မှ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းလိုက်ခဲ့သည်။

ညနေငါးနာရီခွဲလောက်မှာ သူတို့အိမ်သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်သွားခဲ့ကြပေ၏။ ဒေါက်တာဆွေမြတ်ယျာမှာ အိမ်ရှေ့တွင် ဖွင့်ထားသည့် ဆေးခန်းသို့ ရောက်နေပြီး သားကတော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ

ထိုင်ဆော့နေလေ၏။

သူ အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်ခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ရာ သားအတွက် အရပ်များပါ ပွေ့ယူချလာခဲ့၏။

“ဟာ ဦးဦး ... အရပ်တွေအများကြီးပဲ၊ သားသား ပျော်လိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

အရပ်များကို ကြမ်းပေါ်မှာ တစ်ခုစီချရင်း သား အလုပ်များ နေခိုက် သူ မေ့ကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ မေက ညှော်ခန်းထဲမှာ အဝတ်ပင် မလဲဘဲ ထိုင်စောင့်နေ၏။ မေ့အသွင်က ရန်သူကို ကုတ်ဖဲ့တိုက်ခိုက်တော့မည့် ကျားသစ်မလေးနယ်။

အချစ်ရယ် ... ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။

“ထိုင်ပါ ဦးအောင်ရှင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာဆိုတာ ရှောင်လွှဲနေလို့ မရဘူးမဟုတ်လား၊ ရှင်းလိုက်မှ အေးမှာပဲ၊ ကဲ ပြောပါဦး ... ရှင် ဘာအကြံအစည်တွေနဲ့ ကျွန်မတို့ကို နှောင့်ယှက်လာတာပါလဲ၊ ခုမှတွေ့လို့လို့ အကြောင်းမပြန်နော်၊ ပြင်ဦးလွင်မှာလည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ ရှင့်ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်ဆုံးအရာက ရှင်ဟာ ကျွန်မအာဇာနည်ကိုမှ လာပြီး ကြောင်းလမ်းနားဖောက်ခဲ့လို့ပဲ၊ ရှင့်ဘာသာ တခြား မိန်းမတွေ ဘယ်နှယောက်ပဲ ယူယူ ... ရတာပဲလေ၊ ရှင့်ကို အရမ်း မုန်းတယ်”

ဖက်ကိုင်တင်းတင်းကြိတ်ရင်း မေ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ပူတွေ

စီးကျလာခဲ့သည်မှာ ရေကာတာကျိုးသည့်နှယ်။ အိမ်ကကျဉ်းကျဉ်း မို့ သားကစားနေတာလည်း မြင်နေရပြီး ဆွေဆေးကုနေတာလည်း မြင်နေရပါသည်။

“ကိုယ် မှားပါတယ် မေရယ်၊ ကိုယ် မေ့ကိုချစ်ပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ အထင်လွဲခဲ့မိပါတယ်၊ ခုတော့ ဖေဖေက ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့လို့ သားဟာ ကိုယ့်သားမှန်း သိရပြီး မေဟာလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြူစင်ခဲ့တာမို့”

“တော် တော်ပါရှင်... ရှင်တို့ရဲ့ အတ္တတွေ၊ ရက်စက်မှုတွေ ကို ကျွန်မ အရမ်းခါးသီးတယ်၊ နာကြည်းတယ်၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့၊ ရှင် ထွက်သွားပါတော့ရှင်... သွားပါတော့”

မျက်ရည်များကို လွင့်စဉ်သွားအောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ခါထုတ်လိုက်ပြီး မေ အင်္ဂလိပ်အိမ် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အပြင်မှာ မမဆွေကို သူ့ရှင်းပြနေသံများက မေ့နားထဲသို့ မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်၊ မကြာမီ မေ့အခန်းထဲသို့ မမ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ညီမလေးရယ်... မမကို လာကြောင်းလမ်းကြတယ် ဆိုပေမယ့် သူ လုံးဝ စိတ်မပါပါဘူးကွယ်... မမသိပါတယ်၊ မိဘတွေ ကြောင့်သာ လိုက်လာတာပါ”

“အို... သူ သစ္စာမရှိဘူး၊ မေနဲ့သာ မတွေ့ရင်”

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမလေး သူ့ကိုပြန်ပြီး လက်ခံသင့်တယ်၊ လောကကြီးဟာ ဒီလိုပါပဲကွယ်... ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးရမယ်၊ တစ်ခုလပ်လိုလို၊ မုဆိုးမလိုလို နေနေရတဲ့ ဘဝထက်စာရင် ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ ပြန်ပေါင်းတာကမှ သားလေးအတွက်ပါ ငဲ့ညွှာရာ ရောက်ပါတယ်”

“အို... မေ သူ့ကို မုန်းတယ်၊ သူ မေ့ကို တကယ်မချစ်ပါဘူး၊ ပြန်တွေ့ကြတော့လည်း သူ မေ့ကို အရေးတောင်မလုပ်ဘူး၊ ခုမှ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခုတင်လေးပေါ်မှာ မေ လူးလို့မိုနောလျှင် မမဆွေက မေ့ကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျင်း၊ သို့သော် မေ့ရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုများက မပြေ။

“ထပါ ညီမလေး... ကိုအောင်ရှင်းနဲ့ ပြေလည်အောင် ဆွေးနွေးလိုက်ပါ၊ သားသားကို မမဆွေ အသက်လောက်ချစ်တာ ညီမလေး အသိပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမ ရင်ကွဲရင် ကွဲပါစေ... သားလေး ရှေ့ရေးအတွက် မမ ဦးစားပေးရမှာပဲ၊ ညီမလေး သူ့ကို ပြန်ပေါင်းလိုက်ပါကွယ်”

မမဆွေမှာလည်း မျက်ရည်များစီးကျလျက်။ မေ့ကျောပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ရင်း၊ ဆံနွယ်လေးများကို ပွတ်သပ်ရင်း ချော့လျှင် မေ့မှာ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားလောင်ကျွမ်းနေခဲ့ရသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မမဆွေ... အသာအနာ တွက်တတ်တာမို့”

မေ မုန်းတယ်၊ မေဟာ ဖက်ရှင်ကချေသည်မဟုတ်တော့လို့ သူ ပြန်စိတ်ပါလာတာ”

“သားသားကြောင့်လည်း ပါတယ်၊ သားက သူ့ကိုယ်ပွား သူ့အသေးစားလေး၊ နောက် သူ့ဖေဖေ ရှင်းပြဝန်ခံလိုက်တော့လည်း မေ့အပေါ် သံသယတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒါတွေကြောင့် မေ သူ့ကိုမုန်းတာ၊ ချစ်ခြင်းမှာ အကြောင်း ပြချက်တွေ ရှိသင့်သလား။ အချစ်ကို စေ့တက်တက်ပြီး ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်နေမှတော့ အလကားပဲ”

မေ့အသံက ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ။ အောင်ရှင်း၏ မေတ္တာဆိုတာ ကို သူမယုံတော့။ ဆွေကလည်း သေချာကြားဝင်၏။

“ညီမလေးရယ် ... ညီမလေးမှာလည်း သားရှိပြီပဲကွယ်၊ မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာလိုက်ပါ၊ ညီမဆိုရင်ရော ကိုယ့်သားလေးကို ဖက်ရှင်ကချေသည်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူနိုင်မှာလား။ ဆရာမ၊ ဖြစ်သွားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သားသားကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မိဘတွေ သဘောတူလာတာ မဟုတ်ဘဲလား၊ ညီမလေး သူ့ကို တွေ့ လိုက်ပါစေန”

မမတွေ့ မေ့အနားမှထွက်သွားပြီး သူ့ကိုအချက်ပြခဲ့လျှင် အောင်ရှင်း မေ့အနားသို့ ညှိုးငယ်စွမ်းပျော့စွာ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကျေပါတော့ မေရယ်၊ ကိုယ် မေ့ကို အရမ်းချစ်ခဲ့ပါတယ်၊

အခုလည်း ကိုယ့်အချစ်တွေ ပူနွေးလတ်ဆတ်ဆဲပါ။ ရင်ထဲမှာ ရှိခဲ့တဲ့ သံသယအမှားတွေ၊ မပွင့်လင်းခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေကြောင့် ကိုယ်တို့မိသားစု ခုလို အကြာကြီး ခွဲခဲ့ရတာကိုပဲ ရင်နာလှပါပြီ။ ကိုယ့်မှာ အပြစ်တွေ ရှိခဲ့ရင်လည်း ကိုယ်ဟာ ပုထုဇဉ်လူသားမို့ အမှားတွေရှိခဲ့တယ်လို့ပဲ ဖြေလျှော့ပေးပါကွယ် ... နော်”

ခုတင်ပေါ်မှာ မေ့ကိုယ်လေးကို သူ ယုယကြင်နာစွာ ပွေ့ ထူလိုက်ပြီး မေ့ပါးမှ မျက်ရည်စများကို သူ့ပါးနှင့် ဖိကပ်ထားမိသည်။ အချစ်ရဲ့မျက်ရည်တွေ ခြောက်ခန်းလိုက်ပါတော့ကွယ်။ မေကတော့ အငိုကြီးသည့်ကလေးတစ်ယောက်လို တရှိုက်ရှိုက်ရှိနေဆဲ။

မောပန်းလှိုက်မိနေသည့် မေ့ရင်ကို ကိုယ့်ရင်ဘတ်နှင့် ထိန်း ဖိလိုက်ပြီး သူ မေ့ကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိတာ မေ့အမုန်း တွေကို မခံစားနိုင်လို့ပါ။

မေ့ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် မေ့နှုတ်ခမ်းနုနုလေးများကို တစ်ချက်ငုံကြည့်မိလိုက်တော့ သူ့အချစ်သွေးတွေ ဟုန်းဟုန်းဆူပွက် သွားကြသလို ... ။

“မေ ... မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ကွယ်”

တီးတိုးတောင်းပန်လိုက်ပြီး မေ့မျက်နှာလေးထက်မှာ သူ့ အနမ်းတွေ မုန်တိုင်းလို ပြင်းထန်တော့လျှင် မေ့ မုန်တိုင်းမိသည့် ပန်းပွင့်လေး ဖြစ်သွားရတော့၏။

ခေတ္တ အငိုက်မိသွားပြီးမှ မေ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို ထုရိုက် ရုန်းခွာမိလိုက်သည်။

“ဒီလောက် စစ်ပွဲအကြီးကြီးကို သေနတ်တစ်ချက် မပစ် ဖောက်ရဘဲ မကျေအေးနိုင်ပါဘူး။”

မေ့မျက်စောင်းလေးမှာ အမုန်းတွေ ဒီဂရီတော်တော်များများ လျော့သွားပြီး အချစ်တွေပင် ဝေဝဲသင်းပျံ့လာသည်ဟု အောင်ရှင်း ထင်မိလျှင် သူ မေ့ကိုယ်လေးကို တိုးလို့ပင် ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။

“မနက်ဖြန် အန်တီလေးတို့ငွေရတုကို မောင်တို့မိသားစု တက်ရောက်ရမယ်။ ခုညကတည်းက မေတို့သားအမိ လိုက်ခဲ့နော်”

“မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ မမဆွေကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ထည်း ထားခဲ့ရမှာလဲ”

“ဒါကတော့ သဘာဝဓမ္မတာပဲကွာ ... လူဆိုတာ သျှောင် နောက် ဆံထုံးပါရတာပဲလေ”

“မပါဘူး မလိုက်ဘူး။ မေ့ကို ကူမိဘတွေက”

“ဪ အချစ်ရယ် ... အိုကေရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ဖို့ မောင့် ကို ဖုန်းသား။ ခုလောက်ဆို ဖေဖေနဲ့မေမေ ရင်တမံ ဖြစ်နေရှာပြီ”

“အပိုတွေ”

“မပိုပါဘူး အချစ်ရယ်။ အဲ ... ကိုယ်ကတော့ ခုကစပြီး မေ့ယောက်ျားနော်။ မေ ဟိုကိုမလိုက်လည်း ကိုယ် ဒီမှာအိပ်မယ်။

ခုချိန်ကစပြီး မေ့ယောက်ျား ပြန်လုပ်ပြီ”

“အာ ... ဒီလူကြီး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဆောရီး ဆောရီး ... မောင်က ရိုးရိုးပြောတာပါကွာ။ ကဲ ... မောင် ဖေဖေနဲ့မေမေဆီ အချက်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

မေ့ကိုဖက်ထားရင်း အောင်ရှင်း ဖုန်းဆက်နေစဉ် သားက သူ့အန်တီလေးနှင့် ဆေးခန်းထဲ ဝင်ဆော့နေလေ၏။ အောင်ရှင်းက ဖုန်းဆက်ပြီးသည်နှင့် မေ့ပါးလေးကိုမွှေးကာ အိမ်ရှေ့သို့ ခေါ်ထုတ် ဖို့ပြင်သည်။

“ကဲ ... အဝတ်လဲလိုက်ဦးမေ့။ မေမေတို့ လာတော့မယ်။ တော်ကြာ မောင်တို့က အခန်းထဲကမထွက်သေးရင် လူကြီးတွေ တစ်မျိုးထင်နေကြမယ်”

သူ့ရုပ်က မချိုမချဉ်း။ ဟင်း ... မုန်းစရာ။ သူပဲ အမျိုးမျိုး။

“ရှင် သွားနှင့် မေ ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲပြီးမှ ထွက်ခဲ့မယ်”

“ဟာကွာ ... ဒါဆိုလည်း မောင်သနပ်ခါးသွေးရင်း စောင့် ပေးမယ်”

အောင်ရှင်း သိပ်ကဲနေပေမယ့် မေ သူ့ကို ရန်လုပ်မနေ တော့ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ အမြန်ဆုံး ရေချိုး၊ အဝတ်လဲ၊ သူ့သွေးပေး သည် သနပ်ခါးမွှေးမွှေးကို လိမ်းရသည်။

“သနပ်ခါးသွေးပေးခတော့ ညကျမှ ယူတော့မယ်”

အောင်ရှင်း အရမ်းကိုအူမြူးနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ကားရပ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးပြီး အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားရာ မေ ရယ်မြူးကျန်ခဲ့ရသည်။ ပြီးမှ သူမပါ ထွက်လိုက်တော့ ကိုမိဘများကို သားအားပွေ့ချီလျက် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးဘရှင်းနှင့် ဒေါ်နီနီမာ...။ အမြင်မှန်တွေ ရပြီမို့ အမှန် တွေကို မြင်လေပြီ။ ဒေါ်နီနီမာက မြေးကိုပွေ့ချီထားရင်းမှ သူမယူ လာသည့် ဘူးလေးကို ထုတ်ပြီး မေ့ထံသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

“မေမေတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ်၊ မေမေတို့မှားခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်တဲ့အတွက်လည်း သမီးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သား ခမျာ အရှုံးမီးဝိုင်းကို ဖြစ်နေရရှာတာ၊ ခုမှပဲ မေမေတို့လည်း စိတ်အေး ရတော့တယ်၊ ဒါ သမီးကို တင်တဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းပါပဲကွယ်”

ဘူးလေးထဲမှာ ရတနာတွေက ပြူးပြက်လျက်။ စိန်တစ်ဆင် ဆာနှင့် ပုလဲတစ်ဆင်ဆာ။

“အို မေမေ... ဒီပစ္စည်းတွေက တန်ဖိုးကြီးပါတယ်၊ မေနဲ့ မတန်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မတန်ရမှာလဲ သမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့ရဲ့ တန်ဖိုး အရှိဆုံး တစ်ဦးတည်းသောသားကိုတောင် ငါ့သမီးလက်ထဲ ကြည်ဖြူ စွာ ပေးအပ်နေပြီပဲကွယ်၊ လက်ခံလိုက်ပါနော်”

“ဒါဆိုရင် မေကလည်း မေယူခဲ့တဲ့ငွေကို ခုပဲ ပြန်ပေးဆပ်ပါ

ရစေ၊ ဒါမှ အကြွေးတွေရှင်း၊ သံသယတွေ ရှင်းသွားကြမှာ”

မေ့စကားကြောင့် ဦးဘရှင်းနှင့် ဒေါ်နီနီမာတို့ မျက်စိမျက်နှာ တွေ မျက်သွားကြလျှင် အောင်ရှင်းကပင် ပြေလည်အောင် ကြားဝင်ရ ပါ၏။

“ကဲ ကဲ... မေကလည်း ဒီကိစ္စတွေကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း မေ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ မေမေ... သား ဒီည ဒီမှာပဲ နေလိုက်မယ်၊ မေမေတို့မြွေးကို ခေါ်ချင်ခေါ်သွား”

သားကိုချစ်ပေမယ့် မေ့အနားမှာ တစ်ယောက်တည်း မောင် ပိုင်စီးလိုသည်ကြောင့်ရော မျက်နှာမျက်နှာနေကြသည့် မိဘတွေ စိတ်ချမ်း သာအောင်ပါ အောင်ရှင်း ဖြေရှင်းလိုက်လျှင်...

မျက်နှာပူနေသည့် မိဘနှစ်ပါးက မြွေးနှင့်အရပ်တွေကို သယ် ဆောင်ကာ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ကံကောင်းချင်တော့ မမဆွေကပါ ဒီနေ့ညအတွက် ဆေးရုံမှာ ဂျူတီကျလေတော့ရာ အိမ်မှာ အောင် ရှင်းနှင့်မေ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့ပါလေ၏။

အခန်း (၂၅)

“မေ”

ခုတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် အချစ်အိမ်လေးထဲမှာ မေနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း။ ပြတင်းမှ ဝင်လာသည့် လရောင်၏ ဖွေးလွှဲအေးမြသည့် အလင်းက သူတို့နှစ်ယောက်၏ အချစ်အိမ်လေး ထဲသို့ စီးဝင်ဖျန်းပက်ကောင်းချီးပေးလျက် ...။

“မင်္ဂလာဦးအစ၊ မင်္ဂလာဦးညကို သတိရလိုက်တာ အချစ်ရယ်၊ မေရော သတိမရဘူးလားဟင်”

“မရပါဘူး၊ သားကိုပဲ သတိရတယ်၊ သားနဲ့ ဒီအချိန်ထိ တစ်ခါမှ မခွဲဖူးဘူး”

“ယောက်ျားကိုတော့ မလွမ်းဘဲ တစ်ညခွဲရတဲ့ သားကိုကျ လွမ်းနေတယ်၊ မေ့ဥစ္စာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ ... တလွဲကြီး”

အိပ်ရာထက်မှာ မှောက်ယံနွေးနွေး ဖွေးဖွေးလေးကို ဖွဲ့ထား

ရင်း အောင်ရှင်း ချစ်စကားတွေ နွေးထွေးစွာပြောကြားလိုပေမယ့် မေက သူ့ကို အတိုက်အခံတွေပဲ ပြုလုပ်ပြောဆိုနေခဲ့သည်။

မကျေနပ်နိုင်သေးသည့် ကောင်မလေးကို သူ အချစ်တွေနှင့် ပြုစား ဖမ်းစားပစ်ရမည်။

“မလွမ်းပါဘူး၊ ယောက်ျားက ကောင်းမှမကောင်းဘဲ၊ အလကား ... မေ့ကို အကြာကြီး စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီ၊ မေ့မှာ သားကိုပွေ့ပြီး ကျခဲရတဲ့ မျက်ရည်တွေ”

“အို အချစ်ရယ် ... မောင် စိတ်မချမ်းမြေ့လိုက်တာ၊ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာတွေပဲ တွေးပါတော့ကွာ၊ ကိန္နရာချောင်းခြားခွဲရတဲ့ ရက်တွေ ကုန်သွားပါပြီ၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး မောင်တို့မိသားစု လုံးဝ အေးချမ်းသာယာတော့မှာပါ၊ မောင် ကတိပေးတယ် ... နော် အချစ်”

ယခုတိုင် တွေးတောနာကျင်နေဆဲဖြစ်သည့် မေ့ကို အတိတ်တွေမေ့ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ သတိရနေအောင် အောင်ရှင်း ကြိုးစားရသည်။

ဆောင်းဝင်ပြီမို့ ချမ်းအေးစပြုလာသည့် အညာဆောင်းမှာ ချစ်သူလေးကို အဲ ... ချစ်နီနီလေးကို ထွေးပိုက်ယူယူ ချစ်ရေးကြူဖို့ အောင်ရှင်း၊ မီးခလုတ်ကို လှမ်းပိတ်၏။

“အို ... ကို ဘာလုပ်တာလဲ၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“မစောတော့ဘူး၊ အချစ်ရယ်၊ မောင့်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း၊ မိုးချုပ်၊ တစ်ယောက်တည်း၊ မိုးလင်းခွဲရတာ များပြီ၊ နီတော့

...ဟဲ ဟဲ”

“မောင်နော်၊ အဲ...ကိုနော်”

အပျိုလေးလို အရှက်တွေနှင့် မေ့အချစ်တွေ တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ဆန်သစ်နေလျှင် အောင်ရှင်း သူကလေးကို ရယ်မောပျော်ရွှင်အောင်...
...

“မောင်ပြောချင်တာက တစ်ယောက်တည်း မိုးမလင်းဘဲ နှစ်ယောက်လုံး မိုးအလင်း အဲ...”

အောင်ရှင်း ရှေ့ဆက်မပြောတတ်တော့ဘဲ စကားကို ထ ထားလိုက်လျှင် မေက ခိုက်ကြောကို ဆွဲလိမ်လိုက်သဖြင့် ရယ်မော သံလေးများသာ အချစ်အိမ်လေးထဲမှာ ပျံ့လွင့်ဝေစီလျက်...။

ကြယ်စင်များ